

ПО ПЪТЯ НА ДУШАТА

Из Словото на Учителя Беинса Дуно

ПО ПЪТЯ НА ДУШАТА

Книгата е съставена от тематично подбрани и подредени в логична връзка извадки от Словото на УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО (ПЕТЪР ДЪНОВ, 1864–1944), живял и работил в България.

ПО ПЪТЯ НА ДУШАТА
Из Словото на
Учителя Беинса Дуно

Българска
Първо издание

ХУДОЖНИК НА КАРТИНАТА
Генчо Алексиев (1896–1956)
Репродукция на картината на Генчо Алексиев във висока резолюция може да бъде свалена от тук.

Електронно издание:
София, издателство Сдружение СЛЪНЧОГЛЕДИ, 2016 г.
ISBN 978-619-7033-31-1

Актуална версия на е-книгата можете да свалите от friendsoftherainbow.net/node/1611.

Книгата "По пътя на душата" в печатен формат е издание на ЕДИКТА, което може да бъде открито на edicta-bg.com.

ПО ПЪТЯ НА ДУШАТА

ИЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

СОФИЯ
2016

В ПАМЕТ НА СЪСТАВИТЕЛКАТА ТРЕНДАФИЛА БАЛДЕВСКА (1926–2014)

Трендафила Балдевска посвети голяма част от почти 88-годишния си богат и много интензивен живот на целенасочена, всеотдайна и скромна работа за разпространение на Словото на Учителя Петър Дънов. Подобно на нейния духовен спътник и сработник, Ангел Кермедчиев, дълбоко повлиян още като младеж от срещата си с Учителя, Трендафила Балдевска остави светла диря в живота на мнозина. Отначало в родния Пазарджик, а после и в София със задружни усилия двамата учители се проявяват като пионери в съставянето и издаването чрез издателства или самостоятелно на брошури и популярни книжки с тематично свързани извадки от беседи. Въодушевени от идеята да подпомагат просвещаването на жадните за истина умове, те създават своята Библиотека, в която през годините се оформят три тематични серии: „Основи на здравето“, „Взаимоотношения“ и „Светлина в Пътя“.

През 2011 г. излиза от печат мащабното им многогодишно проучване на Словото на Учителя: „Причини за болестите и методи за тяхното лекуване“.

Съставянето на книгата „По пътя на душата“ е заключителното дело на Трендафила Балдевска. То осмисли последните ѝ години и ни остави в наследство един ценен наръчник, който допринася за осветляването на съществените за всеки въпроси за живота и смъртта. Тя осъзнаваше, че на днешните хора им е нужно знание, за да разбират живота и да не се страхуват от смъртта. Последната воля на тази светла и неуморна душа беше книгата да бъде издадена и да стигне до широк кръг читатели.

Антония Йорданова

СЪДЪРЖАНИЕ

Но онзи момент, когато се родила първоначално човешката душа, той е велик момент! Писанието го нарича „зазоряване на битието, създаване на един космос“. И ако вие схванете този момент, туй е едно възраждане. За всяка една душа се създава един космос. Това е най-важното! След милиони години вие ще разберете великата Истина. А сега вие мислите, че ще изчезнете. Не, ще се разтворят умовете ви и всеки ще разбере своята душа. Ще разберете, че във вас се крие нещо потаено. В туй се крие един велик момент. Така само ще познаете, че туй, което Бог е създал, не може да се изгуби. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 225.*

ДУШАТА

ВСЕЛЕНАТА

Вселената е Божественият свят, великото, идеалното в човечеството, към което всяка душа се стреми. *ЗАЗОРЯВАНЕ, 1927, с. 3.*

Цялата Вселена не е нищо друго освен Бог, Който се проявява. Тя представлява развитието на Бога. *СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1926, с. 190.*

Цялото пространство е пълно със светове. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 218.*

Световете, които съществуват в тази вселена, те са милиарди на брой. *БЪДЕЩЕТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, 1934, с. 89.*

Велика е Вселената със своите слънчеви системи, с милиардите същества в тях. *ЗАВЕТЪТ НА ЛЮБОВТА, т. 3, 1944, с. 158.*

Вселената съставлява сбор от мислещи същества, които са атомите на този велик, разумен свят. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 178.*

Вселената не е нищо друго освен сбор от умствени процеси. *ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ, 1949, с. 164.*

Тя крие в себе си възможности за развитието на разумните същества. Един ден, когато те завършат своето развитие, ще се създаде нова Вселена. *ПРАВЕДНИЯТ, 1930, с. 126.*

Всяко същество, малко или голямо, е фактор в целокупния живот. Всяко същество има свое определено място и определена служба в Космоса. *СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА, 1930, с. 10.*

Цялата Вселена, със своите слънца и планети, е една Велика Школа, през която трябва да минете. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 172.*

СВЕТОВЕТЕ

Според окултната наука концентричните кръгове представят различните светове, които имат общ център и различни радиуси. Световете се различават един от друг по гъстотата на материята си. Колкото по-голям е радиусът на един свят, толкова по-разредена е

материята му. *МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ, 1941, с. 31.*

Човек живее едновременно в четири свята. За да изучи законите на тия светове и да ги приложи, нужно е много време. *СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ, 1940, с. 57.*

Физическият свят е направен по образа на Божествения. Тези два свята представят полюси на живота. Между тях се намират всички останали светове, наредени по степента на развитието на съществата, които живеят в тях. Всички светове заедно представят едно цяло, а поотделно те са части на това цяло. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 330.*

Четирите свята, през които душата на човека минава, са физическият, астралният, умственият и причинният. Тези светове са свързани със състоянията на материята: физическият – с твърдата материя, астралният – с течната, умственият – с въздухообразната, причинният – с лъчистата, т.е. със светлинната и топлинната енергия. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 207.*

В обективния свят става едно прекъсване на съзнанието. Той не е вечен свят. В него нещата се изменят. Ние се раждаме малки, растем, остаряваме и умираме. Това представя обективният свят. Той е свят на доброто и на злото. Той е свят на постоянни промени. Божественият свят е онзи свят, в който няма смърт и в който хората се обичат. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 12.*

ЧОВЕКЪТ

Последната и най-съвършена форма в живота на Земята е човекът. *ПОСОКА НА РАСТЕНЕ, 1938, с. 209.*

Човек сам по себе си е един Божествен лъч. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 92.*

Той представлява един малък свят, микрокосмос. *ВЛИЯНИЕ НА СВЕТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА, 1937, с. 44.*

Като говорим за човека, разбираме същество, което още не е завършило своето развитие. Като човек той е завършил своето развитие, но не и като душа. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 12.*

Той е минал през много видоизменения, клетките му са

претърпели много деления и най-после имаме окончателната форма, която пак продължава да се видоизменя. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 92.*

Ако вие разгледате развитието на човека от първоначалния момент до последната му стадия като човек и проследите всичките 400 000 форми, през които е минал, няма да намерите никакъв признак от сегашната му човешка форма. Ако се спрете именно на първия момент от неговото развитие и го сравните с последната му форма, когато се е определил като човек, няма да намерите нищо, което да напомня сегашното му състояние. От тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човека, са се минали милиарди години, а този милиарден живот сега се е съкратил на девет месеца. За в бъдеще този деветмесечен период може да се съкрати в още по-малко време, може да дойде само до една минута. Значи за в бъдеще човек може да мине всичката своя еволюция не в девет месеца, а само в една минута. Тъй че цялото му развитие ще бъде с интензивност равна на една минута. Вие ще кажете: какъв ще бъде този живот в една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли от колко хиляди векове се състои такава една минута? В Божествения часовник хиляди наши години съставляват само една такава Божествена минута в живота. Интензивна е тя! *ТРЕТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1940, с. 14.*

В човека има четири неща, които според мене са неизменни и които всъщност съставят човека. Те са човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни неща, с които човек и на Земята, и на Небето, в онзи свят като съществува и като не съществува – все с него вървят заедно. Това са Божествените качества, които отличават човека. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 88.*

Който мисли, той е човек; който не мисли, не е човек. *НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА, 1933, с. 61.*

И тъй, помнете новото определение за човека. Човекът е същество, което управлява своите мисли, чувства и постъпки. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 323.*

Човек се отличава от другите живи същества по своята права мисъл и разумност. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 290.*

На какво отговаря семката в човека? На душата и духа. От тях

излизат умът, сърцето и всички дарби и способности в човека. *КРАСОТАТА НА ДУШАТА, 1948, с. 191.*

Какъв е човек, всичко е написано на него. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 64.*

Изобщо човек се познава по формата на своето чело, на своите очи, уши, вежди, нос, уста. Всички тия удове у човека, както и цялото тяло, са подложени на постоянни промени. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 64.*

Всеки човек е художник за себе си. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 198.*

Веднъж дошъл на Земята, човек има известна мисия, която трябва да изпълни. За да изпълни мисията си, даден му е известен капитал, който трябва да вложи в работа, да придаде нещо към него… Всеки човек трябва да има желание да се прояви в известно направление… За да се прояви в какво и да е направление, човек трябва непременно да работи и прилага. *ПОСОКА НА РАСТЕНЕ, 1938, с. 37.*

Ценното за всеки човек се заключава в това, че той представя една важна единица, поставена на специален пост и на специална служба. Ако всеки изпълнява своята работа, той е постигнал нещо в живота си. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 313.*

Мястото на човека се определя от неговия дух и от неговата душа, от неговия ум и неговото сърце. От тия неща се определя неговата служба и предназначение в света. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 363.*

Целта на живота е да реализира човек нещо безсмъртно на Земята, което да остане за вечността. *НЕРАЗРЕШЕНОТО, 1933, с. 225.*

Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Това се отнася само за онзи, който съзнава и зачита както своето право, така и правото на всички същества. Обаче, в който момент наруши правото на другите същества, той се отклонява вече от истинския образ и живее по свой план и свои разбирания. От хиляди години насам човек се е отклонил от този образ, оцапал го е, поради което не познава нито себе си, нито ближния си, нито Бога. Днес той иде на Земята с определена задача, да изчисти този образ и така да се яви при своя Създател. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 263.*

Два важни момента има в живота на човека. Единият момент е, когато човек се ражда, т.е. когато иде на Земята; вторият момент е,

когато човек умира, т.е. когато напуща Земята и заминава за другия свят. Първият момент представлява процес на растене, на придобиване; вторият момент е процес на раздаване. *КОЗАТИВНИ СИЛИ, 1930, с. 163.*

Всички добри хора са светещи, а всички лоши хора, изгубили смисъла на живота си, са тъмни. *ЧИСТ И СВЕТЪЛ, 1936, с. 5.*

Всеки човек има една велика мисия. Може да не я знаете. *СИЛА И ЖИВОТ, серия V, 1922, с. 469.*

ТЕЛАТА НА ЧОВЕКА

Това, което се казва в стиха, че Земята ще бъде пълна със знание за Господа, тази земя сме ние. Под думата „земя" в първоначалния език се разбирало всеки човек, който е роден на Земята и на когото е дадена земя. Всеки човек е родена, проявена земя и в неговото съзнание трябва да се прояви знанието за Господа. Във всички негови мисли, във всички негови чувствувания трябва да проникват Божиите закони. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 97.*

Физическите тела, които имаме, представляват едно усилие на Природата, на Духа. Всички мисли в тях, всички чувства, всички органи ги е поставил все този Дух. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 253.*

Когато минавате през физическия свят, необходимо е тялото; през астралния свят е необходимо сърцето, през умствения свят е необходим умът, а в душевния свят е необходима душата. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 73.*

Сегашните окултисти поддържат, че човек има седем тела. Вие ще се учудите на това. Три от тия тела са постоянни, те не знаят какво нещо е смъртта. Човек има четири обвивки, две от които претърпяват смъртта, а двете претърпяват промени. Човек трябва да умре два пъти, двойна смърт има, за да влезе в процеса на промените. Като мине през двете смърти, през двете промени, той ще влезе в един свят толкова щастлив, дето всички неща са реални. Този свят, тази област се нарича свят на безсмъртието. След това той ще влезе в онази Любов, която наричат Божествена Любов. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 50.*

Когато умре, човек отива на другия свят с астралното си тяло

(което идва след физическото), както орехът се посажда в земята с коравата си обвивка, а не със зелената. Коравата черупка на ореха се разпуква в земята, след нея се разкъсва и ципицата и остава само ядката, от центъра на която излиза нов орех. Новият орех, който се крие в ядката на ореха, представлява същинската душа на човека. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 473.*

Това тяло ти ще го пазиш, докато бъдеш жител на тази Земя. И като заминеш на онзи свят, от това тяло нищо няма да остане. Пак ще вземеш нещо, което ще ти бъде потребно. В тази обвивка, в която сме поставени, в това тяло има нещо друго, което вие не сте изучавали още. Вие нямате опитност за това. Вие не сте правили опит да отделите вашето духовно тяло от физическото тяло и да излезете свободно. По някой път, като заспите, излизате. Но това други го правят, вие не го правите, вие нямате способност за това. Вие нямате способността да може да си възстановите вашата памет за преди десет-петнадесет прераждания къде сте били. И това не знаете. *АКО ГОВОРЯ, т. 1, 2003, с. 72.*

ЗАЩО СМЕ НА ЗЕМЯТА

Човек трябва да знае отде е дошъл и къде отива. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 294.*

Всички хора са слезли на Земята от един по-горен свят, за да се научат да работят с любов. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 104.*

Предназначението на човека при сътворението му е да твори. Тази материя, която ние ще изработим, ще я изпратим на Бога, а Той ще я препрати на бъдещите светове – в по-висока вселена. И вие сте хората, които копаете от Божествената рудница, а тези, които дойдат в бъдещите светове, ще се ползват. Вие сега живеете и се ползвате, докато другите духове са работили… Всичките духове, които сега работят, съзнават това и работят, за да повдигнат човечеството, защото, ако не сторят това, и те самите не могат да прогресират. Така и вие не можете да повдигнете себе си, ако не повдигнете другите. Направете опит и ще видите, че не можете да съществувате, ако не помагате на другите… Аз повдигам този въпрос, за да знаете

как трябва да живеете на Земята, защото затова именно сте дошли. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 43.*

Човек трябва да слиза на Земята доброволно и да знае защо е дошъл. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 31.*

Индусите казват, че ние сме дошли на Земята в този затвор, за да ликвидираме със своята карма. Аз пък казвам: ние сме изпратени на Земята от невидимия свят, за да научим някои уроци, да свършим училището. Докато не свършим училището, няма да ни пускат в другия свят като неканени гости само за беля на своите майки и бащи. *КОЙТО ИСКА СЛАВАТА, 1925, с. 21.*

Всяко живо същество трябва да мине през Земята като през велико училище, да придобие знания и опитности, за да се приготви за по-висок и разумен живот. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 319.*

Първото положение, което трябва да имате предвид, е, че човек не придобива сам своето знание на Земята… Аз ще ви обясня какво значи думата „придобиване“. Човек носи знанието в себе си, в тъй нареченото на научен език потенциално или зародишно състояние, а на Земята се дават само условия да се провери това знание. Земята е място, дето се прилага или проверява вашето знание, за да можем да го усвоим. Това е един от вътрешните закони на битието. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 359.*

Ти не си дошъл на Земята да живееш щастливо, нито да живееш както искаш, но си дошъл на Земята да намериш онзи план и онази програма, която си обещал още в невидимия свят да я изпълниш. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 166.*

Когато душата слиза от невидимия свят, тя си има програма, дадена от тези, които я ръководят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Щом дойдете на Земята, вие имате вече определено място, имате специална работа. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 59.*

Всички страдания в този живот не са нищо друго освен едно постоянно стълкновение с Божествения план. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 62.*

При сегашните условия физическият свят така е погълнал живота ви, че от сутрин до вечер вие мислите, че живеете духовен живот, а

пък живеете само физически. Вие сте изпратени на Земята, за да се учите – и вие трябва да страдате. Защо трябва да страдате? Защото трябва да се учите. Страданието е невежество. Както и да се оплаквате, всяко страдание показва, че вие се намирате в една груба материя, която трябва да обработите. Казвате: „Не може ли другояче?“ А кой ще свърши вашата работа? *ОСНОВНИЯТ ТОН, 1999, с. 290, 291.*

Та казвам, всеки от вас трябва да знае, че е пратен на Земята да учи себе си. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 69.*

Казваме, че човек е дошъл на Земята да се учи, учен да стане. Дали ще стане учен, това е въпрос. В желанието на човека да стане учен трябва да е вложена интензивност. За да се добие тази интензивност, която е в състояние да реализира желанието на човека, три сили трябва едновременно да действат в една и съща посока. Само при участието на тези три сили ученият човек може да реализира своето предназначение. Тези три сили са силите на ума, на сърцето и на волята във физическия свят; силите на мислите, на чувствата и на постъпките в духовния свят и силите на любовта, на мъдростта и на истината в Божествения свят. *ДОБРИ НАВИЦИ, 1936, с. 37.*

Вие трябва да знаете, че сте дошли на Земята да свършите земното си училище, земния университет. Много работи имате да учите. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 320.*

Знанието е онова, до последния час да учите, и на умиране да учите, защото и знанието трябва в другия свят, трябва повече знание. *ОСНОВНИЯТ ТОН, 1999, с. 130.*

Колкото повече и по-положителни знания придобива човек от живота си на Земята и в онзи свят, толкова по-големи са условията за неговото растене. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 117.*

Под *развитие* подразбирам работа, която Бог ни е предал и която или трябва да свършим, или да дадем мястото си на други да я свършат. Ето защо хората на Земята се раждат и превъплътяват – слизат и възлизат. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 189.*

На всеки човек е дадена специфична работа, която трябва да свърши… Който не работи доброволно, насила ще го заставят да

реши задачата си. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 48.*

Като вярва в това, което днес може да направи и което в бъдеще може да постигне, човек дохожда до естествено развитие. Каквито заложби има в себе си, човек трябва да работи върху тях, да ги развива. Днес ще се ползва от ония дарби, които в миналото е развил, а в бъдеще – от ония, които в настоящия момент развива. Всяка дарба е семенце, вложено в човешката душа, дето очаква идването на пролетта, която носи условия за неговото развитие. За сегашните хора понятието „душа“ е неопределено. Говорите ли за мозъка, те го разбират. Те гледат на него като на градина, в която растат красиви цветя и плодни дървета. Сърцето пък представя разсадник, от който се вземат красиви цветя и плодни дървета за посаждане в мозъка. Сърцето представя още автономно учреждение със самостоятелно управление, което няма нищо общо с външния обективен свят. Обаче то е свързано с Космоса, отдето черпи жизнените си сили. Доколкото силите на сърцето се проявяват правилно, дотолкова умът се развива нормално. Когато връзката между дейността на сърцето и космичните енергии се прекрати, животът на човека се прекъсва. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 279.*

Бог ви е пратил на Земята, призовал ви е на специфична работа, за която ви е дал толкова дарби, толкова сили. Ето защо още на този живот вие трябва да направите нещо. Някои от вас чакат, като отидат в другия свят, тогава да се проявят. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 67.*

Като е дошъл на Земята, човек трябва да знае защо е дошъл. Той е дошъл на Земята да се учи, да придобива вечния живот – животът на безсмъртието. За да придобие безсмъртието, той трябва да воюва, да се освободи от робството, от ограниченията на смъртта. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 268.*

След време човек напуща Земята – умира, т. е. заминава за другия свят, дето отново се ражда. Значи човек непрекъснато се ражда за едни условия, а умира за други. Това показва, че умирането и раждането са многократни процеси в живота. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 142.*

Човек може да се ражда и на Небето, и на Земята; също така той може да умира и на Небето, и на Земята. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 240.*

Мислите ли, че за първи път идвате на Земята, че за първи път сега се раждате? Не, всички вие имате една дълга история и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това, какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдещето. Това е един велик процес, през който минаваме. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 32.*

Ако той знае, че е слязъл на Земята да се учи, това слизане има смисъл. Каквото научи, той ще го занесе със себе си. Никой не може да му го отнеме… Слезе ли на Земята за развлечение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му вземат. Щом сте дошли на Земята, вие трябва да учите, да придобивате знания, които са ценни и за този, и за онзи свят. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 294.*

Хората трябва да придобият богатства още в този свят, че като отидат на онзи свят, да има какво да занесат. Човек може да развива своя ум и своето сърце само на Земята, а не на онзи свят. Има добродетели, които се развиват само на Земята, защото почвата на Земята е благоприятна за тяхното развитие. За всяко нещо има специална почва. Каквото развие на Земята, човек го занася в духовния свят като материал за обработване. Значи на Земята човек произвежда материалите, а в духовния свят ги обработва. Същества от духовния свят се занимават с по-високи работи от тия на Земята. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 518.*

Вие сте дошли на Земята да се учите и от това, което научите, зависи как ще ви приемат на онзи свят. Това, което тук придобиете, ще го приложите в другия свят. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 191.*

Някои мислят, че като отидат на Небето, там ще изправят погрешките си. Това значи да мисли човек, че като стане професор, тогава ще изправи погрешките си. Не, човек изправя погрешките си, докато е в училището, докато се учи. *СМЕНИ В ПРИРОДАТА, 1938, с. 221.*

Земята е едно място, където вие си създавате вашето щастие или нещастие; място, отдето започва съдбата – ти или щастлив ще бъдеш, или нещастен. Земята е място на избор. *КАТО РОДИ ДЕТЕ, 1998, с. 271.*

Като живеем на Земята, ние трябва да използваме онези условия, онова, което съществува около нас. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 140.*

Земята е велика школа. Следователно вън от Земята човек се лишава от онези условия за развитие, които могат да го направят гражданин на Небето. *ТРИТЕ ЖИВОТА, 1942, с. 145.*

ДУШАТА – ДЕВЕТОТО ЧУДО НА СВЕТА

Вие не сте изучавали какво нещо е човешката душа. Ако бих казал всичко, каквото зная за нея, то би било девето чудо на света – толкова много неща има да се говорят за нея. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 154.*

Духовният свят има връзка с физическия: човек едновременно е същество духовно и физическо. Тези два елемента съществуват едновременно; има една връзка между единия и другия, която ги съединява и управлява, а тя е душата, която е полудуховна и полуматериална. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 232.*

Аз не вземам думата „душа" в такъв смисъл, какъвто я разбират всички. Не, аз говоря за онази душа, за която учените днес доказват и за която спорят дали тя съществува, или не, дали човек има душа, или не. Такава душа и животните имат. Думата „душа" произлиза от дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря аз, нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е един вечен извор. Тази душа е идейното, Божественото в човека. Тази душа всеки от нас я усеща. Всеки от нас чувства нейното вътрешно влияние. Нейното вътрешно влияние, това са онези красиви моменти, при които чувствате, че в душата ви нещо блясва, и вие сте готови да се примирите с цял свят. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 120.*

Бог има отношения към човешката душа и човешкия дух, а не към неговото тяло. Тялото на човека се изменя, но душата му и духът му не се менят. Те остават вечно млади, вечно силни. В пътя на своето развитие човек е минал през различни форми, докато е дошъл до сегашната си форма. Благодарение на промените, които е претърпял, той носи големи опитности и знания, които е складирал в душата и в духа си за вечни времена. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 6.*

Душа и дух – те са два клона от едно и също дърво. Душата носи това, което излиза от Любовта, а духът – това, което излиза от Мъдростта. Любовта създава един свят, а Мъдростта – друг. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 124.*

В тези два полюса започва да действа Божественият принцип и да се проявява Бог. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 288.*

Вие казвате: „Какво е Духът?“ Това е бащата на човека. „Какво е душата?“ Това е майката на човека. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 37.*

Съзнанието на човека е обвито в една черупка като в яйце, в която се крие неговата душа. Тази обвивка, тази врата трябва да се отвори точно на определено време. Пъпката трябва да се отвори точно на своето време, при благоприятни за нея условия. *НЕРАЗРЕШЕНОТО, 1933, с. 67.*

Човек трябва да има представа за своето висше аз, за своята душа, да вижда, да схваща нещата добре и правилно да ги прилага в живота си. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 176.*

В известен смисъл душата не е нещо установено. Разделен е светът на два лагера. Едни приемат, че има душа, други приемат, че няма душа. Има християни, които приемат, че има душа, ама не умира. Душата, то е един въпрос. То не е само една дума. Трябва да се разбира. Какво човек трябва да разбира под думата „душа“? Душата е туй, което включва всичко. Всичко онова, което е заложено в човека, което трябва да се развива във всичките векове, то се взема за душа. То е голям склад. Има и други определения. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 267.*

Под „душа“ ние разбираме групировка или съвкупност от множество същества или съзнания, всяко от които представлява известна степен на интелигентност или известно хармонично състояние. Душата не е единично съзнание, тя е колективно съзнание. В този смисъл в момента на своето проявление всяка душа не е нищо друго освен израз на едно от състоянията на Божественото съзнание. Например искате да ядете – това е състояние; искате да четете, да учите, да свирите – това е състояние; искате да станете велик човек – това е състояние. Всички тия състояния, събрани в едно цяло, представят стремежи на една душа. Стремежите на всички души пък се съединяват и се вливат в кръга на Божественото съзнание. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 205.*

Онова същественото, което отличава човека, то е онова, което носи

той в своето естество със себе си. Той носи със себе си своя ум, своето сърце, той носи своята воля, придружава го неговата душа и неговият дух. Сега мнозина, които не разбират, спорят какво нещо е душата и дават много интересен характер. Душата не е нещо материално. Под думата „материя“ разбираме всички онези процеси в света, които са завършени. Те представляват материалния свят. Всички завършени процеси, резултатите на тия завършени процеси съставят материалния свят. Следователно туй, което виждаме, видимото в света, това са завършени процеси, това са резултати на същества, които са работили, и тяхната работа има приложение. Нашата Земя е изложение на един завършен процес, на онези, които са работили отдавна. *РАДОСТТА, 1999, с. 397.*

Същественото в човека е душата, без душа, той е автомат. *ПОУЧАВАШЕ ГИ, 1949, с. 136.*

Щастието на човека не зависи от окръжаващата среда, а от самия него. Човек трябва да разчита на онази Божествена, потенциална енергия, вложена в него. Има ли тази енергия в себе си, той може да разчита на външни и на вътрешни благоприятни условия. Изгуби ли тази енергия, с нея заедно изгубва всички добри условия за работа и за живот. Само Божественото в човека дава условия за работа, за градеж. Вън от Божественото всяка работа, всеки градеж е временен. Само Божественият живот осигурява на човека чистота, успех и щастие. Да живее човек в съгласие с Божественото, това значи да живее в душата си, която никога не се петни. Нищо не е в състояние да отнеме чистотата на душата. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 18.*

Човек е една жива душа, която има възможност да живее и да чувства вечния живот, да придобие туй, което иска – разумния и щастливия живот. Тази душа има всичките методи, вложени вътре в себе си – в своя мозък, в своето тяло. *НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, 1925, с. 11.*

ПРОИЗХОД НА ДУШАТА

Когато Бог направи Адама, остави го сам в Рая. Бог вложи жива душа в него, но той, като не можа да задържи тази душа в себе си,

извади я навън. Жената е тази жива душа, която Адам извади извън себе си и с това се създаде смъртта. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 199.*

Човешката душа, като зрънце, стоящо в Божествената житница, чака три необходими елемента, които се съдържат в условията, силите и законите, за да може тя да почне наново своя живот. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 250.*

Човешката душа в това състояние е просъществувала с милиарди години в недрата на Божественото съзнание, но тогавашният неин живот е бил от друго естество: тя не е била индивидуализирана, не е познавала отделния живот на индивидуалния дух; тя е живяла в съзерцанието на Божествения блист (блаженство) – в дремещо състояние. Но сега със своето пробуждане тя дохожда на Земята да научи вътрешния смисъл и на тоя живот – на индивидуалния живот, да придобие сама свой собствен безсмъртен живот и да стане гражданка на Небето с определени права и задължения. Този вътрешен стремеж е условие, наложено ней от Бога. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 251.*

Когато Бог създаде света, Той изпрати всички души по света да изследват това, което Той е създал, да се учат. Той нарича тия души Синове Божи, защото са едно, равни с Него. В този смисъл и Земята за всички вас е едно училище. И ако разбирате това, всички вие трябва да се радвате, че сте пратени на училище, да се учите. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 419.*

Хиляди години се изминали, докато Великият Дух на живота възпита човека и пробуди неговото съзнание; докато пробуди разумния живот у него и предизвика в душата му любов към духовния свят, която да го отправи по пътя на оня велик и всемирен стремеж, който ние наричаме духовно повдигане. *НАУКА И ВЪЗПИТАНИЕ, 1949, с. 50.*

Всяка душа представя единица, т.е. някаква строго определена величина. Важна е тази единица в живота. В Божественото съзнание тя играе голяма роля и заема особено място. Щом сте влезли в живота, вие не можете да изчезнете. Нищо не е в състояние да се противопостави на Божествената идея, която ви е подтикнала да слезете на Земята. *ДОБРИ НАВИЦИ, 1936, с. 41.*

Може да кажем, че всички души са девици, дъщери на Бога. Те не

идват на Земята за удоволствие, но идат да придобият знание. Целият свят е създаден да научим три неща: да научим какво нещо е Любовта, да научим какво нещо е Мъдростта, да научим какво нещо е Божията истина. След това да научим живота, който изтича от Любовта, какъв трябва да бъде. Светлината, която изтича от Божията мъдрост, каква трябва да бъде и свободата, която изтича от Истината, каква трябва да бъде. Туй ще учите и тук на Земята, и горе на Небето, където и да сте, и в ада да бъдете, пак същото ще учите. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 195.*

За да се роди нещо, трябва да се съединят два полюса; за да се роди душата, Любовта и Мъдростта се съединяват и образуват едно цяло… Ако извадите Любовта и Мъдростта от душата, тя ще се разпадне. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 123, 124.*

КАКВО Е ЧОВЕШКА ДУША

Какво се иска от човека? Да даде възможност на своята душа, ум, сърце и воля да се проявяват. Има ли човек душа? Има, разбира се. Не се съмнявай в себе си. Ще кажете, че сърцето е орган, който пулсира. Вярно е, че сърцето пулсира, че пулсът е свързан с дейността му. Умът пък е свързан с дейността на мозъка. Дойдем ли до душата, не можем да намерим мястото ѝ в човешкия организъм. Хиляди години да живее човек на Земята, мъчно може да определи какво представя душата. Тя е онова мощно, велико, възвишено начало в човека, за което е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло това, което се крие в него. Неизброими са възможностите на душата. В обикновения живот се казва, че като умира, човек предава душата си на архангел Михаил. Това са поетични приказки за обикновените хора. Обаче не е така и за мъдреца. Той знае, че душата е нещо живо, мощно, необятно. В нея е човекът, а не тя в него. Това, което осмисля човешкия живот, което внася възвишени подтици в човека, е неговата душа. Казвате: да спасим душичките си. Щом става въпрос за спасение на душата, това не е душа. Душата не се нуждае от спасение. Тялото може да се спасява, но не и душата. Тя представя гениалното, светото в човека, което служи на Бога. Като знаеш това, обърни се към душата си със следните думи: „Понеже ти служиш на Бога, аз съм готов да направя всичко за тебе.“ Досега аз съм ви

говорил само за любовта, но ако река да говоря за душата, само за предисловието върху този въпрос са нужни хиляди години. Тя е разумното начало в човека. Казано е: „В начало бе Словото." Словото е душата, наречена още ангелска или Божествена душа. Тя представя едната страна на Словото. Душата е разумността, която се проявява в света. Вън от душата, вън от Бога никаква разумност, никаква реалност не съществува... В душата се крият и умът, и сърцето, и волята. Тя се проявява чрез тях. В душата се крият всички дарби и способности на човека. Щом те се ограничават, душата се скрива, не изявява своя живот. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 122.*

Тия атоми, за които говоря, те са монади, в тях живеят разумни същества. Ако вие претеглите човешката душа на Земята... Но вие нямате везни, с които може да я претеглите. Човешката душа не съдържа толкоз материя, колкото в един атом се съдържа. При това толкоз малко материя има, а пък такава мощна сила има. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 25.*

Душата е най-голямото богатство, което Бог е дал на човека. Душата е вътрешната страна на човека. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 201.*

Кой човек е истински богат? Богат е онзи, на когото умът, сърцето и душата се проявяват правилно. Ще се запитате съществува ли наистина душа. За мене този въпрос е разрешен. Аз виждам проявите на душата всеки момент. Тя се изявява чрез човешкото тяло. То е инструментът, чрез който тя работи. Аз се разговарям с нея и виждам, че тя крие в себе си велика история. Тя носи големи знания в себе си, всичко помни. Само ученият признава съществуването на душата, защото всеки момент влиза в разговор с нея. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 112.*

Душата е храм на истината, умът – светилище на мъдростта, сърцето – олтар на любовта. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 45.*

Душата е раят на човека. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 425.*

Днес, едни определят душата по един начин, други – по друг начин, но и едните, и другите нямат представа за нея. Душата е самият човек, който мисли, чувства и действа разумно. Това подразбира „душа" в широк смисъл на думата. В ограничен смисъл, под „душа"

разбираме човешката чувствителност или сбор на вътрешни функции; или вътрешни прояви в човека. Значи под „душа“ разбираме това, което диша, което работи. Кое работи в човека? Разумното начало. Това се разбира под „душа“ и в санскритския език. *ПОУЧАВАШЕ ГИ, 1949, с. 46.*

Под думата „себе“ аз разбирам Божествената човешка душа. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 275.*

Бог е вдъхнал в този човек жива душа и той придобил по-високо съзнание. До това време човек се намирал почти в животинско състояние, не разбирал смисъла на живота. Като станал жива душа, животът му се осмислил и той разбрал, че има нещо по-високо от яденето и пиенето. Той разбрал, че в него има едно висше, разумно начало – неговата душа. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 34.*

Душата представлява от себе си нещо възвишено и благородно. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 147.*

Душата е скъпоценният камък в човека; в нея се крият условията за неговото развитие. *ТРИТЕ ЖИВОТА, 1942, с. 17.*

Мнозина отричат душата, защото искат да я видят в някаква материална форма. Душата е онова възвишено начало в човека, което се стреми, което страда, което се радва. Душата, това е истинският човек. Умът и сърцето са спътници на душата, които я придружават навсякъде и ѝ помагат. Духът пък е онова велико, мощно начало в човека, което ръководи душата, посочва ѝ правия път на живота. Дух, душа, ум и сърце са четири пособия, без които човек не може да съществува. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 33.*

Душата е човекът, който се проявява в Духовния свят между ангелите. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 146.*

Съвременните хора отричат съществуването на душата, но всъщност техният стремеж към проявяване не е нищо друго освен стремеж на душата да се изяви. Тя се проявява чрез ума, сърцето и волята. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 144.*

За да се роди един велик човек на Земята, множество монади от духовния свят трябва да се съединят на едно място и да отправят към него своята деятелност и сила. Както дървото чрез плода си изпраща свой посланик в друго някое дърво, така безброй възвишени монади

или души, като действат колективно, изпращат, т.е. съсредоточават, своята интелигентност към един човек или към един учител на Земята и той става велик. В това отношение всеки човек, колкото обикновен да е, представя колективитет от души. *ДВАТА ПЪТЯ, 1934, с. 134.*

ЛИЧНОСТТА И ДУШАТА

Сегашните хора не са много лоши, но не са и толкова добри, колкото бъдещите. Значи сегашният човек има още да учи и да придобива знания и добродетели. Не е нужно човек изведнъж да стане много добър, но всеки ден да притуря по нещо от доброто към бъдещото си знание. Той трябва да гледа на живота като изкуство. Следователно, що се отнася до живота на душата, той е безпогрешен. Душата върви по свой път, който няма нищо общо с личния живот на човека, нито с живота на неговия ум и на неговото сърце. Дойдем ли до личния живот на човека, както и до неговия ум и до неговото сърце, там вече стават грешки. Умът и сърцето му са дадени като пособия, с които да работи, да преодолява мъчнотиите си, да живее по новия начин. Следователно, като говорим за грешки, имаме предвид човешкия живот. Обаче човек прави усилия да излезе над обикновените условия, да придобие новото и да влезе в Божествения живот, който не е нищо друго освен живот на музиката, изкуството и поезията. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 378.*

Самосъзнанието е живот на личността, свръхсъзнанието – живот на душата. Следователно личността може да живее повече или по-малко в зависимост от това доколко е в услуга на душата. Душата се нуждае от други източници, а не от тия, от които личността черпи своя живот. Продължителността на земния живот на човека зависи от отношенията, които той е създал с душата си: ако обича душата си, животът му се продължава; не я ли обича, животът му се съкращава. Невъзможно е човек да живее изключително за личността си и да стигне до дълбока старост. Дългият живот е в зависимост от любовта на човека към душата. Колкото повече душата изявява своя живот, толкова по-издръжлив е човешкият организъм. Иска ли да се лекува, човек трябва да потърси лекар и лекарства в душата си. Тя лекува по вътрешен път. Обаче не може

човек да се лекува, ако не обича душата си. Който обича личността повече от душата си, той е осъден на смърт. Защо? Защото качествата на личността са страх, омраза, ревност и т.н. Казано е в Писанието: който мрази, той е осъден на смърт. Същото се отнася и до останалите отрицателни качества. Кой човек мрази? Който няма любов към Бога. Има ли любов към Бога, човек е придобил вечния живот. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 42.*

БОГ И ДУШАТА

Първата мисъл, която постоянно трябва да държите в ума си, е, че Божествената ръка, Божествената сила крепи всяка душа. Тя е свързана посредством една нишка с невидимия свят, затова никога не може да избяга от Божия промисъл. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 257.*

Ние казваме, че Бог е наш Баща. Той е Бащата, който се проявява вътре. Де се проявява Той? В душата ни. Проявява се в ума ни чрез светлината, в сърцето чрез топлината и в нашата воля чрез силата си. Но единственото място, където можем да познаем Бога и да Го намерим, това е нашият дух. Ако умът има светлина, можем да го познаем. Трябва да познаем Бога и в нашата душа. Ако там има топлина, можем да Го познаем. В топлината зреят всички благородни чувства у човека. Не могат в душата ти да се родят тия хубави чувства, ако нямаш Божествена топлина. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 37.*

Бог има специфично отношение към всяка душа. Това отношение е най-важно. Ако човек не е свързан с Бога, той никога не може да разбере Безпределното, Необятното, Великото в живота. *НЕРАЗРЕШЕНОТО, 1933, с. 122.*

Човек трябва да се роди изново. Това значи да възприеме Христовата мисъл, да даде място на Божественото в себе си. Христос е Божественият принцип, който свързва всички души. Той не може да дойде втори път на Земята. Защо? Защото има опитност вече от любовта на хората. Обаче Христос се проявява навсякъде в света. Ще Го срещнете във всяко чисто сърце, във всеки светъл ум и във всяка възвишена душа. Възможно ли е това? Както слънцето се отразява в хиляди огледала, така и Христос се проявява в хиляди души. Той се

проявява чрез човешките мисли, чувства и постъпки. Както слънчевата светлина влиза през очите ни, така и Божествената светлина прониква човешките души. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 86.*

Казано е, че Бог пребъдва в сърцето на човека, на смирените. Аз бих превел този стих другояче: Бог живее само в онези хора, които имат души. Този превод е необходим, за да се избегне противоречието, което е поставено в Писанието. Понеже сърцето на човека е грешно, Бог не може да живее там, дето е грехът. По нямане на други думи казват, че Бог живее в сърцата на смирените. Не, в душата живее Бог, а не в сърцето. Душата е чиста, а сърцето е опорочено. Следователно Бог може да живее у нас само в душите ни. Това всички трябва да знаете. Който е без душа, той трябва да знае, че Бог не живее в него. А пък, за да може Бог да живее в душата на човека, той непременно трябва да има едно отлично сърце и един отличен ум. Това са слугите на Божественото в нас. Понякога ние седим и не знаем какво представяме, какво сме сами по себе си. Ти си човек, който имаш душа, в когото Бог трябва да живее. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 192.*

ДУХ И ДУША

Бог не приема нито жената без мъж, нито мъжа без жена. Казано е още, че ако жената напусне мъжа си, а мъжът – жена си, няма да бъдат приети в Царството Божие. Напуснат ли се мъж и жена, смърт ги очаква. Защо е така? Защото мъжът представя духа и ума, а жената – душата и сърцето. Какво ще остане от човека, ако го напусне духът и умът или душата и сърцето? Той непременно ще умре. Следователно, ако нямаш чувства, и мисли няма да имаш; ако нямаш мисли, и чувства нямаш. Ако имаш дух и душа, ще имаш и чувства, и мисли, и постъпки. *ДАЛИ МОЖЕ, 1942, с. 51.*

Там, дето има дух, има светлина. Там, дето има дух, има топлина. Там, дето има дух, има сила. Там, дето има дух на доброта, има милосърдие, кротост, въздържание, всичките добродетели ги има там, дето е духът. Там, дето има душа, законът е същият. Същият закон е и за ума. *НАУКА ЗА ЖИВОТА, 1999, с. 232.*

Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов. Та думата „забременяване“ значи да се изпълни човешката душа с Божията Любов и Духът Божи да влезе в човека, та човешкият живот да бъде осмислен. Докато Божията Любов и Духът Божи не изпълнят човека, той е странник, той е като един чужденец на земята. Той прилича на гладния, който не е ял и очаква сега един хубав обяд. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 5.*

Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух… Човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 291.*

Човешкият дух и човешката душа стоят над всичко. Те създават и науката, и религията, следователно те са факторите в живота. Защо? Защото чрез тях се проявява Бог. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 405.*

ТЯЛО НА ДУШАТА

Всяка душа трябва да има тяло в света, за да се прояви като индивид, единица. Тя трябва да има тяло, за да я посети Господ. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 232.*

Бог създаде света на светлината за очите, света на слуха – за ушите, света на уханието – за носа, света на словото – за устата, работата – за ръцете, движението – за нозете, тялото – за жилище на душата. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 45.*

Казано е, че плът и кръв няма да наследят Царството Божие, но без плът и кръв като облекло на душата последната не може да се развива, не може да се прояви. Когато висшият живот се облече в плътта, последната по благодат се ползва от благата на живота. Тази е причината, която заставя обикновения човек да се стреми към висшето, Божественото начало, което работи чрез човека и в по-долните среди. Ако душата се изложи направо върху действието на Божия Дух, тя не може да издържи. Тя ще повехне, както повяхва нежният цветец под силните слънчеви лъчи. Той се нуждае от мека, приятна светлина. И душата се нуждае от плътта като покривка, която я пази от силните лъчи на Духа. Който не разбира

този закон, плаши се от плътта, от личността си, иска да убие техния живот. Той мисли, че те са спънка за неговото духовно развитие. Да убиеш живота на плътта и на личността в себе си, това значи да премахнеш условията за проява на Божественото, на своята душа. Те са инструментът, на който душата свири. Какво ще прави цигуларят без цигулка? Как ще изрази музиката, която носи в себе си? Следователно не се страхувайте от плътта и от личността си, но работете усилено с мисълта си, да се справяте с всички отрицателни, низши и кошмарни състояния. Да усилва мисълта си и да работи с нея, това е първата задача на ученика. *БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ, 1942, с. 139.*

От хода се познава дали човек е умен, дали има повече или по-малко светлина в съзнанието си; ходът определя още и твърдостта на човека. Изобщо от хода се познават неговите характерни черти. Всяко движение, съзнателно или несъзнателно, определя характера на човека. Тялото е израз на човешката душа. Достатъчно е да изучите тялото на човека, за да познаете неговия вътрешен живот, скритите сили в него. Някой мисли, че като мълчи, никой не знае какво носи в себе си. Лъже се той, не е нужно човек да говори, за да го познаят. Лицето, главата му, ръцете и краката, както и цялото тяло, говорят за него. За онзи, който знае да чете, всичко е открито. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 90.*

Като се говори за свободни и ограничени хора, ние наричаме свободни онези, които нямат къщи, т.е. които живеят вън от телата си. Ще кажете, че те са умрели хора. Ние наричаме умрелите хора свободни. Ограничени пък са онези, които живеят в малки, затворени къщи. Човешкото тяло е малка къщичка, в която духът и душата пребивават временно. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 142.*

Човешката душа се превозва чрез тялото. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 397.*

Душата има форма. Тя е много красива… За да се оформи като душа, човек трябва да мине през всички форми на живота, от най-ниската до най-високата. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 12.*

Да, физическото тяло е оригинална дреха. И ако съвременните учени изучават тази дреха и я намират толкова сложна, какво ще бъде положението им, ако един ден се заемат с изучаването на самия

човек? Засега учените изучават колко влакна, колко клетки има в дрехата на човека. Тези клетки представят тухлите, от които е съградено човешкото тяло. Душата на човека е вън от тези клетки. Тя е свободна и нищо не е в сила да я ограничи. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 202.*

Душата никога не може да мрази тялото си. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 163.*

Душата дава едно тяло и когато си изиграе ролята с него, оставя го и приготовлява материя на едно ново тяло, наново живее и т.н., вечен живот. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 46.*

Какво представя човек? Сбор от милиарди малки душички или същества, които се съгласили в името на Божията Любов да влязат в човека и да работят за него, да му дадат израз на човек. Те са пожертвали живота си за него, станали са негови слуги и като не ги разбира, той казва: какво нещо е тялото? Нищо друго освен машина. Някои религиозни гледат на тялото като на спънка за духовния живот на човека и казват: не ни трябва тяло, можем да се освободим от него. За нас е важна душата, която е огъваема, подвижна, вездесъща. Колкото и да е голяма, тя присъства едновременно във всички клетки на организма. Душата може да се смалява и увеличава според нуждата. Малките клетки създават голямото тяло. Като погледне тялото си, някой се запитва с какво тяло ще дойде в бъдеще. Не е важно с какво тяло ще дойде човек на Земята. Важно е с колко души ще дойде, т.е. с какъв брой. Ако дойде с по-малко души от тези, които сега влизат в тялото му, той никога няма да влезе в рая. Доказано е, че на лошите и престъпни хора липсва нещо. Значи във всеки живот малките души ги напущат една по една. Те започват да приличат на празни кошери. Пчелите ги няма, а кошерите остават. Когато душите разберат, че някой човек не изпълнява Божията воля, те казват: „Този човек няма да се оправи, да го напуснем, нека да си научи урока.“ Човек усеща, че нещо изчезва от него, и той остава сам. Това състояние на самота го плаши, той се усеща вътрешно изоставен, осиромашал. Докато малките душички са в човека, той е радостен и весел. Щом го напуснат, той става скръбен, започва да се оплаква от живота си, докато един ден си замине. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 146.*

Вие чувствате вашата душа, вие самият сте душа, но правили ли

сте опити да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може да имат такива опити, но други ще възразят: „Как е възможно това?“ Може, между тялото и душата има рязка граница, тялото може да си живее като тяло и душата може да си живее като душа, само че тялото, като остане без душа, се разкапва на хиляди и милиони живи частици, но то не умира. То е съставено от хиляди и милиарди клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади наоколо си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще им каже: „Сега ви изпращам на свобода.“ И веднага виждаш, всички клетки започват да се разпръсват. Клетките на сърцето се отделят и казват: „Не трябваме повече на господаря си.“ И сърцето престава своята деятелност, взема си скоро багажа. И един ден започва разлагане, т.е. не разлагане, а разотиване на всички клетки по своя път. А хората седнат да плачат, виждаш ги, четири реда сълзи ронят, умрял вече този човек. Не е умрял, но тази светла монада отива при Бога, Който е жив, и тя казва: „Аз бедствам да изгубя живота си и повече затуй ще разпусна слугите си, тези сестри и братя, да могат и те да отидат и да почерпят живот.“ *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 130.*

Невъзможно е да умре човек, в когото душата живее!… Тяло, в което душата е облечена, не може да умре. Това тяло е дете на душата. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 179.*

ФОРМИ НА ДУШАТА

Душата е обширна, голяма като Вселената. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 68.*

Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е завършила своето развитие. Ней предстои да мине още през милиони форми. И когато дойде до своята последна форма, ще приеме безсмъртието и ще се слее с духа. И тогава вече няма да има душа и дух. Какво ще има? Вечният живот ще излезе на сцената. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 199.*

ОБЛЕКЛО НА ДУШАТА

Всички положителни неща, всички добродетели са облекло за човешката душа. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 309.*

Умът и сърцето, това са дрехи, с които душата е облечена. Следователно трябва да имате отличен ум, отлично сърце, това са най-хубавите дрехи, с които вие може да облечете вашия дух и вашата душа. Човек е дошъл на Земята да работи, да придобие онзи материал, който е необходим, за да се създадат тия хубавите дрехи. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 113.*

Та казвам, в страданията си вие трябва да мислите, за да могат соковете на вашето сърце да минават правилно във вашата душа. Сърцето е слуга на душата, а умът е слуга на човешкия дух. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 48.*

Във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство трябва да участва двойникът на душата, за да бъде вашето чувство силно, и мислите, и постъпките. В този двойник нещата са добре подписани, имат съдържание. Туй е, което наричат вдъхновение. Божественото вдъхновение е, в което двойникът на душата взема участие. Действие, в което душата взема участие, това действие има смисъл, понеже то произлиза от Божествен произход. Сила има. Тя прилича на цар, той като подпише нещо, неговата дума има сила. Обикновеният човек и да подпише, обикновен е и смисълът. Когато душата подпише нещо, то добива смисъл. Когато душата подписва нещата, те добиват стойност. Ония актове, които не са подписани от душата, нямат стойност. Затуй всякога ние трябва да даваме възможност душата ни да се проявява в нас, да се прояви в ума, в сърцето и в тялото. Този е законът на възпитанието. Всички ония неща, които стават на Земята, душата да взема участие, тя да бъде в нас – в нашето сърце, в нашето тяло – тогава всичко, което то върши, се реализира и ние ставаме доволни. Онези от вас, които искате да поправите положението, пазете това правило: да участва душата във вашата мисъл. Вие, човекът, сте като дете при душата. Душата, като те види, те оставя да дойдеш в спокойствие, да усетиш, че имаш нужда да ти помогне. Някой път искаш да се наложиш: туй да направя, онова да направя. Остави, ти не се меси. Щом се отнесеш до нея, остави я свободна, тя не само да дойде, но да вземе участие в

живота ти. Трябва да започнем да живеем добре, за да благоволи душата да се прояви заедно с нас. Да не ни оставя да правим каквото ние искаме, защото тогава ние ще плащаме данък. Всички знаете какво нещо е плащане данъка. Когато душата взема участие, всичко върви в хармония. Човек се усеща силен, бодър, мощен. Цялата природа има смисъл. Щом останем сами, веднага дойдат препятствията едно след друго. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 140.*

КЪДЕ ОБИТАВА ДУШАТА

Духът и душата са във вас. Трябва да разбирате законите, които съществуват между духа и душата. То е Божественият свят. *НАУКА ЗА ЖИВОТА, 1999, с. 273.*

Любовта, това е светът на душата. *ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ, 1997, с. 137.*

Душата где е? Душата я няма на Земята. Душата има само една малка проекция тук, на Земята. Тя се явява временно като някоя гостенка на ума и на сърцето. Щом душата посети някой човек, тогава го наричат великан, вдъхновен, благороден; но после, като си замине душата, този човек става обикновен. *АЗ ТЕ ПОЗНАХ, 1925, с. 9.*

Душата на човека не е все още в тялото. Тя е извън тялото и сегиз-тогиз изпраща някоя възвишена, светла идея в обикновеното човешко съзнание. А когато човек стане готов, душата ще се прояви чрез тялото, ще се изяви във физическия свят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 69.*

В тебе има една сила, тя е човешката душа, която е вътре в човешкия стомах и отделя Божествения живот и го внася в човешкия организъм; тогава човек започва да живее. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 638.*

Душата обладава целия гръден кош, обаче пребъдва под лъжичката, гдето се усещат удоволствията. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 17.*

Жилището на душата, това са белите дробове. Между тия дробове е сърцето, гдето е седалището на душата. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 49.*

Когато душата е на мястото си, никаква болест не може да съществува, но когато душата напусне своето жилище, сърцето и белите дробове, тя се поддава на наемник, става обсебване. И когато един човек се обсебва, ще забележите, че най-напред започва да намалява дишането му, а с намаляване на дишането душата постоянно се излъчва. Когато един човек се обсебва, винаги ще видите сгърчване на дробовете. По тази причина вие тогава трябва да дишате дълбоко, защото чрез дълбокото дишане вие можете да изгоните един дух из вас. А щом го изгоните из физическото поле, то в по-висшите полета по-удачно можете да се справите. Един лош дух никога не може да влезе през носа, а винаги ще влезе чрез устата. И като отиде в стомаха ви по течението на кръвта, връща се в сърцето чрез вените, а не чрез артериите. А ако настъпи кихане, то не е нищо друго освен изхвърляне на духа из устата. Аз ви говоря това, за да ви покажа отгде е вратата на лошите духове. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 49.*

Понеже Господ е с вас, Той ви посочва начините, по които можете да избегнете нашествието на лошите духове във вас: дишайте дълбоко и през време на дълбокото дишане представяйте си, че синята светла краска прониква през вас, идеща отгоре. По този начин ще се освобождавате. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 50.*

Седалището на този Господ, Който е направил света… е в човешката душа, в човешкия дух. Тия хора, в душата, в духа на които живее Бог, това са онези велики хора, това са гении, Учители на човечеството, които са дали най-високото проявление в музиката, в поезията, в изкуството – изобщо във всички направления. Това са души, които подтикват човечеството напред. Те са имали опитността да излизат от тялото си. *КОЙТО ИСКА СЛАВАТА, 1925, с. 22.*

СЪДЪРЖАНИЕ НА ДУШАТА

В човешката душа Бог е вложил всички заложби, следователно трябва да се подпомага душата, за да прояви Божественото. На душата не ѝ липсва нищо, само че трябва да се създадат условия, за да се развие. Там е спасението. Там е свободата. Тя си носи дарбите. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 219.*

Бог от самото начало ви е дал най-хубавите работи. Той е вложил във вас много благословения, които вие не подозирате, че ги имате. При сегашния живот Той ще ви даде само условия. С туй, което Той е турил във вашата душа, като ѝ е вложил диханието си – Духа, Той е дал всичките скъпоценности, които са необходими за вашия живот. Сега се изискват само условия туй, скритото богатство във вас, да израсне. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 197.*

Душата е пълна с добрини и радост… Благостта се проявява само чрез човек, в когото душата е изявена. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 124, 125.*

Всеки желае да бъде красив. В красивото лице е изразено всичко, което Бог е вложил в човешката душа. Затова Бог казва: „Огледай се и виж какво съм вложил в твоята душа. Ако има нещо, което си нарушил, работи върху него, докато го изправиш." *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 182.*

Корените на знанието се крият в душата на човека… Когато човек се пробуди за своя душевен живот, тогава иде истинското знание, истинската мощ и гениалност. *ПОСОКА НА РАСТЕНЕ, 1938, с. 212.*

Господ, като създал човека, написал всичко вътре – какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази Библия писа, оригиналът е вътре – това философите наричат Акашови записи. *ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ, 2007, с. 133.*

В душата са складирани опитностите на миналото, а сега се складират тия на настоящето. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 68.*

Човек носи големи опитности и знания, които е складирал в душата и духа си, за вечни времена. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 7.*

Душата, това е подсъзнателният живот… Подсъзнанието на нашата душа носи всичко от миналото. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 279.*

В съзнанието на човека различаваме една фаза на подсъзнателен живот, която представя безграничното в човека. То е Божествената страна на живота. Подсъзнанието не се подчинява на нашите желания, на нашата воля, но ние трябва да му се подчиняваме. Който иска да стане добър, трябва да изпрати тази мисъл в подсъзнанието си и там да я остави, да не я чопли. Божественото начало в него ще

реализира желанието му без никаква мъчнотия и един ден той ще види, че е станал по-добър, отколкото е бил по-рано. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 14.*

Всеки човек трябва да отвори своята душа, за да види светът какво има там... Да отвори извора си и да покаже какво има. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 110.*

Човешкият характер седи в разумно написаните неща в неговата душа. Когато човек пази нещата, които Бог е написал в неговата душа, това показва, че той има характер. Божественият Дух и сега още пише в човешката душа. Всички разумни неща в човешката душа, които не търпят никакво коригиране, никакво поправяне, са написани от Божествения Дух. Той не само че ги е написал, но ги е дълбоко врязал в душата на човека. Това се нарича характер! *МИРОТВОРЦИ, 1925, с. 11.*

ЛЮБОВТА И ДУШАТА

Любовта е една сила, която слиза от Бога и която е чиста. И ако истинската любов проникне в човешката душа, тогава тя очиства човека. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 83.*

Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов... Докато не дойде Любовта и докато не дойде Духът да се всели, не може да има постижения. Трябва да станат тия посещения, за да се преобрази светът. Посещението на Духа – това е реализирането на онова, което Любовта носи. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 5, 7.*

Никой не може да нападне, да изкуси, да направи зло на онзи, в душата на когото има любов. Който има любов, той е абсолютно неуязвим. И животните даже познават любовта. Те изпитват пред нея свещен трепет, който ги кара да отстъпват. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 213.*

Според новото учение да обичаш някого, значи да намериш в него онова добро, което е скрито от очите на всички околни. Намериш ли това съществено добро в него, да се зарадваш и да благодариш на Бога, че ти е дал възможност чрез Любовта да го намериш. Вие търсите доброто отвън. Не, тъй както днес човек се проявява, доброто

му не може да се види отвън. То е дълбоко затрупано в материалния свят. Дълбоко трябва да се засегне човек, за да видите, че в неговата душа се крият хубави, красиви зародиши. Те чакат само благоприятни моменти за своето развитие и проявление. И тогава аз казвам: да проявиш обичта си към някого, това значи да направиш такова нещо за него, което дълбоко да засегне душата му. Само тази обич е в състояние да повдигне човека. Да намериш в човека една добродетел, дълбоко скрита в неговата душа, и да съдействаш за нейното развитие, това значи обич, любов към този човек. *СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА, 1930, с. 44.*

Силата на човешката душа седи във възприемане на Любовта. Когато човек възприеме правилно Любовта, в душата му настава мир, радост и веселие и всички противоречия в живота му изчезват. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 356.*

Любовта е богатството, към което се стреми човешката душа. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 44.*

Влезе ли в пътя на любовта, душата се радва на богати условия и възможности. Любовта е път на вечно обновяване и подмладяване, път на вечно повдигане. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 42.*

Как ще проявите любовта си към бедния? Като го нахраните. Към невежия? Като го учите. Към болния? Като му помогнете да оздравее. Как ще проявят любовта си две възвишени същества едно към друго? Те нямат нуждите на гладния, на невежия, на болния. Както се преливат водите една в друга, така се преливат душите на възвишените същества, които се любят. Водата от реките отива в моретата и океаните; част от океанската и морската вода се изпарява, отива във въздушното пространство, отдето пак слиза на земята като вода и отново се връща в океаните. Както между водите става едно кръгообращение, така и между душите на възвишените същества става едно кръговратно преливане. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 53.*

ДВОЙСТВЕНОСТ НА ДУШАТА

Човек има две души. Едната душа е плътска, тя държи всичко лошо в себе си: омраза, злоба, егоизъм, черна е като въглен. А другата

душа е светла като Слънцето. Тези две души имат връзка помежду си и винаги са в борба; както се казва борба между духа и плътта. Тази, която надвива, проявява своите качества. Като говорим лошо, проявява се черната душа; като говорим добро, дава се ход на бялата. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 282.*

Човекът е двоен. Има едно същество в човека потенциално, то е животно. Не че е лошо, но се е учило като животно. Една животинска душа като животно, което седяло, спало, яло, само си мърдало опашката… Сега влязло в човека и пак заспало. Туй животно ти ще го възпиташ, ще кажеш: „Не може тъй само с мърдане на опашката, ще мислиш." Всички вие имате по една животинска душа, която трябва да възпитате. По някой път тя има юлар. Вие извадите юлара, че тя не се връща. Юларът е законът. Тури, нека седи юларът… Щом се образува любов между животинската душа и разумната душа, извадете юлара. Когато не се е образувала любовта, не вадете юлара… Нашите погрешки се дължат на тази животинска душа. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 342.*

НЕДЪЗИ НА ДУШАТА

Когато духът действа, човек винаги е чист. Когато духът престане да действа, тогава човек остава нечист. *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 785.*

И знайте добре, че болестите, това са барометри, които показват известен недъг в душата. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 50.*

Казвам, най-малката лъжа става едно препятствие във вашия ум, става препятствие във вашето сърце, става препятствие във вашата душа и нарушава онова общение, което имате. Вие вече не можете да дишате онзи чистия въздух, който любовта носи. Вие не можете да възприемете онази чистата светлина, която мъдростта носи. Вие не можете да бъдете носители на онази велика свобода на душата, която истината носи. Лъжата прекъсва пътя на любовта, прекъсва пътя на мъдростта за вас, прекъсва и пътя на истината и след туй вие ще станете нещастен. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 120.*

Когато някой мисли лошо за някого, с когото се е скарал, той отваря врата на лошите духове да го обсебят. Вие можете да отворите вратата на лошите духове да навлязат във вас чрез съмнението.

Обаче можете да се опитате да се избавите от съмнението. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 52.*

КАЧЕСТВА НА ДУШАТА

Тялото на човека се изменя, но душата и духът му не се менят. Те остават вечно млади, вечно силни. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 6.*

И тъй, всяко съзнание като част от Божественото има условия да расте и да се развива. Щом знаете това, вие ще можете да устоявате на всички мъчнотии и противоречия. Понякога човек се отчайва, обезсърчава и казва: „Дотегна ми да живея. От мене нищо не може да стане, аз ще се самоубия.“ Не, невъзможно е човек да се убие. Той е част от цялото, част от Божественото съзнание, на което по никой начин не може да посегне. Ако къщата на някой човек се запали и изгори, мислите ли, че той не може да си направи нова? Ако дрехите на някой човек се скъсат, мислите ли, че той не може да си направи нови? Следователно, каквото и да направи човек със себе си, той не може да докосне нито на йота своята душа. Тя е част от Бога, а на Божественото никой не може да посегне. Човек може да изгори къщата си или да скъса дрехата си, но каква разумност има в това? Ще изгориш къщата си, ще скъсаш дрехата си, но душата си не можеш да докоснеш. Тя е недостъпна за тебе. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 204.*

Душата не остарява. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 90.*

Кое е отличителното качество на душата? Младостта. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 126.*

Да бъдеш вечно млад, каквато е душата, това значи да носиш в себе си всички възможности за постигане на своите идеали. Да бъдеш млад, това значи да използваш условията, които ти са дадени за растене и развитие. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 126.*

Физическото здраве определя качествата на човешката душа. Здравето не подразбира пълнота, но то носи радост и веселие в живота на човека. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 180.*

Самообладанието е качество на душата и това е една висша

интелигентност, с която сме свързани с твърда и непоколебима вяра. Когато сме в пълно съгласие с Бога, тогава сме и в пълно самообладание. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 171.*

Понякога човек вярва, а понякога не вярва. Това се дължи на ред съмнения, които възникват дълбоко в неговата душа. Коя е причината за това съмнение? То се дължи на вътрешното съответствие между даден човек и неговите деди и прадеди, вследствие на което той преживява някои техни състояния. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 171.*

Там, дето човешкият дух, човешката душа и човешкият ум не са съчетани, и там, дето човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля не са съчетани, там няма никакво търпение. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 422.*

Само свободният човек има мир в душата си. *РАДОСТТА, 1999, с. 378.*

Външно човек може да бъде ограничен, но в душата си той е абсолютно свободен. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 178.*

Ако в твоята душа не действа Божията истина, от тебе нищо не може да излезе. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 403.*

Радостта представлява здравословно състояние на човешката душа, а страданието представлява нездравословно състояние. Това е диагноза. Щом страдам, казвам: имам нещо болно по кожата на душата. Като го намеря, ще го намажа и ще изчезнат болките. И съм здрав. *КЪМ ИЗВОРА, 2002, с. 85.*

Всеки човек трябва да бъде проникнат от една мисъл, от едно чувство в своята душа – любов към Бога! *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 174.*

КРАСОТАТА НА ДУШАТА

За да не изпадаш в противоречия, ще обичаш душата на човека, която никога не се изменя. В това именно е красотата на душата, че любовта ѝ е вечна, неизменна. Достатъчно е само за момент да зърнете красотата на душата, за да не я забравите никога. Който е любил, за момент поне е видял красотата на душата. Няма човек, който, като види душата, да не се влюби. Лошото за нас е там, че

като я видим, тя веднага се скрива. Ходиш, плачеш, търсиш я, но не можеш да я намериш. Следователно това, което човек търси и за което плаче, е красивата човешка душа. Тя не стои на едно място. От време на време тя само посещава човека за момент и веднага изчезва. Струва си човек да живее хиляди години на земята само за този момент – да зърне красивата душа, да се наслади от красотата на живота, да види с какво богатство разполага тя. Велик момент е да видиш своята красива душа! Целият свят ще те посети, всички хора ще се трупат около тебе и те да вземат участие в твоята радост. Как ще се справите с всички хора? Милиони души ще се редуват, всяка на свой ред да зърне красотата ви. Какво ще правите тогава? Ще се молите на Бога да ви закрие по някакъв начин, да си починете малко. Ето защо Бог е скрил красотата на човека даже от самия него и я оставил като негово бъдещо наследство. Казвате, че има красиви хора в света. Колкото да е красив човек външно, неговата красота не може да се сравни с красотата на душата. Неизмерима е нейната красота.

Чувате някой да казва, че животът му е дотегнал, не му се живее. Защо не му се живее? Защото не е видял красотата, не е разбрал цената на истинското богатство. Да зърнеш красотата на душата, това значи да видиш Христа. Той е във всеки човек. Не е достатъчно само да Го зърнеш, но трябва да бъдеш като Него. „Какво да правим, за да дадем място на Христа в себе си?“ Не цапайте душата си! Не засенчвайте лицето на красотата! Това значи: не грешете. Грехът е тъмнина, която закрива светлото лице на душата. „Защо хората не живеят в душата си?“ Защото не учат. *КРАСОТАТА НА ДУШАТА, 1948, с. 18.*

ХРАНА ЗА ДУШАТА

Светлината и топлината, това са храни за душата. Това са храни, които идат от Любовта. Светлината е плод от Любовта. И топлината е плод от Любовта. Светлите мисли и светлите чувства, това са неща, които хранят човешката душа. И след като се е нахранила душата със светлина и топлина, след като се е хранила с хубавите мисли и чувства и добрите постъпки, след това идва вече Любовта. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 155.*

Добрите мисли, добрите чувства и желания са лъчи на светлината, които носят храна за живота и за душата. *ЦЕННОТО ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ, 1932, с. 75.*

Неща, направени без любов, носят нещастия, неща, направени с любов, носят щастие и благо. Всичко туй трябва да залегне в душата ви. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 202.*

Любовта е Свещеният огън, който се запалва в човешката душа. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 162.*

Това, което носи истинската храна за човешката душа, това е Истината. Тази храна е истинската светлина за душата… Истината е тази светлина, която постоянно влиза в нас. Тя носи живот. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 22.*

Виделината за душата е това, каквото е светлината за тялото. Храненето, растенето, развитието на тялото е невъзможно без светлина. Също така е невъзможно за душата да расте, да се развива и да даде плод без виделина. Както светлината произтича от слънцето, тъй и виделината иде върху душата от Бога. Светлината не е едно и също нещо със слънцето, също и виделината с Бога. Светлината ни подсеща за слънцето, виделината ни упътва към Бога… Кога се ражда човек, дава му се виделина – условие за развитие и растене на душата. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 3.*

Човек може да излезе вън от Бога, може да не вярва, но в това неверие той ще внесе мрак и тъмнина в душата си, ще изгуби светлината си, ще изгуби смисъла на живота си. *КОЙТО СЕ УЧИ, 1925, с. 9.*

Вашата душа се нуждае от Божествената виделина, а вие, като не се поставяте спрямо Бога така, както Земята към Слънцето, няма да се ползвате. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 170.*

Светлината весели очите, а тъмнината успокоява душата. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 52.*

СЛЪНЦЕТО И ДУШАТА

Единственото, което е свързано със Слънцето, то е сърцето –

слънчевият възел. Най-близо до сърцето е слънчевият възел, или душата е, която е свързана със Слънцето. *ПРОЯВЛЕНИЕ, 1998, с. 211.*

Между външното физическо слънце и слънцето, което се намира в центъра на човешката душа, има известно съотношение. И когато между външното слънце и слънцето, което е в душата на човека, има известно съотношение, в човека настава приятна вътрешна хармония. Понякога обаче вън е топло, а вътре в човека е студено. Случва се и обратното. Някой казва: „Хладно ми е на душата." Това показва, че човек от памтивека е разбирал, че топлината на човешката душа се произвежда от Любовта. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 169.*

ИЗИСКВАНИЯ НА ДУШАТА

Земният живот никога не може да даде на човешката душа това, което тя изисква. Много взискателна е душата. Душата изисква, като я погледнеш, да я погледнеш с най-хубавата светлина, с много мил поглед; после, като ѝ дадеш цвете, да ѝ дадеш цвете с най-хубавото ухание. Ако ѝ дадеш нещо, което ѝ допада, тя всякога остава доволна. После душата изисква, когато говориш, да бъдеш много внимателен; тя иска ни най-малко да не бъдеш разсеян; щом види, че си разсеян, веднага се докача. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 148.*

КОПНЕЖИ НА ДУШАТА

Човешката душа има велики стремежи. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 194.*

Душата на всички хора трябва да се изпълни с възвишени и благородни стремежи, да служите на ближния си, на цялото човечество. *НОВИЯТ ЧОВЕК, 1947, с. 37.*

У всекиго от нас се таи скрит, истински живот, душата ни, свързана с източника на живота, който ни я е вдъхнал. Този скрит живот, тази Божествена искра е, която постоянно негодува в нас, въздиша, недоволна е, търси нещо по-друго, по-високо. Тоя скрит живот е стимул на прогреса, той го движи. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 4.*

Дребнавостите не правят човека гениален. Те не внасят нито мир, нито радост в човешката душа. Великото бъдеще, което се открива пред човека, носи радост и веселие в неговия живот. *ВЕЛИКОТО И КРАСИВОТО, 1935, с. 160.*

В човешката душа има вложено нещо по-дълбоко от това, което ти искаш: да станеш пръв министър. *РАЗДАЙ ВСИЧКО, 1925, с. 11.*

Съвременните хора често се обезсърчават, че не могат да постигнат копнежите на своята душа. Питам: какви са техните копнежи? Нека всеки конкретно да си отговори какво иска да постигне. Като наблюдавам младите, виждам, че някой иска да стане виден писател, да напише някакъв роман, с който да внесе нещо ново за човечеството. Друг иска да стане поет, да пише такива стихове, че всеки четец да се забравя от тях. Трети иска да стане знаменит музикант или певец и т.н. Всеки иска с нещо да обърне внимание на хората. Тия стремежи са намясто, но човек трябва да развива дарбите си за слава Божия. Каквото направи, той трябва да има предвид славата Божия, а не своята. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 187.*

Всяка жена или всеки мъж, които имат благородни стремежи, красиви желания и идеали, трябва да се оставят свободни, да постигнат тия свои копнежи. Те са копнежи на душата. Това се отнася за души, които имат висок идеал. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 143.*

Желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на Великите Божествени закони, за което Той употребява големи усилия и създава велик импулс в човешката душа. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 253.*

Няма желание или нещо, което вашата душа е пожелала, та да ви се не даде. Само че не бива да бързате, да изваждате вложеното в банката предварително в аванс. Не се насилвайте, защото с насилие и мъчене работата не се върши. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 22.*

Има един закон: всяка една мисъл, която минава през вашия ум, всяко едно чувство, което минава през вашето сърце, всяка ваша постъпка, която минава през вашето тяло, тези мисли, чувства и идеи ще се реализират. Може да мине една година, може да минат двайсет години, хиляда години. Но да оставим хилядата години.

Всяка идея в продължение на двайсет и две години ще се реализира. Двайсет и две години е крайният период. *АКО ГОВОРЯ, т. 2, 2003, с. 39.*

Законът е, че колективните благопожелания съдействат, за да се усили този, който желае. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 28.*

Няма по-хубаво състояние от това, да чувстваш Божието присъствие в дълбочината на душата си! Болен си. Бог отвътре ти казва: „Не бой се, скоро ще оздравееш!“ *ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО, 1992, с. 128.*

РЪКОВОДСТВО НА ДУШАТА

Под „вътрешно ръководство“ се разбира онова ръководство, което Бог е определил за всяка душа още от началото на нейния живот. *НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА, 1933, с. 65.*

Тръните и бодилите в човешката душа Бог преобръща в добро. И така, вие не бива да се спирате в себе си, че в миналото на живота вие сте били грешни. А от тия ваши грехове вие трябва да извлечете поука, като се ползвате в живота, без ни най-малко да се повръщате назад. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 212.*

Да се възпита човешката душа, човешкият ум, трябва да се разбират законите, които функционират вътре в човека. Затуй ние туряме за основа Любовта. Правим връзка с Висшите същества, тогава те се притичат на помощ. Без Любов ние нямаме никаква връзка, ние се учим от своята опитност. Днес ще падаш, утре ще падаш. Като имаш връзка, няма падане. На всяка една стъпка те помагат. Затуй човек трябва да бъде във връзка с Висшите същества. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 343.*

ПРОБУЖДАНЕ НА ДУШАТА

Всеки, който е вън от душата си и въздиша, той е и вън от рая. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 425.*

Корените на знанието се крият в душата на човека… Когато човек се пробуди за своя душевен живот, тогава иде истинското знание, истинската мощ и гениалност. *ПОСОКА НА РАСТЕНЕ, 1938, с. 212.*

Да пробудиш една душа, значи да предизвикаш в нея желанието да ѝ се говори за Божествения живот, за великото в света и тя да иска да направи опит в това отношение. *ВЛИЗАНЕ, 1930, с. 161.*

За да се пробуди човешката душа, нужни ѝ са скърби и страдания. *ВЛИЗАНЕ, 1930, с. 153.*

Мислите и чувствата излизат от Божествения извор и минават през всички човешки умове и сърца. Без тях човешките души не могат да цъфтят, не могат да се пробуждат. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 7.*

Пробуждането на човешката душа подразбира запознаването ѝ с Божията любов. Само пробудената душа познава Бога. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 3.*

Пробуждането на човешката душа, на нейното разцъфтяване подразбира събличане на човека от старото, от кривото, от неговите вековни заблуждения. В пробуждането на човешката душа се вижда величието на Божията любов. Пробуждането на човешката душа се придружава с възприемане на първия Божествен лъч на топлината на любовта. Този лъч представя подтик на душата към нов живот. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 4.*

Разцъфтяването на човешката душа осмисля живота на човека. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 5.*

Когато настъпи моментът на разцъфтяването на някоя душа, цялото Небе се радва на това велико събитие и отправя погледа си към тази душа. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 5.*

Радвайте се на пробуждането на своята душа! Радвайте се на пробуждането на всички души! *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 6.*

Да има една вътрешна връзка между всички души, които са събудени. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 283.*

РАЗВИТИЕ НА ДУШАТА

Бог е вложил нещо хубаво във всяка душа. Във всяка душа има сили, които трябва да се развиват. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 125.*

Главната задача в сегашния живот е правилното растене и развитие на душата. Душата трябва да расте, да се развива, да се разширява, да заема по-голямо пространство. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И*

УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 207.

Страданията, това са условия за обработване на човешката душа. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 69.*

Какво представят страданията за човешката душа? Условия за растене и развиване. Когато страда, душата расте и се развива. Нейните мисли, чувства и способности се разцъфтяват. Тя се превръща в цвят, който разнася надалеч ухането си; завързва плод, който скоро узрява. Душа, която не страда, завинаги остава затворена пъпка.

Храни душата си със зрелите плодове на своя живот, за да расте тя, да се развива и постоянно да се освобождава.

Плодовете на душата са райски плодове, към които всеки се стреми. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 47.*

Това, което днес става и на което място днес се намирате, идната година съвсем няма да бъде същото. Ден от ден се различават, понеже Земята постоянно се движи по своя път. В това движение и човек постоянно израства, докато мисли, че ще дойде един ден до зенита. В това движение расте главно човешката душа, при което човек се стреми да израсне, да дойде до зенита някъде. След това започва да слиза надолу, докато най-после остарее. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 84.*

Прилагайте Христовите принципи в личния, семейния и обществения живот, не за свои лични, материални нужди, но за подобрение на вашия живот, както и за подобрение живота на вашите близки. Ако някой дойде при мене да ме пита как да оправи личните си сметки и задължения, аз няма да му дам никакъв съвет. Моите съвети са за хора, които искат да напредват умствено и духовно, да повдигат душата си. *ДАЛИ МОЖЕ, 1942, с. 117.*

Човек трябва да се грижи за себе си. Какво значи да мислиш за себе си? Какво значи да правиш добро?… Истинското добро подразбира засяване, т.е. разширение на човешката душа. *ЖИВИЯТ ГОСПОД, 1948, с. 7.*

Майката се занимава с децата си, но само това не е предназначението на майката. Тя има по-висша служба, тя трябва да се занимава и със своята душа. Тази е нейната по-висока служба и предназначение. Тя трябва да внесе в душата си такива качества, че

при всички изпитания на живота си да знае как да се справя. Туй аз наричам геройство. Като дойдат ред изпитания върху тебе, да не се помръднеш, не само привидно, външно, но и вътрешно. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 91.*

Задачата на човека е да развива и разширява своята душа, защото в нея са складирани опитностите на миналото, а сега се складират тия на настоящето. Колкото повече се разширява съзнанието, толкова повече се обогатява и душата с опитности. Човешкият ум със своите мисли и човешкото сърце със своите чувства идват като помощници на човешкото съзнание, да го разширят и развият. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 68.*

Тялото, сърцето и умът са сили, дадени на човешката душа, които тя трябва да завладее по Божествен начин. Тялото никога не трябва да ти става господар, а трябва да ти е слуга; на сърцето си също никога не трябва да позволяваш да ти стане господар; същото се отнася и до ума. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 63.*

Всички хора имат слабости. Човешките слабости са условия за проява на душата. Когато душата се намери в ограничителни условия, тя започва да се лута натук-натам, както пчелата се блъска в затворения прозорец на някоя стая, докато се освободи. Препятствията в света са необходими за прогреса на човека. Щом Божественото дойде във вас, то ще освободи душата ви от всички препятствия и ограничения. *КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА, 1937, с. 47.*

Ние трябва да разрешим важния въпрос в нас. Кой е този въпрос? В човешката душа има много пороци, много недоразумения се явяват вътре във вас. *РАЗДАЙ ВСИЧКО, 1925, с. 26.*

Всяко противоречие, всяка неприятност допринася нещо за вашата душа. *НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА, 1933, с. 63.*

Всеки ден човек трябва да има една малка придобивка към своето съзнание. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 68.*

При всяка една добра постъпка аз трябва да видя дали се разширява, или стяга душата ми. *РАЗДАЙ ВСИЧКО, 1925, с. 29.*

Всеки сам трябва да извоюва свободата на своята душа. *КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА, 1937, с. 49 .*

Ако Истината е в душата ви, тя ще ви направи свободни. Ако

Истината е в душата ви, ще имате широк замах в действията си и ще дадете свобода на себе си и на окръжаващите. *ДВАТА ПЪТЯ, 1934, с. 100.*

Любовта е неизменна, тя всякога ни озарява. Обаче има случаи, когато човешката душа минава от едно състояние в друго. При преминаване на тия състояния в съзнанието на човека временно настава мрак, тъмнина, докато той отново влезе в Божественото съзнание, в любовта, в която има светлина и радост. Необходимо е човек да премине през тия промеждутъчни състояния като условия за неговото повдигане. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 203.*

Всеки човек, който иска да бъде почитан, трябва да има възвишен ум, благородно и чисто сърце, любвеобилна душа и самоотвержен дух, готов да работи за благото на своите ближни. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 135.*

Искате ли да бъдете добри, разумни, здрави и красиви, обичайте всички хора. Това е капиталът на човешката душа. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 326.*

Защо трябва да обичаме? Да придобиете онова, което нямате, и да усилите онова, което имате. От различните хора ще черпите различни неща. Като обичате някои хора, вие ще станете по-здрави, отколкото сте били; от любовта си към други ще увеличите добротата си; от любовта си към трети ще увеличите разумността си. И най-после от любовта си към четвърта категория хора ще светите, красотата ви ще се увеличи, ще станете подобни на ангелите. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 326.*

Вие ще се стремите да развивате вашите психически сили, т.е. силите, които Бог е вложил във вашите души, правилно да ги развивате. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 220.*

Любовта е извор; тя живота ражда. Нему тя вдъхва свята длъжност, напред да върви. Нагоре към доброто да се стреми. Това тя върши непрестанно като нежна майка в душата човеческа. Тя постоянно посажда скромни малки семена на благи чувства, с благи добрини. Тази тайна, който разбира, той ще своята душа да остави вечно да се полива от небесната утринна роса. А пък Слънцето на Живота, то ще

овреме человека да озари и в душата му да повдигне и оплодотвори всички плодовити семенни истини и добрини. *ХИО-ЕЛИ-МЕЛИ-МЕСАИЛ, 2003, с. 3.*

Има един зелен цвят, който показва стремежа на човешката душа да се развива правилно. Той е истинският зелен цвят. И ти усещаш тогава, че във всичките ти работи, които вършиш, има смисъл. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 48.*

Заемете се с най-малките дарби да ги развивате. Всеки, какъвто най-малък талант и идея да има, да ги развива. Всеки от вас, каквато и най-малка дарба да има, да не я пренебрегва, дайте ѝ място, тя ще се развие, тя е отлична. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 223.*

В бъдеще аз бих желал всички онези, на които умовете са развити, да изучават всичко, да изучават цялата природа. Онези, у които сърцата са пробудени, да създават в себе си една черта на братолюбие, кротост, смирение, но не това привидно, външно смирение. Да създадете от себе си характер. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 224.*

Аз искам да бъдете в хармония със себе си, да не се раздвоявате. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 220.*

Някой казва: „Сърцето ми е празно.“ Защо? Защото ти не разрешаваш общо въпроса, да имаш интерес към всички създания. Вие ще се свържете с всички добри хора по лицето на Земята, без разлика на вяра, на народност; ще се свържете с всички добри мушици, с всички хубави растения, с всички чисти извори, с всичко онова, което е велико, възвишено. И в душата ти ще протече онази велика Божия Любов, ще почувстваш онзи велик Божествен подтик, който ще я повдигне. Бог е онзи, който ще повдигне душата ти. Той е, който прониква навсякъде. *БЛАЖЕН ТОЗИ РАБ!, 1925, с. 28.*

Човек вярва, че в неговата душа има любов, в която Бог се проявява. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 199.*

Който иска да намери Истината; който иска да расте и да възраства в Бога, в душата му трябва да царува безкористието. Нали трябва да се живее в този свят? Трябва да се живее, но да любите Бога. Ако Го любите, имате всичко на разположение – цялата Земя е на ваше разположение. Вие сте осигурени, няма защо да се осигурявате.

Трябва само да работите за Бога, и животът ви ще се осмисли. *КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ, 1950, с. 213.*

НАПРЕДНАЛА ДУША

Напреднала душа е тази, съзнанието на която е пробудено. *ПРАВЕДНИЯТ, 1930, с. 157.*

Напреднала душа е тази, която е добра и чиста, която мисли и ходи в правия път. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 262.*

Всеки благороден човек трябва да се ръководи в живота си от следните правила. На първо място той трябва да служи на Бога, после – на своята душа, която е Божественото начало в него, и най-после – на своя ближен. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 137.*

ПРОЯВИ НА ДУШАТА

Под думите „физическа материя“ разбирам света на формите, необходим за проявата и битието на нещата; под „духовен свят“ подразбирам онези сили, които работят за създаване на тези форми; а под „душа“ разбирам условията, които подготвят съграждането на тези форми. Следователно без форми животът не може да се прояви. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 232.*

Докато човек не даде път на Божественото начало в себе си, душата не може да се прояви. Тя чака своето време, както пъпката чака слънчевите лъчи, да се разцъфти. *ДА ВЪЗЛЮБИШ, 1940, с. 75.*

Душата се проявява на Земята чрез човека. Душата е съд, чрез който животът се проявява... Първа слиза душата, а след нея – животът. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 124.*

Вашият нос ще покаже пътя, по който човешката душа е минала, да достигне до днешното положение. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 104.*

Че имаш душа, имаш, но досега ти не си оставил своята душа да се проявява. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 157.*

Всички проявления на душата вървят постепенно. Има много методи за проявяването на нашите мисли и чувства, но това не става

безразборно. Наблюдавайте как започва развитието си едно малко семенце от някое цвете или от някое плодно дърво, като го посеете в земята. *БЕСЕДИ И НАПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1920, с. 64.*

За физическия свят трябва една гениална душа. Няма да кажа „воля“, защото волята е служителка на душата. Гениален ум ти трябва, за да разбереш Божествения свят. Гениално сърце трябва, за да разбереш духовния свят, и гениална душа трябва, за да разбереш физическия свят. *НАУКА ЗА ЖИВОТА, 1999, с. 230.*

Възвишените мисли и чувства не са нищо друго освен прояви на човешката душа. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 87.*

При сегашните условия хората са длъжни да изучават езика на човешката душа. Днес всички хора не говорят на един и същи език – на много езици говорят. Хората трябва да дойдат до Божествения език, дето всички ще се разбират. Това е езикът на Любовта. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 447.*

Целувките са актив на душата. Но за да се извърши този акт, и сърцето, и умът, и духът вземат участие. Той е един акт, който трябва да се извърши. Целувката е като изгрева на слънцето. Но ако тази целувка изгрее, когато хоризонтът е помрачен с влага и слънцето не се вижда, тогаз светлите лъчи на тази целувка не достигат до човешката душа. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 167.*

Не се увличай във външни удоволствия, в театри и концерти. Да облекчиш страданията на една болна душа, това е най-хубавият концерт, който животът ти предлага. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 322.*

Всякой един ден вие преминавате всичките сфери. Вашата душа се движи през всичките сфери и всякой един ден вие имате случай и възможност да държите връзката с която и да е сфера и да се свържете с която и да е противоположна сфера. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 172.*

ПРИДОБИВКИ НА ДУШАТА

Целият космос, това са възможности, в които вашата душа, вашият дух, вашият ум, вашето сърце, вашата воля – всичко, което имате, може да участва, вие може да придобиете ония блага, които ги

нямате. *НАУКА ЗА ЖИВОТА, 1999, с. 234.*

Имайте придобивки в душата, понеже само това ще занесете, като идете горе. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 69.*

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУШАТА

И нашата душа е едно растение, което трябва да даде плод. Чрез сърцето ни тя пуща в материалния свят корени – това са желанията. Желанията и мислите са соковете на душата, които я правят добра, дават ѝ възможност да принесе плодове на доброто. Добри можем да бъдем чрез мисли и желания. Те обаче биват ценни, когато се свържат и проявят в един акт. Реализират ли се в такъв, душата ни е дала плод, използвайки условията, които са почва. И тъй както светлината превръща соковете в растителен и плоден материал, тъй и Божествената виделина превръща мислите и желанията ни в добри дела – плодовете на душата. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 4.*

Първото необходимо нещо за всинца ни е да вкусим, да опитаме сами плода на нашите мисли и чувства. Като се убедим, че те са първокачествени, да ги предложим и на другите, и те да вкусят от тях. Те са Божественото благо у нас. Ти пръв опитай хубавото в себе си, което Бог ти дава, задръж част от това изобилие за себе си, а останалото изпрати вън в света. Много от нашите мисли са плод от мисълта на по-висши същества. Когато някоя семка от тия плодове попадне в ума, в сърцето, в душата ни, тя вече сама по себе си се организира. Това са Божествени идеи, които проникват в нас. Те са голямо богатство. Ако всеки ден във вашата душа прониква по една от тия малки скъпоценни мисли, в продължение на десет години вашият живот коренно ще се измени. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 255.*

ВРЪЗКИ И ОБЩУВАНЕ НА ДУШАТА

Трябва да видим какви са отношенията, които съществуват между душите. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 232.*

Ти още не обичаш душата на ближния както трябва. И своята душа не обичаш както трябва. Ти, като обичаш душата си, ще гледаш да не създаваш на себе си излишни страдания. Всеки, който създава на

себе си излишни страдания, той не обича душата си, а я измъчва. И след като направиш една погрешка, не съзнаваш погрешката си и търсиш причините отвън. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 120.*

Когато се приближаваш при една душа, трябва да се приближаваш със свещен трепет, да чувстваш, че тя е излязла от Бога, да не я изкушаваш. И като я погледнеш, в погледа ти да няма никаква лъжа. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 284.*

Не трябва да дойдем до онези еротически понятия, че човек е дошъл на Земята да се наслаждава, да живее, да яде и да пие. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 232.*

Яденето е свързано със сърцето, дишането е свързано с мисълта. Процесът на сърцето е свързан с душата. Процесът на ума е свързан с духа. Когато човек урегулира тия два процеса по отношение на човешката душа и по отношение на човешкия дух, животът е правилен. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 257.*

Приятел може да се нарече само онзи човек, който дава импулс на човешката душа. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 167.*

Съзнанието представя вътрешния организъм на човека, чрез който душата се съобщава с Божествения свят. То е вътрешната обвивка на душата. *НЕРАЗРЕШЕНОТО, 1933, с. 47.*

За да се свърже с възвишения свят, погледът на човека трябва да претърпи две пречупвания: едно вътрешно пречупване – към своята душа, и едно пречупване нагоре – към Бога. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 12.*

Когато дойдем до Бога, Той е върховната сила или необходимата среда, в която човек е потопен духовно… Човешката душа трябва да бъде също потопена. Не сте ли я потопили, значи вие сте извън вашата среда – ще живеете като зародиш, както много житни зрънца са престояли в египетските пирамиди. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 250.*

Умът, сърцето и волята представят три връзки на човека с Първата причина. Те са трите допирни точки на човешката душа с Великия пулс на живота. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 224.*

Душата има много състояния. Някога вие мислите, че сте в душата

си, но не сте. Човек едновременно живее два живота: денем живее по един начин – постоянно се тревожи за разни вземания-давания, а вечерно време влиза в друг свят, дето си почива. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 255.*

Онези, които се упражняват в окултната наука, които я прилагат, имат особен начин, по който могат да се обновяват. Те сега развиват духовното си тяло: вечерно време оставят физическото си тяло на Земята и с духовното си тяло излизат извън земната зона, на планинска разходка. Там се обновяват и после се връщат отново в тялото си. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 106.*

Щом се намерите в трудно положение, говорете на душата си, тя ще ви помогне. *НЕРАЗРЕШЕНОТО, 1933, с. 172.*

Ако можеш да се разговаряш с душата си, ще научиш велики неща. *НОВИЯТ ЧОВЕК, 1947, с. 191.*

Животът се осмисля, когато между душите има общение. Това показва, че хората представят общ организъм. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 332.*

Няма две души еднакви в света, и не може да бъдат еднакви, макар разликата между едната и другата да е малка. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 251.*

Между душите на хората има преграда, която им пречи да се слеят в едно. *ДА ИМ ДАМ ЖИВОТ, 1936, с. 74.*

Често се говори за сродни, за колективни души. Под понятието „сродни или колективни души“ разбираме тези, които са излезли едновременно от Първоизточника на живота. Дето и да се намират, те чувстват нещо близко, сродно помежду си. Щом се срещнат, без да си говорят, те се разбират и обичат. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 158.*

Душите се свързват в името на любовта. Само тая връзка е вечна и неразривна. Връзката между сродните души е вечна. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 7.*

Душата е свързана с висши същества, свързана и с ангелите, а пък човешкият дух е свързан с Бога. *СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, ВОЛЯТА БОЖИЯ, 1998, с. 25.*

МОЛИТВАТА И ДУШАТА

Човек трябва да се моли, та с това душата да диша и да възприема нещата. Молитвата е простор за душата, тя е съзерцанието на най-висшите чувства. С молитвата виждаме, че детето се моли. Тя е един зов и както дишането е потребно за тялото, така и молитвата е потребна за душата. Човек от въздух се нуждае много повече, отколкото от храна. Доказано е, че най-много двадесет и пет минути може човек да не приема въздух, и ако приравняваме въздуха с молитвата, която е храна на душата, виждаме от колко голяма важност е тя за нея… При това с молитвата човек образува една крепост, непристъпна за лошите желания, които, ако даже са нашествали душата, изхвърлят се навънка. Човек, който не се моли, за него са прекратени отношенията с Бога и като по тоя начин не се сношава вече с Него, злото настъпва… Молитвата не бива да е едностранчива, само за облага, а понеже тя е един израз на душата, то с нея трябва да искаме това, което нашият дух желае. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 205.*

Молитвата е силна и се приема, когато положението ви е безизходно, когато никой не може да ви помогне. *ДА ВЪЗЛЮБИШ, 1940, с. 67.*

Когато се молим, трябва да чувстваме топлина на мястото, гдето е душата – това значи, че духът работи. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 58.*

БЪДЕЩЕ

Апостол Павел казва: „Вие сте написана книга.“ Велики и славни работи са написани в човешката душа, които за в бъдеще ще се четат и препрочитат. Първо човек ще почне да чете написаното на ума, на сърцето, докато дойде най-после до човешката душа, в която се крие истинското Божествено знание. В душата е съсредоточен реалният свят, който нито се изменя, нито се променя. Докато изминем този свят и дойдем до определеното място, ние ще се разговаряме едни с други, ще учим, ще прилагаме и ще се радваме, че дълъг е пътят, който ни предстои да минем. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 216.*

Първата и най-важна задача на съвременния човек не седи в придобиване на богатство и щастие. Тази задача е последна. Той ще я постигне само след като завърши своето развитие на Земята. Завърши ли човек развитието си на Земята, живата Природа, която владее всички слънца и системи, ще го вдигне на крилата си и ще го занесе в друга система, на друго някое слънце, дето ще може да постигне всички блага и богатства, каквито душата му желае. Той ще се храни там само с плодове. Осмели ли се да убие най-малката мушица, отново ще се намери на Земята. *ЗАТОВА СЕ РОДИХ, 2010, с. 159.*

За сегашните хора, за вярващите се иска не само вяра, не само любов, но се изисква чистота и невинност, които са една вътрешна връзка между доброто и Истината. Засега между доброто и Истината няма връзка, защото доброто е добро за сърцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърцето няма връзка. Умът мисли едно, сърцето чувства друго, а когато дойде тази невинност, тя се свързва с ума; умът се свързва с душата; душата – с духа, а духът, който носи всички велики блага на Космоса, се свързва с Бога, и тогава животът за нас придобива смисъл и казваме: „Ние сме дошли отгоре, за да извършим волята Божия и ще я извършим тъй, както Бог изисква.“ И най-после, като напуснем Земята и тръгнем за онзи свят, всички наши по-големи братя, които са изпълнили волята Божия, които са завършили своето развитие, ще кажат: „Ние сме доволни, че извършихте Волята Божия, елате с нас, ние имаме нова култура, разполагайте с всичко наше.“ Туй е факт! Така ще бъде с всички, които са извършили волята Божия! *ДА ГО ПОСРЕЩНАТ, 1925, с. 32.*

След като завърши човек своята работа на Земята, какво ще прави? Ще го пратят на друга някоя планета, на небето още няма да отиде. След всяко умиране ще ходи от система в система, докато се изработи неговият характер. Тогава той ще отиде в друг един свят, дето неговите чувства, сетива за физическия свят ще се затворят и ще се отворят други чувства, други сетива. Засега обаче ние сме пратени на Земята да изучаваме физическия свят. *ДА ГО ПОСРЕЩНАТ, 1925, с. 16.*

ПЪТЯТ НА ДУШАТА

СЛИЗАНЕ И ВЪЗКАЧВАНЕ НА ДУШАТА

Как е започнал човек живота си преди хиляди години? Най-напред той е живял в една висока сфера в етера и тогава неговото тяло е било друго; след години той е живял във въздуха; след много години е живял във водата, най-благоприятните условия, докато най-после го срещаме в твърдата почва. В разните среди човек придобива различни качества. В етера човек придобива едно качество, във въздуха – друго качество, във водата – трето качество, и в твърдата почва – четвърто качество. По този начин човек изминава един кръг. След това наново той ще живее във водата. Де ще бъде тази вода вече? Тази вода няма да бъде тук, в твърдата почва. Човек ще се превърне на риба и ще живее в астралния свят. Той ще живее там хиляди години, докато астралният свят – тази вода, се оформи и превърне в твърда почва, но вече в астралния свят, а не на твърдата почва на Земята. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 102.*

На Земята човек е пътник, дошъл за няколко години, след което пак ще се върне в отечеството си. *ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЩАСТИЕ, 1941, с. 275.*

„Пътят, Истината и Животът." Това е мистично отношение или според Кабалата значи един цикъл – завършен кръг от Небето към Земята и от Земята към Небето. В този път слизането от Бога към Земята е път на страдание, път на изпит – пътят е от горе надолу. В първата половина на пътя, така да се каже, нашият живот е обърнат наопаки – Слънцето е от другата страна на нашия живот и ние сме на Земята в един мрак. Втората половина е, когато дойде равноденствието и зазоряването в нас и почнем да разбираме известните нам страдания… Имайте предвид, че докато няма слизане, няма и възлизане. Който не иска да слиза, не иска и да възлиза. Щом възлезете в Божията Любов, тя ще ви застави да

дойдете на Земята, за да помагате на вашите страдащи близки. Затова в сегашния период вие едва се приближавате към вашето равноденствие. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 74.*

ИНВОЛЮЦИЯ И ЕВОЛЮЦИЯ

Инволюцията е слизане от Бога към материята, а еволюцията е възкачване от материята към Бога. В Откровението Бог казва: „Аз съм алфа и омега – началото и краят." Това значи, че всяко същество излиза от Бога като Божествен лъч, минава през всички светове и пак се връща към Бога.

Минералите, растенията и животните отиват надолу, а ние отиваме нагоре. Те са научили знанието по пътя на инволюцията. Какво значи, че те вървят по пътя на инволюцията? Азът, Божествената монада, която работи в минералите, растенията и животните, е още в Невидимия свят и постепенно слиза надолу. При минералното царство Азът, Божествената монада, е все още доста далеч от физическия свят и затова той там има най-слаба степен на съзнание, наречено подсъзнание. При растителното царство Азът, Божествената монада, вече е слязъл по-долу, по-близо до материалния свят и затова растенията имат по-горна степен на подсъзнание. У животинското царство Азът, Божествената монада, е доста близо до материалния свят и затова животните вече имат съзнание. При човека Азът, Божествената монада, се проявява във физическия свят и затова той се съзнава като Аз – има самосъзнание. От всичките четири природни царства на Земята човекът за пръв път има самосъзнание.

Дотук процесът е инволюционен. Всъщност и в човешкото царство слизането в по-гъстата материя продължава до известна епоха. От Христа почва еволюцията, т.е. излизането нагоре. Идването на Христа е най-важен момент в историята на човечеството. Христос донесе онази сила, чрез която става възможен завоят, повратът от инволюционен процес в еволюционен. Една част от човечеството днес още се намира в инволюционен път, т.е. продължава слизането си във все по-гъста материя, а друга част е почнала своя възход, своя еволюционен път. Това са тези, които са приели новата форма на Любовта – Любовта като принцип. Тези хора са надраснали личния

живот, служат на човечеството, на цялото, на всички. А тези, които живеят в личния живот, те продължават слизането си надолу. На границата между инволюцията и еволюцията човек преживява един вътрешен преврат и след това почва пътят нагоре. При инволюцията се отива от голямото към малкото, а при еволюцията – от малкото към голямото. Има знание, което е придобито при инволюционния процес и сега трябва да се замени с ново знание – еволюционно. И методите на окултната наука също трябва да се заменят с еволюционни. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 246.*

Като сте падали, сега ще подемете пътя на вашето възлизане към Бога. Пътят на слизането е пътят на Мъдростта, а пътят на възлизането е пътят на Любовта. Затова новата фаза, новата еволюция, това е фазата на Любовта. Пътят на Мъдростта е свършен. Той ще бъде в помощ на Любовта. По-рано е било обратно, затуй трябва да турите на първо място Божията Любов като принцип и да се подчините на всички нейни внушения и пориви във вашата душа. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 177.*

Сърцето се е изместило при инволюцията, понеже теченията първоначално са идвали от дясно на ляво, вследствие на това органът на сърцето се е изместил наляво. Сега по закона на еволюцията сърцето ще мине към дясната страна или да дойде в средата… Онези, на които сърцето е вляво, слизат надолу. Всинца още не сте се спрели, слизате. Като започне сърцето да се измества надясно, тогава ще се каже, че сте подели нагоре към Небето. *ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ, 1999, с. 158.*

ФАЗИ, ИЛИ СТЪПКИ ПРИ ВЪЗЛИЗАНЕТО НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Когато човешката душа почва да се пробужда и поема пътя на възлизането, минава през седем фази.

Първа фаза – ОБРЪЩЕНИЕ, която е от Бога. Човешката душа прилича на семка, заровена в земята, и така, обвита в гъстата материя, тя заспива, изгубва съзнание за своя произход и естество, но след като събере достатъчно опитности, у нея почва постепенно да проблясва едно по-високо съзнание. Човек в известна фаза на

своето развитие преживява дълбок преврат, вътрешна криза, една вътрешна буря. Дотогава човек е живял несъзнателно, без да се запитва за целта и за смисъла на Живота, но в известен момент той чувства пустота и съзнава, че досегашният му живот е без основа и без насока. Тогава минава през тъмен период на търсене, преживява голямо вътрешно страдание. И във време на най-големите вътрешни бури проблясва в него малка светлинка, която почва да расте и която го изпълва с неподозирани дотогава Мир и Радост. Тази светлинка е идеята за Бога, за Разумното начало, което работи в целия всемир и вътре в него. Това именно е първата степен на човешкото пробуждане – Обръщение. Дотогава човек е бил гърбом към Бога, към великия център на Живота, и при Обръщението се обръща с лице към Него. Защо в известна степен на своето развитие човек идва до идеята за Великото разумно начало? Защото тази идея е вродена в него, той иде с нея на Земята, тя живее в глъбините на неговата душа. Фазата Обръщение е дълбок вътрешен, мистичен процес. Това е озарение на човешката душа от един лъч, който иде от Великото разумно начало. Ето защо Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако не го призове Отец ми.“ Същата идея е изказана и със следните думи: „Привлякъл ви е Бог с нишките на Любовта си.“ *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 246.*

ВЯРАТА

Първата стъпка на човешката душа е започнала с нейното отделяне от Бога, когато тя е изгубила своята първа чистота. Първата стъпка е слизане от Бога към човека или от центъра към периферията. Това е един вечен закон, през който всякоя душа трябва да премине. И всяка душа, която иска да развие своята индивидуалност, трябва да се отдалечи от Бога. А с това нейно отделяне необходимо е било да се създаде първият зародиш – Вярата в този принцип, че като се отделя от Бога, тя ще придобие нова опитност, чрез която да разкрие Божествената Мъдрост пред себе си. Вярата е едно самосъзнание на душата, че излиза като един лъч от Божественото и че е невъзможно да изгуби пътя си. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 223.*

И така, **първата стъпка** е слизане, втората е, която сега минавате,

а третата е Любовта. Тия три стъпки съответстват в християнството на седем стъпки: първата е пътят към Обръщането, което значи да изменим посоката на своето движение. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

НАДЕЖДАТА

Втората стъпка, НАДЕЖДАТА, се е развила на Земята, когато душата се е облякла във физическото тяло. Последното е един образец на първоначалното тяло, което душата е имала в своята първоначална чистота, когато тя е била в Небето и когато е била една одухотворена материя, която никога не умира. Жизненото тяло е съставено от органическа материя и е сходно с растителното царство, а тялото на плътта е тялото на животните – борбата е между тези две тела. В трите тия тела – във физическото, жизненото и в тялото на плътта – се е развила надеждата, която очаква нещата днес или утре. Ние с тия тела развиваме онзи принцип, без който не можем да съществуваме. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 224.*

Втората фаза е ПОКАЯНИЕ. Това иде от човека. Човекът, който се е обърнал към Бога, прави равносметка на досегашния си живот с нов критерий, с нова мярка. У него е вече родено съзнанието за един светъл, чист живот и дълбоко се разкайва за стореното в миналото. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 249.*

Втората стъпка… е ПОКАЯНИЕТО, или преглеждането на стари сметки, т.е. да си признае човек, че е поел известно задължение, което трябва да изпълни. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Третата стъпка, то е СПАСЕНИЕТО, т.е. придобиване здраве на душата. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Третата фаза е СПАСЕНИЕ. То е от Бога. Човек, който е минал през фазите Обръщение и Покаяние, има желание да върши Волята Божия, да служи на Бога, да живее за Истината, за Красотата. С това той влиза вече във фазата на Спасение. А що значи спасение на мистичен език? Трябва да се знае, че в днешната епоха на човешкото развитие иде една духовна вълна и който я приеме, влиза в нови условия на Живота, в една Нова култура, това именно наричаме Спасение. Спасение значи, че човек е записан между тези, които ще се повдигнат в нова културна степен при новите условия на Живота.

А които не приемат тази духовна вълна, те остават в стария живот и ще чакат в бъдеще да ги подеме нова духовна вълна. Значи ще пропуснат днешната епоха. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 249.*

ЛЮБОВТА

Душата най-сетне ще се върне с тялото на Любовта.

Всички знаете какво нещо е Любов, но що е Любов, не може да се определи. Тя е едно качество, което е основа на здраве, щастие и блаженство. Във физическия свят Любовта се показва като разум, в духовния – като Правда, а в Божествения свят се показва като Истина. Хората, които никога не се решават да страдат, никога няма да влязат в Царството Божие. Страданието, това е копане на душата, също както една земя, която не се копае, няма да роди нищо. И онези, които не искат да страдат, няма в нищо да прогресират. Ако някой от вас не иска да страда, то защо е дошъл на Земята – по-добре да си седеше на Небето. Той е дошъл тук, на Земята, да се повдига, а пък ще се повдига само чрез страдания, също както страда и Господ. А че страда Господ, явства от това, че ние Го наричаме дълготърпелив. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 224.*

Четвъртата стъпка е ВЪЗРАЖДАНЕТО. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Четвъртата фаза е ВЪЗРАЖДАНЕ. То е от човека – Божественото в него се проявява в по-голяма степен. При тази фаза съзнанието на човека се разширява повече, усилва се у него желанието да служи на Бога. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 249.*

Петата стъпка е НОВОРАЖДАНЕТО – да се новороди човек от Дух и вода. Всички, които се родиха в Христа, те вече не грешат, защото един човек, който има вече новия зародиш, тъканите в него са изменени. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Петата фаза е НОВОРАЖДАНЕ. То е от Бога. Новораждането се предшества от голяма скръб, голямо страдание. Това се нарича ускорена ликвидация на кармата и са родилните мъки на новия човек. Защото всеки, който иска да работи за едно велико дело, за Бога, трябва да е свободен от карма, а това се постига чрез ускорена

ликвидация на кармата – чрез страдания. Това, което трябва да плати, останало от многото прераждания, в този случай се плаща в много по-скоро време, за да стане и по-скоро свободен гражданин на Новия живот. Ето защо, когато един ученик на Божествената школа минава през големи страдания, той трябва да знае, че е пред новораждане.

Когато ученикът влезе в Божествената школа, отначало животът му е лек, пълен само с радости и възторзи. Широко ли му е около врата, това показва, че той е още слушател, а не ученик и стои още в преддверието на Школата. А когато дойдат големите изпити (външни и вътрешни), скърби и страдания, това показва, че е приет за ученик, че е влязъл вече в Школата. И след като ги издържи, ученикът влиза в новата фаза – Новораждане. Той е свободен от кармичен закон. У него се пробужда Космическото съзнание, чувства единството на Живота и има Любов към всичко; той идва до по-дълбоко разбиране на Любовта. В сравнение с това състояние дотогавашният живот е само приготовление и пребиваване в сенките и илюзиите на Живота. Дотогава в известен смисъл животът на душата е още мъртъв, в сън. Затова Христос казва: „И когато мъртвите чуят гласа на Сина Человечески, ще оживеят.“ Тук под мъртви се разбират всички хора с обикновено съзнание. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 250.*

Шестата стъпка, това е ПОСВЕЩЕНИЕТО. В тази сфера на състояние се намират т. нар. *holiness people*[*], хора кротки и смирени, разпръснати из американските църкви, за които може да се каже, че те са тяхното украшение в духовно отношение. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Шестата фаза е ПОСВЕЩЕНИЕ. Когато наближи да дойде Посвещение, човек пак минава през ново изпитание, което е по-голямо от онова, което предшестваше Новораждането. Защото, колкото човек е по-напреднал, през толкова по-трудни изпити минава. И след като ги издържи, той добива Посвещение, т.е. съзнанието му влиза в по-горна степен, нови сили се събуждат в него. При Посвещението човек почва да общува с Напредналите същества, влиза в тяхното общество, научава свещения език на съвършените, получава велико знание за силите и законите на Природата, поверяват му се ключовете на тези закони и той знае методите да

работи с тях. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 250.*

Седмата стъпка, това е вече ВЪЗКРЕСЕНИЕТО. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

Седмата фаза е ВЪЗКРЕСЕНИЕ. По едно време слънчевото небе се покрива с тъмни облаци и човек минава през голяма тъмнина, през върховния изпит, който предшества Възкресението. Този изпит е по-голям от изпитите, които предшестват Новораждане и Посвещение. Човек се чувства сам, изоставен привидно и от Невидимия свят, и като че ли всяка надежда е изгубена. И ако той издържи в най-голямата тъмнина и остане верен на идеята за Бога, ако съзнава, че Бог не го е оставил и че всичко е за добро, тогава изпитът завършва и човек влиза във Великия живот на освобождението. Тази фаза се нарича Възкресение и при нея човек завършва своята еволюция на Земята, у него се събужда Божественото в голяма пълнота. Той вече не е човек, но се е издигнал в по-горна степен, влиза в един живот, в който няма никакви страдания. Вече завинаги са изтрити сълзите от лицето му. Както е казано в Откровението: „И ще изтрия завинаги сълзите от очите ви.“ Тогава и да търси страдание, няма да има и ще отиде да показва на своите братя пътя към освобождението, пътя към Светлината, в която живее. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 251.*

Като премине човек тия седем стъпки, той вече е готов за Небето. Тези седем стъпки се делят на четиридесет и девет други стъпки, т.е. всяка една се разделя на седем стъпки (7 по 7 равно на 49 стъпки), по които трябва да се изкачите, за да възлезете при Бога. Виждате, че числото 49 е съставено от числата 4 и 9, които, събрани заедно, дават числото 13, което показва цялото развитие на човечеството. Но за тия четиридесет и девет стъпки трябват милиарди години, за да се пропътуват. В четири от горните стъпки на християнството човек еволюира, страда, а в другите три се възражда, т.е. в четирите човек страда, а в трите си почива. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 225.*

СРОДНА ДУША

КАКВО Е СРОДНА ДУША

Душите две по две са излезли от Бога. Това са сродни души. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любят, дето се женят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 275.*

Тези души се изгубили, омотали се в материята и днес те се търсят. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 276.*

Съвременните хора не живеят още в душата си и въпреки това говорят за любов, за сродни души. Момък обича някоя мома и я нарича сродна душа. Защо я нарича сродна душа? Защото му давала нещо хубаво от себе си. Тя изливала красиви чувства към него, заради което я нарича сродна душа. И фурнаджията дава хляб на клиентите си, но не е сродна душа за тях. А какво по-хубаво нещо има в света от хляба? Въпреки това вие не можете да кажете, че който ви дава хляб, той е ваша сродна душа. Вие можете да наречете сродна душа само онази, която е готова да се жертва за вас при всички условия на живота ви. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 19.*

Някои наричат мъжа и жената сродни души, но сродните души не са мъже и жени. Щом две сродни души се оженят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 415.*

Срещнал е на пътя си една красива мома, заради което сърцето му е трепнало. Тази мома го отбива от неговия път и му дава ново направление в живота. Защо тръгнал подир тази мома? Защото му била сродна душа. Какво сродство е това, което утре може да се разруши? Не, ако е въпрос за сродство, знайте, че всички души,

които са излезли от Бога, са сродни. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 22.*

Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюблен, той е!“ И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец от женитбата, и тя казва: „Не е той!“ Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя!“ *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 276.*

Сродните души са човешки души, над които има един съвършен Дух. Именно това е Духът, който ги ръководи, който раздава всички блага. Сродните души имат еднакво предназначение, но имат две различни служби. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

Може двете души да са на еднаква степен на развитие, а може едната да е по-развита от другата. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 152.*

Всичко най-идеално, което можеш да си представиш, ще си мислиш, че е сродната душа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

ПОЛЯРИЗАЦИЯ

Сродните души са поставени, за да работят двама като дясното и лявото полушарие на мозъка. Това се нарича поляризиране. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

Двата полюса на една двойка не могат да се приближат съвсем. Те имат известно отношение помежду си, както двата полюса на Земята. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

В бъдеще, когато се съединят две сродни души, те няма да се родят в едно и също тяло на Земята, но в отделни тела; обаче ще имат едно общо тяло, което ще ги обединява. И тогава те със своите отделни тела ще функционират като полюси в това по-голямо тяло. Тялото, което ще ги обедини, ще бъде по-фино, по-тънко и невидимо ще обгръща със своята сила тези две тела. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 277.*

В тези два полюса започва да действа Божественият принцип и да се проявява Бог. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 288.*

СРОДСТВО

Когато си помагат сродните души една на друга, реализира се сродството. И по-рано го е имало, но сега то се реализира в друга форма. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

Няма по-хубаво нещо от сродството на душите. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

Всяко обикновено човешко отношение хората го наричат сродство. Какво сродство е това, което трае само ден-два? Днес гледате парче желязо чисто, светло, но след няколко деня го виждате покрито с ръжда. Там, дето става окисляване, никакво сродство не съществува. Всяко окисляване говори за несъвършенство на нещата. Какво сродство е това, ако с приближаването си към една мома момъкът изопачава характера ѝ? Сродни души са ония, които всеки момент повдигат и облагородяват характера си. Всеки човек трябва да съдържа качествата на златото. Истински характер е този, който при всички условия не се изменя. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 22.*

Двете сродни души се съединяват, за да образуват едно цяло. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

ВЪПЛЪТЯВАНЕ

Предполага се, че човек има 777 кардинални прераждания и от тях ще има 12 епохални. Епохални прераждания са тези, когато две сродни души се срещат на Земята… В другите прераждания, когато едната душа е долу, другата е горе. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

И когато двете сродни души се срещат на Земята, ако не са готови, ще забравят всичко, ще забравят да изпълняват своите длъжности, ще се захласнат. И затова се дава само 12 пъти да се срещнат при благоприятни условия. Тогава те проявяват гениалност. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

Сродните души в развитието си слизат на Земята, при което ту едната се въплътява, ту другата. Заедно вървят и си помагат една на друга. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

НАМИРАНЕ НА СРОДНАТА ДУША

Ако Бог в твоята душа не може да се прояви, ако Бог в твоя ум не може да се прояви, ако Бог в твоята воля не може да се прояви, ако Бог в твоето тяло не може да се прояви, от тебе нищо не става. Или другояче казано: щом се прояви Бог, тогава ще дойде твоята възлюблена на Земята, една сродна душа, един ангел ще дойде и ти тогава няма да имаш никакво обезсърчение в живота. Всичко ще става тъй, само като хлопнеш, и ще стане, не при сегашното хлопване. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 442.*

Непременно трябва да видите своята сродна душа от Небето. Павел изказва тази мисъл, само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена." С това той подразбира, че двата сегашни принципа – мъж и жена, трябва да се слеят в една душа. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 290.*

Вземете някой учен, философ човек, ще видите, че и той все има нужда да намери една сродна душа, която да го обича, с която да може да обмени поне две думи. Дали този човек ще бъде проповедник, или майка, или баща, или съдия, всякога ще желае да има една сродна душа, с която да размени две думи.

Питам: как могат да се свържат тези две души? Два ума не могат да се свържат на едно място и две сърца не могат да се свържат на едно място. Не, законът е следният. Едно сърце и един ум могат да се свържат или един ум и едно сърце могат да се свържат. Между ума и сърцето има връзка. Два ума – те са от същата категория. Ум с ум, то е все ум, това е еднообразие в живота, в природата. Сърце със сърце, това е също еднообразие. Ако не вярвате в това, съберете се 2–3 жени, които лесно се афектирате, живеете с чувства, един ден ще дигнете цяла гюрултия, ще се скарате. Значи, ако съберете на едно място само сърца, вие ще съберете най-голямото зло. Следователно ще ги съединявате така: едно сърце – един ум, един ум – едно сърце; едно сърце – един ум, един ум – едно сърце.

Като съедините тези сърца с умовете и ги кръстосвате, ще имате хармония. Изгубите ли първата връзка, нямате ли връзка между вашия ум и сърце, т.е. не разбирате ли правдата, истината, светостта, главните въпроси, които лежат сега за разрешение, ще останат неразрешени за вас. Защо? Защото, ако правдата и истината не образуват една основа, между която да дойде да живее Бог, всичко е изгубено. *НОВИЯТ ЧОВЕК, 2002, с. 316.*

Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 281.*

Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам „изплащане на кармата“. Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и любите ли я, както себе си, ще бъдете в Божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но аз искам да си я постисна малко.“ Щом речеш да я постиснеш, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са само предаване. Когато обичаме някого, ние повече вземаме, отколкото да даваме. Постиснем някого: „Аз те обичам.“ Но чрез това ние вземаме. Виждал съм някога, вземат едно мехурче, пълно с въздух, вдигат го, постиснат го, то се изпразва. Вземе шишенцето, глътне, глътне, после го тури в джоба си и казва: „Колко го обичам!“ Щом се изпразни шишенцето, вече не се обича. Това са лъжливи понятия за Любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гладенето, от сегашното виждане, разбирате ли? И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, туй подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ такова едно проясняване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, оттатък Млечния път. Да видиш Бога, това е много нещо! *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 287.*

Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 277.*

Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя за своето възлизане… Всичката тайна седи в това да намериш своята възлюблена сродна душа. Не я ли намериш, никой Учител няма да те вземе да ти покаже своето дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 277.*

Първо ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание и само като приложите тези методи в живота си, ще намерите своята сродна душа. И като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 288.*

Всеки от вас ще намери своята сродна душа и като дойдете при мене, ще кажа: радвам се, че Бог е влязъл във вас. И ще влезете с радост в Божия храм и само тогава можете да славославите Бога. Как ще го славославим? Само чрез закона на тази велика Любов, която може да прозре във вашите души. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 290.*

Човек, който обича всички хора, прави връзка със своята сродна душа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 152.*

За да може да се прояви човек, трябва два центъра, това са именно сродните души. Може двете сродни души да са на еднаква степен на развитие, а може едната да е по-развита от другата. Когато две сродни души се срещнат на Земята, то ако има благоприятни условия, и двете остават да работят заедно. А някой път след известно престояване тук едната сродна душа отива горе и тази, която е долу, работи под впечатлението на последната, когато е била на Земята. През сродната душа всичко минава. Ако е в Невидимия свят, тя е ръката, през която идват нещата към теб. Тя е вдъхновителката. Всичко, което идва от Бога, минава през нея към нас и през нас към нея. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 152.*

Представете си, че има една градина, създадена от теб. Този, който

сади и приготовлява градината, е сродната ти душа. Кога се сливат сродните души? В края на краищата, когато завършат своята еволюция, те се сливат и заедно работят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

Двете сродни души са колективност. Едната сродна душа е сбор от всички същества, които са те обичали, а другата – сбор от всички души, които са обичали онези души, които образуват колективизацията на другата сродна душа. Значи двете сродни души с а сборност на души, обичани и обичащи. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

Сродните души представляват Божествената страна на живота. Без любов към сродната душа никаква любов към другите не може да се прояви. Любовта към другите е поляризиране на любовта към сродната душа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 152.*

Двете сродни души вървят успоредно и са свързани с Висши същества, които са в този път. Успоредните линии са пътища на Разумни същества. Те не влизат в стълкновение, не се пресичат. Две души, които се обичат, като се стремят към Бога, пътищата им са успоредни, има хармония между тях. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

Когато сродните души се слеят, идва единството и тогава външните противоречия изчезват, тогава става сливане с Бога. Или по-точно казано, тези две сродни души не се сливат, но образуват една система. Те не се обезличават. След това една двойка ще се слее с друга двойка, после с трета и т.н., най-сетне ще се слеят всички души и ще се образува Космичният човек. Така сродните души, като се сливат по две и повече, ще станат едно цяло, без да се обезличават, ще работят заедно и ще образуват една мощна сила. Всички двойки, обединени заедно, ще образуват една вселена, едно цяло. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 151.*

Сега вие ще ми зададете въпроса: „Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?“ …Жененето е закон на самопожертване. Като се ожениш, какво правиш? Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е… да изкупиш своята карма… Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота,

законът на жененето и раждането вече ще се измени. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 284.*

Епохални прераждания са тези, когато две сродни души се срещат на Земята. Когато двамата, които се обичат, се срещат на Земята, горчива дума не си казват и извършват в живота велики работи. В другите прераждания, когато едната душа е долу, другата е горе. Тази, която е горе, ще ти избере някого тук, който прилича на него, и чрез него ще се проявява. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

Сродните души са поставени, за да работят като дясното и лявото полушарие на мозъка. Това се нарича поляризиране. Другата душа може да е в другия край на света или в Невидимия свят, те ще се свържат заедно. Пространството, материята не могат да препятстват. Това е закон на Любовта. Когато намериш сродната си душа, идваш в пълнотата на Любовта, тогава Бог се проявява чрез теб… Когато две сродни души се оженят, сродството изчезва. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 150.*

Трябва да се стремиш да дадеш място на сродната душа да се прояви чрез теб. Отвори сърцето си към нея. Всичко най-идеално, което можеш да си представиш, ще си мислиш, че е сродната душа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

Всички сродни души живеят в закона на Любовта. Всички сродни души съставляват едно цяло. Това тяло е Христос. В сродната душа ще чувстваш присъствието на Бога и на Христа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 153.*

СМЪРТТА

СМЪРТТА КАТО ТРАНСФОРМИРАНЕ

Като чуят думата „смърт“, хората започват да се смущават. Те не разбират значението на тази дума. Да умре човек, това значи да мине от един свят в друг, от едно разбиране в друго, от смърт в живот. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 229.*

Смъртта е малко изпитание, през което всеки човек минава… Всеки ще умре, но би могъл да умре по естествен начин, без големи сътресения и мъчнотии. *ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЩАСТИЕ, 1941, с. 78.*

Смърт не съществува. Ти може да заминеш за онзи свят, но не да умреш. При това, който живее по Божия закон, той заминава точно навреме. Който не живее по този закон, заминава преждевременно, като се лишава от добрите условия на живота. Следователно нито преждевременно ще отидеш на онзи свят, нито ще закъснееш. Ти трябва да живееш на Земята толкова време, колкото ти е определено, да придобиеш нужните опитности, да изработиш ценности за онзи свят. *СЪБУЖДАНЕ, 1944, с. 147.*

Понякога смъртта е най-голямото зло, което може да сполети човека, но понякога е най-голямото добро. Това зависи от схващането и разбирането на човека. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 146.*

Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представят материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушава се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушава човека. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 165.*

Някой се безпокои от мисълта, че ще умре. Щом се безпокои от мисълта за смъртта, това показва, че той не знае какво нещо е смърт. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 240.*

Всъщност думата „живот“ едновременно подразбира и смърт. Не може човек да живее, без да се приближава към смъртта. Това, което се ражда, умира; и това, което умира, се ражда. Хората искат да живеят, без да умират и без да се раждат. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 294.*

Думата „живот“ подразбира органическия живот в материята, който расте и се развива и не може да бъде непрекъснат, вечен: неговата форма може да се измени и туй изменение наричаме смърт. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 249.*

Всяко нещо, което се променя и изменя, минава през смъртта. *ЦЕННОТО ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ, 1932, с. 50.*

Единствената възможност за освобождаване на човешкия дух от материята, в която е облечен, е смъртта. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 31.*

Смъртта е развод, който освобождава духа от материята… Докато духът и плътта са в постоянна борба и противоречие помежду си, човек е изложен на големи страдания. Коя е причината за тази постоянна борба? Несъответствието между духа и плътта. Духът е разумното начало в човека, вследствие на това процесите, които стават в духа, са завършени. Плътта представя своенравно, недоволно дете. Каквито процеси и да се извършват в плътта, в края на краищата те остават незавършени. Какво трябва да прави човек със своенравното си дете?… Той трябва да го възпитава. Нищо повече. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 31.*

Какво представя смъртта? Какъв е нейният вътрешен смисъл? Загуби ли носи, или печалби? Загуби. Първото нещо, което човек губи със смъртта, е животът. С тази загуба той се лишава от благоприятни условия за растене и развиване. Мнозина мислят, че като умрат, ще се освободят. От какво ще се освободят? От дълговете си към слънцето. Значи те бягат от слънцето. Докато живее, човек се радва на слънцето, работи, печели, но същевременно плаща дълговете си. Изгуби ли този живот, той се лишава от условията, които слънцето му дава. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 114.*

Има едно състояние, в което човек се изменя. Хората наричат това състояние смърт. Това не е смърт, но трансформиране, минаване от едно състояние в друго. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 8.*

Всички съвременни хора казват: ние ще умрем. Е, питам тогава: като казват, че всички ще умрем, какъв смисъл има тогава да се проповядва една религия, че има Господ, че Господ дошъл на Земята, това-онова, ако ние вярваме в смъртта? И съвременните хора вярват в смъртта повече, отколкото в живота. Отрицателните истини в света са по-силни, отколкото положителните. Тогава казвам: защо ни е

религия, защо ни са всичките научни теории, ако един ден смъртта унищожи всичко? Смъртта в света според моето схващане е изобретение на човешкия ум. Казва се в една стара книга: „В който ден престъпиш заповедите ми, в който ден престъпиш великия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, ще умреш.“ И тогава вече имаме определение що е смърт. Щом изгубиш своята свобода, своите знания, своя живот, ти си мъртъв. В какво седи животът? Щом изгубиш живота си, ще изгубиш своето движение, ще се парализираш и у тебе ще остане само едно голо съзнание – ще съзнаваш, че имаш ръце, крака, и не можеш да се движиш; ще съзнаваш, че имаш сърце, което не може да тупти; ще съзнаваш, че имаш артериална система, нерви, кръвоносни съдове, а нямаш кръвообращение. И тъй, щом сгрешиш против великия закон на Любовта, ще изгубиш живота си; щом сгрешиш против великия закон на Мъдростта, ще изгубиш знанието си и щом сгрешиш против великия закон на Истината, ще изгубиш свободата си. А щом изгубиш живота си, знанието си и свободата, в какво седи благото на живота? Следователно под смърт ние разбираме лишаване от три велики добродетели, които подтикват човека към развитие и усъвършенстване: те са животът, знанието и свободата. Без свобода Истината не може да се намери, без знание Мъдростта не може да се разбере, без живот Любовта не може да се придобие. Ако някой ме пита: защо ми трябва живота? За да възприема Любовта. Защо трябва да уча и да зная? За да придобия Мъдростта. Защо трябва да бъда свободен? За да съм в общение с Истината. Истината, това е смисълът на живота.

И сега, казва се: „Бог, висшето, не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Значи абсолютно се отрича смъртта. Ама ще каже някой: нали умираме ние? Аз мога да ви докажа обратното: ако някой умрял човек, тъй както го носят, се разкае, той ще оживее. Мислите ли, че всички съвременни хора, както ги носят по таргите, те са умрели? Не, те са живи. Син придружава умрелия си баща. Татко му е в тялото, но като не знае, затисне го и после пита: „Татко, где си?“ Той казва: „Отворете ми, не съм умрял, помогнете ми!“ И после ще му четат ред молитви, ще казват, че отишъл при Господа на Небето. Никъде не отиват хората, никъде. Отишъл в онзи свят! Чудно е, като говорят хората за онзи свят! Ти, който говориш за онзи свят, ходил

ли си там? Еди-кой си пророк казал, еди-кой си учен казал. Ти проверил ли си този научен, религиозен факт? Съвременните учени хора по 99 пъти проверяват един научен факт и тогава се произнасят, а тук без всякаква проверка твърдят, че човек умира. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 125.*

Животът на човека не е нищо друго освен затваряне на духа в материята. Ако човек е живял правилно на Земята, ще дойде ден, когато ще отворят вратата на този затвор и ще го пуснат на свобода. Това наричат хората смърт, но за умрелия това е освобождаване. Има случаи, когато някой човек, след като е живял на Земята в затвор – в затвора на плътта, пак умира, т.е. влиза в затвора на смъртта. Този човек не се освобождава, но още повече се затваря. Той плаче и близките му плачат; те казват за него, че го затворили в черната земя. Тъй щото, ако за даден човек смъртта отваря вратата на затвора, това е освобождаване. Ако смъртта води човека от един затвор в друг, това е истинска смърт, истинско заробване на човешката душа. *МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ, 1936, с. 356.*

Но роденото от плътта е осъдено на смърт, а роденото от духа е предназначено за живот. Сега можете да ме запитате защо именно плътта е осъдена на смърт? Защото в плътта не е вложена разумността. Защо умира човек? Човек умира по две причини: или защото няма достатъчно въздух и храна, или защото няма прави разбирания за живота. Наистина, ако се свърши въздухът на човека, той веднага е осъден на смърт – няма условия да се прояви. Ако няма достатъчно храна, той пак няма условия за живот. Ако няма достатъчно мислова сила в себе си, той пак е осъден на смърт. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 10.*

Щом престанеш да дишаш, да ядеш, ти страдаш. Като престанеш да мислиш и чувстваш, да ходиш и говориш, ти пак страдаш. Много естествено! Всичко в света е движение. Щом престанеш да ядеш, да дишаш, да мислиш и чувстваш, ти преставаш и да се движиш. Значи преставаш и да живееш. *СЪРАЗМЕРНОСТ В ПРИРОДАТА, 1949, с. 93.*

Какво представлява смъртта? Пречистване, т.е. напускане на старата и нечиста къща, за да изгори. Къща, в която хората са живели трийсет години в несъгласие, в спорове и недоразумения, трябва да изгори; болница, през която са минали хиляди болни от

заразни болести и в която стените са просмукани от охкания, пъшкания и нечистотии, трябва да изгори. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 479.*

Това, което вие наричате смърт, че това е едно голямо благословение за тялото. Понеже всички тези потиснати клетчици, които за 70–80 или повече години са били роби на този господар, се освобождават. Някои ги считат за 300 милиарда. И той като умре, дава им свобода и всички заминават у дома си при своите родители. Както войници са били събрани като на война да воюват. Вие казвате: „Колко хубаво е организиран човек!“ *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 42.*

Смъртта, от която се боите, не е нищо друго освен минаване от смърт в живот. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 16.*

Смърт, която не носи освобождаване, няма смисъл. Обаче, ако смъртта носи освобождаване, тя се осмисля. Тогава и тя е раждане. Значи има два вида раждане: по плът и по дух. Когато слиза на Земята, човек се ражда по плът; когато напуща Земята и отива на онзи свят, той се ражда по дух. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 161.*

Разумен е онзи, който може да превърне смъртта в живот. Неразбраният живот произвежда неразбрана смърт. Разбраният живот произвежда разбрана смърт. Разбраната смърт става майка на живота, а неразбраната смърт – поглъща живота. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 20.*

Под думата „смърт“ ние разбираме минаване от едно състояние в друго. Ако двете състояния се хармонират, човек не умира. И след смъртта си той продължава да живее. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 120.*

Смъртта на Земята е раждане в другия свят – раждаш се за по-висок живот от земния. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 11.*

Смъртта е раждане в духовния свят. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 88.*

Под смърт се разбира да се освободиш от неблагоприятните условия, които спъват растежа на живота. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 116.*

Раждане и смърт в широк смисъл на думата означава отиване на работа. Дали ще отидеш на Небето, или ще слезеш на Земята, ти все

ще работиш. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 11.*

Единствената възможност за освобождаване на човешкия дух от материята, в която е облечен, е смъртта. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 31.*

Хората умират още и поради промените, които стават с тях. В този смисъл ние казваме, че човек умира и се ражда, понеже претърпява промени, минава от едно състояние в друго. Смъртта подразбира промяна на материята. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 245.*

Аз не вземам думата „смърт“ в смисъл умиране на тялото, но я разглеждам като състояние, при което умът на човека се изопачава, и той престава да мисли; сърцето му се изопачава, и той престава да чувства; смисълът на живота се изгубва, и всичко пред човека започва да бледнее. Да изгубиш смисъла на живота, това е най-ужасната смърт! *ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА, 1927, с. 123.*

Смъртта не е нищо друго освен прекъсване на тези три връзки, които съществуват между трите свята. Ако се прекъсне материалната връзка, ти ще умреш. Ако се прекъсне духовната връзка, ти ще умреш, ако се прекъсне Божествената връзка, ти ще умреш. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 29.*

Какво представя смъртта? Лишаване на човека от благата на живота: изгубваш зрението си, слуха, обонянието си, не можеш да се храниш и оставаш само със съзнанието си, че някога си живял. Имаш желание да направиш нещо, нямаш ръце; искаш да видиш нещо, нямаш очи; искаш да чуеш нещо, нямаш уши; искаш да помиришеш нещо, нямаш нос; искаш да кажеш нещо, нямаш уста. Това е истинска смърт. Друг е въпросът, когато човек заминава от тоя свят в другия с ново тяло – духовно, по-съвършено от физическото. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 87.*

Що е смърт? Това, което бавно, постепенно ограничава човека. Всяка отрицателна мисъл, чувство и постъпка са предвестници на смъртта. Всяка мъчнотия, всяко страдание и всяка болест са предвестници на смъртта. *ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ, 1949, с. 124.*

Смъртта е процес на разлагане. *КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА, 1937, с. 66.*

Неприятната миризма се дължи на процеса на смъртта… Всяко нещо, което започва да мирише лошо, е предвестник на смъртта. *ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА, 1948, с. 120.*

Смъртта е овехтяване, скъсване на нашата дреха. Такъв е законът. Тялото постепенно се изменя. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 61.*

Истинският човек всякога живее, а това, дето го наричат смърт, е хвърляне на старата дреха. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

Смъртта не е в състояние да отнеме живота. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 365.*

Да умре някой, това не значи, че той ще изчезне. *ЦЕННОТО ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ, 1932, с. 50.*

Животът не умира, но временно спира своята дейност на едно място и се пренася на друго. *ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ, 1949, с. 124.*

Няма живот само на Земята или само на Небето. Животът е един и непрекъснат. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 16.*

Смъртта е символ, преминаване от един живот в друг. *ВСЕ ЩО Е ПИСАНО, 1942, с. 71.*

Не само тялото умира, но умират и мислите и чувствата на човека. Старата мисъл трябва да умре, за да се роди нова. Старото чувство трябва да умре, за да се роди ново. Същото се отнася и до постъпките – старите постъпки умират и се заместват с нови. Тази смърт наричаме обновяване, възраждане, възстановяване. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 97.*

Ние вземаме думата „смърт, умиране“ като едно преходно състояние. Да умреш, това значи да се лишиш от благата, които имаш на Земята. Смъртта, това подразбира в даден момент да се ограничиш. Според това разбиране „смъртта“ представя един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния живот. Ще кажете: „Как да се откажа от земния живот?“ Земният живот, това е едно велико благо, това е самият закон вътре в природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуща всички блага на това си състояние, нима не напуща своя пръв живот? Напуща го. Тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: „Как да се откажа от земния живот?“ Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш навреме, ще се подигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 453.*

Всъщност това, което умира, не е истинският човек. Това е временното, преходното в човека – неговата дреха, която може да се облича и съблича. *КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА, 1937, с. 95.*

За нас умрели хора не съществуват. Умрелите са толкова живи, колкото и живите, които виждате да се движат и говорят. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 158.*

Умирането е една промяна, която трябва да стане. В живота смъртта и раждането са две граници на проявения живот. Може да се родиш съзнателно и да умреш съзнателно. Пък може да се родиш несъзнателно и да умреш несъзнателно. *БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС, 1999, с. 221.*

Когато някой замине, аз никога не държа идеята, че е умрял, а го считам за жив… Никакви умрели няма! *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

СТРАХ ОТ СМЪРТТА

Ако тебе те е страх от смъртта, има нещо в тебе, което не ти достига. Ако се радваш, че ще умреш, ти си разбрал какво нещо е смъртта, тя за тебе ще бъде отворена врата за нов живот. Ако умрем без Любов, е страшно нещо. Няма по-страшно нещо да умреш без Любов. Няма по-хубаво нещо да умреш с Любов. Влизаш в един кладенец с въжето, ще влезеш и ще излезеш. Влизаш в кладенеца без въже, ще останеш вътре. Ако слезеш в кладенеца без въже, ти ще се нараниш. *ПРОЯВЛЕНИЕ, 1998, с. 284.*

ИМА ЛИ ДРУГ СВЯТ?

Ние сме дошли до една епоха в живота, когато търсим същественото. Кое е същественото в живота? Днес живееш, утре умираш, изчезваш. Съществено ли е това? Да мислиш, че със смъртта изчезва и духът на човека, ти се самоизлъгваш. Значи същественото не умира. Двама студенти в Кеймбриджкия университет в Англия си дали обещание, че който по-рано умре, да даде някакво съобщение от онзи свят, за да разбере другият дали има задгробен живот, или не. За тази цел те написали едно мото на

един лист, затворили го в един плик и го оставили настрана. И двамата знаели мотото. Не след много години единият от тях умира по-рано. Другият, който останал жив, тръгнал да търси начин да влезе в съобщение със заминалия си другар. Къде не ходил той. При врачки, при адепти, при ясновидци, но все не могъл да се убеди дали съществува друг свят. Каквото му казвали, той все се съмнявал в задгробния живот. Той се съмнявал, че приятелят му е жив. Най-после той се убедил по някакъв начин. Той направил следния опит: взел една плоча, завил я с платно отгоре, турил един молив и оставил плочата на едно скрито място, което само той знаел. След това той се обърнал мислено към приятеля си със следната молба: „Моля ти се, съобщи ми по някакъв начин дали си жив, дали има задгробен живот, искам да се уверя в това." Един ден той отива на мястото, където е била плочата, и какво вижда? На плочата било написано с познат на него почерк, първо: мотото, което било написано в плика преди смъртта на студента и второ: „Тук съм вече от две години. Едва сега започва да се зазорява в моя живот. Още не съм видял никаква работа." *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 2003, с. 126.*

ЗАМИНАВАНЕ ОТ ЗЕМЯТА

Мнозина запитват откъде идва човекът и накъде отива. *ТИХИЯТ ГЛАС, 1997, с. 3.*

Нашата цел в живота е да победим смъртта, да се освободим от онези връзки, които ни свързват. Смъртта, това са въжета на греха, които свързват човешкия живот. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 303.*

Като поживеете няколко години тук, на Земята, ще отидете наново в пространството, дето ще прекарате също известно време, и пак ще дойдете тук, на Земята. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 91.*

Някои казват, че човек все трябва да мисли за умиралка. Не е въпросът да мисли за умиралка, но човек трябва да се освободи по един правилен начин, да мине от този в другия свят по най-лесен начин. Че ще се ходи в другия свят, това е така, но човек трябва да намери най-лесен и правилен начин, по който да отиде. Понякога човек може да се задръсти в най-трудни пътеки и докато мине в другия свят, ще прекара големи страдания. Аз не съм против

страданията, но този и онзи свят съставят целокупен живот. Съвършените хора лесно минават от този в онзи свят. За тях представя по-голяма мъчнотия слизането от онзи свят в този, отколкото качването от този свят за онзи. За тях е лесно да се освободят от тялото си, но докато се създаде тази обвивка, това тяло, с което човешката душа е оградена, те изпитват големи трудности. Докато си съгради това тяло, човешката душа е работила дълго време. Не само тя, но и много други същества са работили заедно с нея и днес тя се усеща в това тяло като в замък затворена. *ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК, 1999, с. 88.*

Трябва да излезем от физическия свят и да отидем в духовния, в който има много повече условия за развитието ни. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 48.*

Според новото учение на човека е определено да живее 120 години и до това време да си служи сам, да не се нуждае от ничия помощ. Човекът на новото учение не трябва да боледува. И като дойде време да замине за онзи свят, той пак трябва да бъде здрав, да не е боледувал. Заминаването на човека за онзи свят трябва да бъде като заминаването му от един град в друг или от една държава в друга. Днес някой заминава за онзи свят, след като е боледувал дълго време, след като са изхарчени за него 20–30 хиляди лева, и в края на краищата продължава да смущава близките си и от онзи свят. В такъв случай по-добре е било да не заминава, но да остане да живее още на Земята. Следователно на ония, които мислят да ни смущават от онзи свят, казваме: по-добре останете на Земята, да си поживеете още, че тогава ще ви изпратим на онзи свят. На Земята ще посещавате театри, концерти, балове – каквото пожелаете. Освен това ще имате хубави къщи, хубави дрехи, от всичко ще бъдете задоволени. Бог е създал света тъкмо за тия хора. Този свят не е създаден за праведните хора, но за грешните, да не смущават праведните, да не пречат на работата им. И наистина, на грешните хора са дадени много блага, да ядат и да пият, да не правят престъпления. Въпреки това на Земята пак стават престъпления. Това се дължи на недоволството на грешните хора. Праведните, добрите хора на Земята са малко. Ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите каква малка част от хората светят, т.е. изпускат светлина. По-голямата част от хората на Земята са

грешници. За да ги задоволи, Бог им е дал безброй блага – ядене, пиене, къщи, ниви, богатства, само да не вършат престъпления. Наистина и това е култура, но култура на грешни хора, която е временна, а не вечна. Без тези блага, без тези удоволствия животът на Земята щеше да бъде още по-лош, с повече нещастия. При това положение тия хора не могат да се обърнат към Бога. Те трябва да минат през големи страдания, да се пробуди съзнанието им и тогава доброволно да потърсят Бога. Нека всеки се определи към кои спада – към светиите или не. *ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ, 1934, с. 58.*

Като дойде време да напуснете Земята, няма да плачете, както сега, а ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: „Аз заминавам вече от този свят.“ Каквото сте спечелили, ще го раздадете на близките си и ще кажете: „Аз си отивам вече. Домашните ми отдавна ме очакват.“ Ще се ръкувате с всички, ще излезете вън радостни и весели и никой няма да знае къде сте. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 128.*

Ако влезете в другия свят, трябва да знаете законите. Там ще започнете да употребявате астралното тяло като малко дете. Като се освободите от вашето астрално тяло, трябва да разбирате законите на вашето умствено тяло. Така ще започнете. Като се освободите от умственото тяло, ще започнете с причинното тяло. А пък ако влезе в туй, което индусите наричат нирвана – то е блажено състояние, дето човек се слива с Цялото. Но то не е за вас; за него ви трябват хиляди и хиляди години още. Сега най-малко изучавайте вашето физическо тяло, вашето сърце – астралното тяло; изучавайте вашия мозък, вашето умствено тяло. *ОСНОВНИЯТ ТОН, 1999, с. 130.*

Съществените неща следват човека и в другия свят, а несъществените са само за Земята. Какво ще стане с вашите дрехи, обувки и шапки? Колкото да са хубави, ще останат на Земята, нищо няма да вземете със себе си. На оня свят ще вземете само онова, което е реално и съществено. То никога не се губи. *СТАРОТО ОТМИНА, 1947, с. 4.*

Когато нашите клетки започнат да губят своята основа, гдето и да е, ние загубваме вече своята сила, защото основата се разхлабва и гине. Върху душата има много голямо налягане отвънка и тя се държи вътре в тялото посредством основата. Тази основа е Бог, който

работи, за да се развива душата. И затова, когато тази основа започне да се разстройва, настъпва и смъртта. Ето защо ние трябва да се пазим да не губим основата на своето тяло, душа, ум и сърце. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 316.*

Когато говорим за праведния човек, и той не умира, но се трансформира, минава от слава в слава. И като търсите праведния човек, няма да го търсите по гробищата. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 8.*

Щом дойде новото, очите на хората се отварят и те разбират какво представя духовният свят. Тогава ще живеете и тук, и там и ще бъдете винаги весели. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 128.*

ПРЕЖДЕВРЕМЕННА СМЪРТ

Причината на нашата преждевременна смърт се дължи на нашите неразбирания на живота. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 187.*

Човек не трябва да се плаши от смъртта. Само че не трябва да има преждевременна смърт. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

Ние говорим за смъртта като за естествен процес, а не като за резултат на неправилен живот. Пазете се от тая смърт. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 92.*

Хората умират преждевременно под влияние на отрицателното в живота. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 120.*

Защо човек умира преждевременно? Когато умира преждевременно, човек сам предизвиква смъртта си, сам се лишава от ония условия, при които животът му може правилно да се развива. Всяка преждевременна смърт е равна на самоубийство. Момента, в който личността помисли, че е свободна, самостоятелна, напълно независима и може да прави, каквото желае, смъртта настъпва за нея. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 42.*

Мнозина умират преждевременно по единствената причина, че не искат да правят добро. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 28.*

Като не знаете как да се подмладите, един ден вие ще кажете: „Сега вече аз не намирам смисъл в живота.“ Защо? Защото сте

остарели в живота си. Ще дойде някой да ми разправя, че се е обезсърчил, че животът му се е обезсмислил. Чудно нещо! Питам този човек научил ли е всичко, което трябва, за този живот, та да се обезсмисли неговият. „Нищо не съм още научил, но не ми се живее." Като не ти се живее, къде ще отидеш да живееш? „Искам да се освободя." Че ако те извадят от един затвор и те поставят в друг, по-лош, по-добре си остани в първия затвор. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 215.*

Чувате ли някой да се оплаква от живота и желае да умре, ще знаете, че той иска да умре като цвят на дървото; но той трябва да завърже и плодът му след време да узрее. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 366.*

Когато окръжаващите не ви обичат, вие се чувствате сам, изоставен и естествено, пожелавате да напуснете Земята. За да не заминавате преждевременно, вие трябва да работите, да отворите сърцата и умовете си за хората, да направите връзка с тях. Зад вас стои миналото ви, с което трябва да се справите. Пред вас стои бъдещето ви, за което трябва да се приготвите. Обаче вие сте в настоящето, което трябва разумно да използвате. *ПЪТ КЪМ ЖИВОТА, 1941, с. 252.*

Мнозина искат да напуснат Земята преждевременно. Защо? Недоволни са от живота, от окръжаващите. Защо са недоволни? Защото не са научени да виждат поне по една добра черта в близките си. Един ден Христос минавал с Петра край нивите. Петър видял едно умряло куче на земята и като минали близо до него, казал: „Учителю, колко лошо мирише това куче." Христос отговорил: „Колко бели зъби има това куче." Петър спрял вниманието си върху отрицателното на кучето, а Христос – върху положителното. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 319.*

Ако човек умира преждевременно, това показва, че той се връща в дома си, преди да е свършил работата си. Като видят, че се връща толкова рано, майка му и баща му отново ще го изпратят на нивата да оре, да сее и да жъне. *СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ, 1940, с. 16.*

УБИЙСТВО

Представете си, че в някое от своите минали съществувания вие сте убили някой човек, но сте забравили това престъпление. В сегашното си съществуване вие сте доста изменени външно, никой не може да ви познае. Обаче при движението по орбитата на вашето съзнание вие минавате през своето минало, когато сте извършили престъплението, и срещнете онзи, когото сте убили. Тази среща е необходима, за да ликвидирате с кармата си. Човекът, когото в миналото си сте убили, веднага ви познава. Вашият образ, вашите движения са се отпечатали в съзнанието му и той се нахвърля върху вас с мисълта си, започва да търси случай да ви отмъсти. Неговите неприязнени мисли и чувства се отразяват върху вашите и вие преживявате големи сътресения. Какво трябва да правите при това положение? Ще се обърнете към Бога с молба да ви помогне правилно да ликвидирате с кармата си. Каквито страдания да ви сполетят, ще ги пренесете с търпение, защото знаете, че причината за тези страдания лежи във вас. Както сте създали престъпленията, така ще ги изправите. Има случаи, когато някоя душа, на която сте причинили някаква пакост, с години ви търси, докато ви намери, да ви отмъсти. Когато тя е горе, в невидимия свят, вие сте на Земята. Тя ви търси горе, не може да ви намери. Ако тя е на Земята, вие сте в невидимия свят, пак не може да ви намери. Случва се и двамата да сте на Земята, но вие сте някъде в Америка, а той на другия край на света, не може да ви намери. Най-после условията се съчетават така, че и двамата се срещате на едно и също място. Тогава вие не можете да бягате, но трябва да се обърнете към Бога с молба да ви помогне. Вашият кредитор пита: „Готов ли си да плащаш?“ Ако кажете, че сте готови да плащате, той ще ви пусне на свобода и ще чака да се изплатите. Кажете ли, че не признавате задълженията си и не искате да плащате, той ще ви хване, ще ви тури в затвор и ще ви подложи на големи мъчения и изпитания. Този е моментът, когато човек трябва да признае престъплението си и да започне да плаща. Тогава той ще се обърне към Бога, към Вечния извор на Любовта, да му помогне правилно да ликвидира със своята карма. *ДОПИРНИ ТОЧКИ В ПРИРОДАТА, 1935, с. 226.*

Два момъка се сбиват и в борбата единият убива другия. Коя е причината за това убийство? Някоя мома. Момата има отношения и с двамата, чрез което събужда тяхната ревност. Момъкът, който остава

на Земята, се оженва за момата. Другият заминава за онзи свят. Ако не беше заминал за онзи свят, другарят му нямаше да се ожени. Как ще се примири убитият? Като се прероди. Той ще се роди в дома на младите. Значи детето, което родят, ще бъде убитият момък. Ще кажете, че те не го искат. Това не зависи от тях. Който отнема живота на някого, той му дължи друг живот. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 108.*

Когато човек извърши убийство, той сто години се спира в своето развитие и работи за онзи, когото е убил. Онзи се ражда у него. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 215.*

Когато някой убие някого, то убитият върви с него и го измъчва. А убиецът, ако разбира закона, ще се моли за убития и тогава той ще му прости. После по закона на прераждането убитият ще се роди като негово дете в следващо прераждане и той ще го възпитава, за да изглади кармата. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 194.*

САМОУБИЙСТВО

Ако самоубийството е едно естествено състояние, тогава човек, който съзнателно може да се самоубие, това подразбира и другия закон – и сам да се съживи. Онзи, който не може сам да се съживи, той не може и да се самоубие. Онзи, който другите го убиват, и други го съживяват. *СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ, 2004, с. 17.*

Самоубийството е поради обсебване от низши духове. Едно низше същество ще убеди някой човек да се самоубие, за да може да вземе неговата енергия и с нея да се поддържа… Какво нещо е самоубийството: ще дойдеш в едно положение десет пъти по-лошо и не можеш да се върнеш назад. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 224.*

Някой казва: „Аз не искам да живея, искам да се самоубия.“ Самоубийството не е една необходимост. Представете си, че живеете в един свят, непоносим за вас, и искате да се хвърлите от една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онези висши, разумни същества изменят вашето твърдо вещество във въздухообразно и вие падате от скалата като едно леко перце, не можете да се убиете. После искате да се хвърлите в някоя нагорещена пещ, там да изгорите. Но тия

същества превръщат материята ви в огнеупорна и вие не можете да изгорите. Навсякъде търсите смъртта, но не можете да се самоубиете. Питам: защо не можете да се самоубиете? Не зависи от вас. Някой път е благословен човек да умре. Защо иска да умре? Всички хора, които искат да умрат, то е затова, защото имат желание да ликвидират със старите си дългове. И действително те забравят дълговете си, като умрат, но законът е такъв, че след като дойдат втори път на Земята, пак ги хващат. *ТИ СИ!, 1925, с. 10.*

Животът, който се проявява, не се използва правилно – във всеки организъм остават излишни сили. Всяка фаза на живота носи със себе си тия динамически сили, които или съграждат, или разрушават. Заблуждението на съвременните хора седи в това, че те мислят, че всички сили в света са само съграждащи. Не е така, фактите в света показват, че засега силите, които разрушават, са по-силни, по-мощни, отколкото онези, които съграждат. И вследствие на това във вашия живот има повече скърби, отколкото радости; повече разочарования, отколкото очарования. Даже колкото и да сте млади, все имате едно разочарование и някой път казвате: „Не струва да се живее!“ Искате да вземете едно въже, да направите една примка и да я турите на врата си. Разбира се, онзи, който вземе това въже, ще си намери и дърво, на което да се обеси. Знаете ли какъв е произходът на бесенето? Защо трябва хората да турят въже на шията си? Има няколко вида смърт за човека: или ще се обеси, или ще вземе отрова, или ще се мушне с нож, или ще се хвърли от някоя голяма скала, или ще се удави и т.н. Отде произтичат тия стремежи у разните хора? Ще кажете: „Този човек не е нормален.“ Не е нормален ли? Ами как му стига умът на този анормален да вземе въже и да се обеси или да вземе нож да се промуши, или да се удави, или да се хвърли от някоя скала, или да се хвърли в огъня да изгори и т.н.? Кой начин ще избере, това се определя от енергиите, които преобладават в него. Ако в него преобладават огнените енергии, те ще го накарат да се хвърли в огъня да изгори – това е мое обяснение; ако енергиите на водата преобладават, тогава те ще го накарат да се хвърли във водата; ако енергиите на сцеплението преобладават, той ще вземе въже да се обеси – той иска да виси, да не падне на земята. Този човек, като умира, иска да запази тялото си цяло. И в този случай той пак е търговец – обесва тялото си и пак като че го спасява, не

иска да се хвърли в огъня. Други хора пък се хвърлят от някоя скала. Това са ред психологически моменти у хората.

Защо сега говорим за тия случаи? Полезно е да се говори, защото и във вашия живот по някой път ще се роди мисълта да отидете на някоя скала и да се хвърлите оттам. Който иска да се хвърли от някоя скала, висока около петстотин метра, казва: „Като се хвърля от тая скала, всички вестници ще пишат за мене.“ Какво геройство има в това да се хвърли човек от една такава скала? Тщеславие има тука. Хора, които се хвърлят от канарите, са много тщеславни. Тези пък, които се хвърлят във водата, са скрити натури, обичат да послъгват. Те искат никой да не ги знае, затова скриват тялото си във водата, но водата после пак изкарва тялото им навън. Онези пък, които се хвърлят в огъня, те са големи майстори, хитри хора са. Те казват: „Да изгори тялото ми, помен да не остане от него. Да нямам вече никакво вземане-даване.“ Аз бих желал някой, който е горял в огъня и после са го извадили, да опише своето психологическо състояние – какви са били неговите преживявания. После да опише в момента, когато се е хвърлял в огъня, какви са били същинските мисли, които е преживял. Много интересни са тия преживявания. Също така е интересно, когато някой се хвърли отвисоко, да му сложат, без той да знае, една преграда и едва се хвърлил, да се спре на двадесет метра – такъв човек може добре да опише своите преживявания… Та това са сили, които се натрупват във вас, и вие трябва да изучавате законите, по които да разпределяте тия сили, да не остават във вас излишни енергии. Когато вие придобивате знания само от тщеславие, всякога личните чувства във вас са подбудителният мотив към това знание. Този мотив е отличен, той е едно благословение, ако вие вървите по естествен път, но ако по този начин вие усилите деятелността на вашите лични чувства, ще остане един плюс, един излишък, който ще внесе едно горчиво чувство в душата ви. След като добиете знанието, вие ще останете недоволни и ще мязате на онзи студент, който, като свършил университета, взел диплома си, зарадвал се, че свършил, и казал на майка си: „Свърших вече.“ Майката мислела, че синът ѝ е много радостен, но вечерта той се самоубил. Онези хора, които се самоубиват, не са герои. Това са хора, които не искат да изплатят своята дан честно и почтено. Те бягат от живота. Но Природата ще ги хване за ухото, ще ги докара в света при още по-

тежки условия. Ако и трети път ги хване така, ще им тури още по-тежки букаи, докато най-после ги накара да платят, каквото дължат, по всички правила на кармическия закон. Вие можете да се убивате един, два, три, десет, сто пъти – нищо няма да спечелите. Това не е геройство. Ако някой иска да опита това, аз бих го посъветвал да облече една здрава рокля като на онази мома от Каспичан, та като се хвърли, да се закачи на нея. Само така ще имате една отлична опитност. Тъй както върви съвременният свят, у всички млади хора в Америка, в Англия, във Франция и навсякъде другаде се заражда едно усилено стремление към самоубийство. У младите има едно желание да се самоубиват или най-малко да се дуелират. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1927, с. 44.*

Един знаменит художник очаква да получи едно голямо наследство от един свой роднина, че да си оправи работите както трябва. Случило се обаче, че този негов роднина изгубил доверието си в своя племенник и не му оставил нито пет пари. Художникът се отчаял и си казал: „Отиде вече. Всичко се свърши с мене. Не ми остава нищо друго, освен да се самоубия." Авторът разправя, че в Полша някъде имало специално място, дето отивали всички отчаяни и разочаровани от живота да се самоубият. Тогава младият художник си купил един револвер, оставил палтото в дома си и към 12 ч. вечерта отишъл на определеното място, дето се готвел да се самоубие, да замине за онзи свят. Той вижда друг един човек, който седи там, също се готви да се самоубие. Художникът се приближил при него и го запитал: „Кое те кара да се самоубиваш? Да не си сиромах като мене?" „Не, аз съм богат човек, но жена ми ми изневери и нищо друго не ми остава, освен да се самоубия." „И ти си дошъл за такава глупава работа да се самоубиваш? Да е за сиромашия, разбирам, но за една жена. Ти си поне богат, ще си намериш друга жена." Той го убеждавал цял час да не се самоубива и в това време му дошла една светла идея да нарисува една трагическа картина как се самоубива човек, на когото жена му изневерява. След това двамата тръгнали по пътя да се връщат, но художникът казал: „Аз те убедих да не се убиваш, но знаеш ли, че аз съм гладен?" „Лесна работа." Станали ортаци и тръгнали двамата заедно. Тогава художникът му казал: „Слушай, аз не съм сам. Имам още много приятели, гладни като мен." „Викай и тях." След това художникът

нарисувал една картина, която станала много сполучлива и с това работите му се оправили. Този човек, докато мислил само за себе си, решил да се самоубие, но като решил да направи едно добро на някого, и мисълта за убийството изчезнала. С това вече и неговите работи се оправили. Като помага на другите, и неговите работи се уреждат. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 90.*

Храна е потребна и на тялото, и на ума, и на сърцето, но и душата трябва да се храни. Под думата „храна“ разбирам да нахраниш човек, който се е обезсърчил и е решил да се самоубие. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 72.*

Мисълта „аз живея“ е положителна. При каквито мъчнотии да се намерите, кажете си: „Аз живея. За предпочитане е да страдам, да съм беден, невежа, но да живея, отколкото да съм в положението на най-големия милионер, но мъртъв.“ Какво струват почестите, с които изпращат милионера за онзи свят? Животът е за предпочитане пред всички материални блага в света. Всеки философ, който не може да приложи философията си в живота, е мъртъв. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 169.*

Щом унищожавате вашия живот, вие се осъждате. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 160.*

Самоубийството е процес на израждане. Този, който се е самоубил, той се превръща в животно, деградира в животинското царство… След това му трябват хиляди години да пъпли като животно, докато дойде до това положение, в което се е намирал, преди да се самоубие… При всичките мъчнотии, които е имал, той вече не може да мисли и започва да изживява своето минало. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 61.*

ПРИГОТОВЛЕНИЕ ПРЕДИ ЗАМИНАВАНЕТО

Как ще отидете на оня свят, когато още не сте се приготвили. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 191.*

Някои хора до 45-годишната си възраст живеят благочестив живот и после изведнъж започва друго движение. Движението се образува надолу и току-виж, ударят го на ядене и пиене. Туй става със старите хора и с хора, които умират. Даже един наш брат, доста напреднал,

един ден ми разправя, че му се пие винце, че му се яде това-онова. Слушай, казвам, макар че си стар, ти си в едно учение, ако е за укрепване, имаш право да пиеш, но да ти опекат пиленце и да ти дадат половин килце винце за удоволствие, казвам, че ти ще си въздействаш зле и най-после ще умреш като прост човек. Ама лекарят ще каже: „Ако не пиеш, ще умреш." Ти и с виното ще умреш. Защо ти трябва на стари години да си пийнеш. По-добре да умреш като един честен човек, отколкото като безчестен. Ще ти дадат винце, кажи: „Не ми трябва винце." Дадат ти кокошка. „Не ми трябва." Баница. „И без баница може." Те няма да те спасят. Всичките тия неща по обратен път ще се явят. И този, старият човек, като му дадат това, най-после казва: „Слава Богу, наядох се, с отворени очи няма да замина в онзи свят." Ял и пил, това е един крив път. Ние трябва да започнем от ранната възраст и да благодарим на Бога. А това, че ядем много, това е атавизъм. Старият човек може да замяза на едно малко дете. Как? Ще се въздържаш! Ще упражниш волята си! Казва Христос: „Не само с хляб, но с всяко разумно Слово ще живееш." Дойде ти една мисъл за вино, ще вземеш Библията – кои стихове съответстват на виното. Дойде ти мисъл за печена кокошка, ще видиш кои стихове съответстват на печена кокошка. Всичко туй ще го намерите в Библията. Пътят на съвършенството трябва да изпъква в душата ни. *ЗНАЧЕНИЕТО НА РЪЦЕТЕ И ПРЪСТИТЕ, 1924, с. 24.*

Като отидеш в Невидимия свят, трябва да си готов. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Всеки, който заминава за другия свят неподготвен, страда. *ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА, 1946, с. 66.*

Докато дойде часът за заминаването ви на онзи свят, вие трябва да сте се отрекли от всичко земно. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 87.*

Казвам му: е, братко, трябва да си заминеш вече, раздай си богатството!.. Още тази вечер повикай нотариуса и раздай всичко, че утре да не си закъснял. Защо ще оставиш другите да вдигат шум след тебе? Раздай всичко и си тръгни свободен! Ние чакаме другите да уреждат работите ни. Не, нашите работи никой не може да ги уреди освен ние самите. Богатият човек няма право да остави син му или

дъщеря му да му уреждат работите, да му оправят объркаините тефтери. Защото, ако остави другите да му оправят объркаините сметки, той ще остане между Небето и Земята и ще ходи немил-недраг. *КОЙТО СЕ УЧИ, 1925, с. 25.*

ОСТАРЯВАНЕ

Хората остаряват и умират, защото подпушват в себе си известни сили, които остават неоползотворени. Тези сили разрушават формите, които са ги подпушили. *В ЦАРСТВОТО НА ЖИВАТА ПРИРОДА, 1933, с. 56.*

Една от причините за остаряването се дължи на отслабване на общата деятелност на организма, вследствие на което стават големи натрупвания в мускулите, в ставите и т.н. *НАШЕТО МЯСТО, 1932, с. 13.*

Щом като остарееш, прекъснат се краката ти, почнеш да мислиш за съвсем друго. Мислиш кой ще те гледа. И най-после кой ще те погребе. Защо човек трябва да мисли за умиране? За умиране човек трябва да мисли така: да знаеш, че като умреш, като напуснеш този свят, какво място ще заемеш в другия свят, дето отиваш. *ЗАПАЛЕНА СВЕЩ, 1999, с. 8.*

Старите много знаят, но въпреки това умират. Както младият не може да се справи с живота, така и старият не може да се справи със смъртта. *ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ, 1949, с. 122.*

КЪСАНЕ НА ВРЪЗКИТЕ

Душата, която си заминава, ако не е свободна от земни връзки, остава тук, долу, да живее; за да отиде във висшите сфери, тя трябва да се освободи от всички земни връзки. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Всички наши желания, които ние ги имаме в нашия ум, туй, което желаем, винаги тегли към Земята. Закона трябва да знаеш. Тежките хора са, които много желаят, много желания имат. Които по-малко тежат, по-малко желания имат. Ако ти в даден случай можеш да отмахнеш всичките желания, да нямаш нещо, което да те привлича към Земята, ти ще олекнеш. Левитацията е същият закон. Ще знаеш

закона, да можеш сам да се освобождаваш. *ОСНОВНИЯТ ТОН, 1999, с. 123.*

Вие трябва да се освободите от мисълта, че и без да се примирите с хората, можете да влезете в Царството Божие. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 117.*

Казвате: аз не мога да търпя еди-кого си. Едно трябва да знаете: докато не уредите правилно сметките си с това лице, вие никога няма да се освободите от него. И на онзи свят да отидете, той ще бъде първият човек, който ще ви срещне, ще ви попречи да вървите напред. Каквито неуредени сметки имате, изплатете ги още тук. Достатъчно е да имате само една неуредена сметка, за да не можете крачка нагоре да поемете. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 116.*

Страшно е, когато човек умира и не може да скъса връзките си със Земята. Някой лежи на леглото си, минава за умрял, а той е вързан с хиляди нишки за Земята, не може да се освободи: той сам не иска да къса връзките си, окръжаващите не могат да ги разкъсат и го разпъват. Дойде ли часът на заминаване, добре е сами да сте скъсали всички връзки със Земята, да сте се облекли с нови дрехи, с нови обувки, добре вчесани и измити. Още докато сте на Земята, трябва да сте съблекли старите си дрехи и да сте облекли нови. Който иска да се яви пред лицето на Бога, трябва да бъде облечен в нови, чисти премени. *ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЩАСТИЕ, 1941, с. 388.*

НАСЛЕДЯВАНЕ

Като умира, човек оставя наследството си на други. Той нищо не губи. Той оставя наследството си на Земята, а на Небето приема друго наследство. Като знаете това, работете така, че да оставите наследство на Земята и същевременно да получите наследство на Небето. Не можеш ли да оставиш наследство и да получиш ново, ти не си разбрал Божиите закони. Да разбере човек Божиите закони и да ги приложи, това значи да развива своите дарби и способности. Не може ли да прилага тия закони, той се намира в положението на човек, който гази вода, а жаден ходи. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 68.*

Кой баща е написал, че след смъртта му синовете трябва да дигнат

дърво, да се изпобият, да си счупят главите и който е по-силен, да вземе повече. Ако бащата е умен, той е разпределил всичко, казал е в завещанието си: на големия син оставям това, на средния – това, на другите – това и т.н. И ако синовете обичат баща си, трябва да постъпят съобразно завещанието му. *НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, 1925, с. 15.*

Мислите ли, че когато бащата умира и оставя след него наследството на синовете и на дъщерите си, че добре прави? Това не е семейство. Семейство, в което бащата умира и синовете му очакват това, за да получат наследство, това не е семейство. Това е обирничество. Като им остави наследството, те след неговата смърт ще спорят на кого дал повече, на кого дал по-малко. Те ще се скарат помежду си. Бащата трябва да им даде образование и кой каквото може да направи от него. Той трябва да им каже: както баща ми нищо не ми остави, така и на вас няма да оставя нищо друго освен образованието, което ви дадох. Това е достатъчно. Синът не трябва да очаква на баща си, но да се опретне да работи. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 414.*

Като умре, старият ще завещае своето наследство на наследниците си. Докато е жив, той казва: „Опасно е човек да си раздава богатството приживе.“ От Михалаки Георгиев има един разказ как един баща решил да раздаде богатството си на синовете си, докато е жив още, да бъдат те щастливи, и затова го разделил справедливо на всички по равно. И той си мислил, че след като раздели богатството си, синовете му ще го гледат. Един месец след като разделил богатството си на синовете си, отишъл при единия от тях да живее, но той му казал: „Татко, нямам място при мене, в моя дом не мога да те гледам.“ Така казали всичките му синове. Той се намерил в чудо какво да прави. Никой от синовете му не искал да го гледа. Той си казал: „Изпаднах в тая беля. Ето, тези синове излязоха от мене, но никой не ме разбра.“ Мислил дълго време какво да направи, докато най-после му дошла една светла идея. Отишъл при един свой приятел и му казал: „Моля ти се, дай ми 500 лева назаем на по десет, по пет стотинки.“ „Добре, давам ти, колкото искаш.“ Той отишъл да си купи един сандък за 50 лева, взел един хамалин и го внесъл в стаята си. Всяка вечер той заключвал стаята си, отварял сандъка и започвал да брои парите си, които дрънкали, понеже били металически и по пет

и десет стотинки. Като го чували синовете му да дрънка пари в стаята си, казали помежду си: „Този стар вълк има още пари, държи ги затворени, не е раздал всичкото си богатство.“ На третия ден синовете му започнали да го навестяват, да го наглеждат, да му носят хубава храна. Те чистили стаята му, треперели около него. Той им казвал: „Синко, като замина за онзи свят, ще ви оставя и този сандък.“ Но всяка вечер отварял сандъка си и броил парите в него. Като умрял, синовете побързали да отворят сандъка, да видят какво има в него, и останали зачудени, като намерили малко пари, и то дребни, и пет, и десет стотинки монети, но също така намерили едно писмо и едно въже. В писмото пишело: „Който раздава богатството си преди смъртта си, по-напред да си купи едно въже.“ Като видели това, синовете му казали: „За 500 лева го хранихме толкова години, и при това толкова добре.“ *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 162.*

Онези синове, които очакват техният 100-годишен баща да умре, да се освободят от него, понеже има 100 милиона наследство, и да дойде някой да им благовества, че баща им ще живее още 25 години, това ще им прережe сърцето. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 428.*

Представете си, че вие имате богат баща, от който ви се пада голямо наследство. Но по някаква причина баща ви отнема наследството от вас и го дава на друг някой. Ако вие истински обичате баща си, ще останете тих и спокоен, няма нито на йота да измените поведението си към него. Ще останете благодарен и на това ново положение, в което се намирате. Това значи да обичате баща си. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 547.*

Някой казва: аз ще почакам да умре дядо ми, да получа наследство от него и след това ще започна да се уча. Не чакайте дядо ви да умре, да получите наследство и тогава да учите. Ако имате един богат дядо, ето какво трябва да направите, за да го разположите още приживе да ви помогне със своето богатство. Как ще го разположите? Дядо ви е скържав, но обича живота, обича да живее хубаво. Вие ще отидете при него и ще му кажете: „Дядо, аз искам да уча, трябват ми по няколко хиляди лева на месец. Ако ми обещаеш тази сума, аз ще продължа живота ти с няколко години. Ти ще бъдеш здрав.“ Като чуе това нещо, дядото ще се разтвори и ще ви поддържа да учите. Щом отвори сърцето си към вас, ако е бил болен, дядото ще

оздравее. Ако е бил немощен, ще се подмлади. Вие се страхувате да кажете на дядо си, че можете да продължите живота му и чакате да умре, че да получите всичкото му богатство. Кой ви е виновен? При такива разсъждения и очаквания от ваша страна дълго време още дядо ви ще живее, макар слаб и немощен, но не ще можете да учите. По-добре е за вас дядо ви да живее, отколкото да умре. Някой казва, че ви обича, а след време казва, че не ви обича. Вие не разбирате закона и се обезсърчавате. Вие не разбирате езика на този човек. С това той иска да ви каже: пътят, по който вие искате да се домогнете до мене, не е прав. Иди да намериш правия път и като го намериш, пак дойди при мене. Тогава аз пак ще те обичам. Това означават тия думи, че даден човек не ви обича. Като не разбирате тази философия, вий си блъскате главите и не можете да намерите вашия път. За да ви обича някой, вие трябва да му дадете нещо, трябва да му продължите живота с няколко години, с десет, двадесет, с тридесет години. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. За да ви обича дядо ви, вие трябва да му дадете нещо от себе си, да му продължите живота. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. Аз съм виждал много дядовци, които се обръщат към мене с думите: „Синко, остарял съм вече. Помогни ми да се подмладя, да зная как да живея. Остарял съм, но младо ми е сърцето. Ако ми продължи Господ живота, ще зная вече как да живея.“ „Аз мога да те подмладя.“ „Така ли, дядовото?“ „Да, аз мога да те направя млад момък на 21 години, ще хвърлиш бялата брада.“ Така му говоря и той започва да си мисли за своята възлюблена, започва сърцето му да трепери, поумнял е този дядо сега, иска да живее по друг начин. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 617.*

Ако имаш един дядо, от когото очакваш наследство и отидеш при него с пушката си, със своите патрондаши, този твой дядо наследник ще те направи ли? Не, наследник няма да те направи. Той ще си каже: „Този синковец ще изяде всичкото имане.“ Като отидеш при дядо си, без пушка, без патрондаши, без всякакви парабели ще му се явиш. Ще седиш при него кротък, нажален, ще го прегърнеш, ще го целунеш и ще го питаш: „Какво искаш дядо?“ Следователно, за да наследим ние Земята, която е Божествена, трябва да бъдем кротки. *КОИТО ГЛАДУВАТ, 1925, с. 13.*

Ако придобия в наследство една къща от баща си, носи ли ми тя

благословение? Следователно всяко нещо, придобито без труд, не носи благословение. *СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР, 1925, с. 17.*

Всички желаят да имат един богат баща, който да им остави голямо наследство, да бъдат рентиери. Че всички вие сте рентиери. Земята е едно заведение, на което сте изпратени, и всичко е предвидено за вас според условията и ако страдате, то е, защото не разбирате условията. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 433.*

Някои ще рекат: „Аз съм спечелил много пари и оставям 2000 лева да ме погребат.“ Съжалявам, че оставяте пари, за да ви погребат. „Ще оставя пари на обществото за благотворителни цели.“ Съжалявам, че оставяте пари със завещание, без да направите приживе нещо. Каквото ще направите, направете го, докато живеете. Като умрете, онова, което остава, не е ваше и нямате никакво право да завещавате. Като умрете, хората ще правят с имота и парите, които сте оставили, каквото си искат. *МИРОВАТА ЛЮБОВ, 1919, с. 25.*

КОГА ЩЕ УМРЕМ

Човешкият живот може да се уподоби на термометър. Понеже на човека е определено да живее 120 години, всяка година представя един градус. Значи животът на човека е разделен на 120 градуса. Както живакът в термометъра се подига при известно атмосферно налягане или при висока температура, така и при растенето на човека жизнените сили се подигат нагоре. От деня на раждането си до 21-годишна възраст човек постепенно расте, по-силно или по-слабо, в зависимост от условията. Човешкият термометър обаче не спира действието си само до 21-годишна възраст, но продължава до 120 години. По-нагоре от 120 години човек не може да живее. Има изключения и от това правило, но те са редки. От тази възраст нагоре силите на човешкия организъм се оттеглят и душата му излиза от цевта на неговия живот. Цевта на човешкия живот е неговото тяло, в което душата временно пребивава, докато един ден окончателно го напусне, и ние казваме, че човек умира. Ако живее правилно, човек може да стигне до 120-годишна възраст, т.е. до 120 градуса, след което започва да се топи и изчезва. Някои хора се топят в ранната си възраст, около 30–40–50 градуса, а други – към 60

градуса. Малко хора издържат до 120 градуса температура на своя живот. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 215.*

Човек е дошъл на Земята да живее дълъг живот. Ако живее 120 години, това е достатъчно. На сегашния човек е определено да живее 120 години на Земята. През това време той ще преживее всичко, каквото му е нужно. Който умира по-рано от тази възраст, той изкуствено е причинил смъртта си. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 124.*

Някой казва: какъв ще бъде краят на моя живот? Казвам, не питай за края, мисли за началото. Този живот има начало, но край няма. Ако искаш, ти можеш да туриш край на живота си, но това е твой край. Господ ти определил да живееш 120 години. Ти може да туриш края на живота си, когато искаш – още на първата, на втората, на петата, на 10-ата, на 50-ата, на 60-ата година, от тебе зависи. Бог създава началото, а ние създаваме края. *НЕСЪИЗМЕРИМИТЕ НЕЩА, 1926, с. 18.*

Вие не може да разрешите въпроса защо еди-кой си умрял… За да живее човек или да умре, това не зависи от него. Цял колектив решава този въпрос. И ако Бог даде съгласието си, тогава се изпълнява присъдата. *ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ, 1949, с. 6.*

Човек живее по благодат, но умира по закон. Затова виждаме, че някой умира веднага след раждането си, друг – на 10-, 20-, 30-годишна възраст, трети доживява дълбока старост. На всеки е дадено толкова, колкото му е нужно. Някой човек в малко време научава много нещо, а друг – в много време придобива малко знания и опитности. *ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ, 1938, с. 36.*

Добре е човек да умре, добре е и да живее. Ако чрез смъртта човек се освобождава от страданията, тази смърт е намясто. Ако, като живее, човек се освобождава от страданията, и този живот има смисъл. Казвате: „Трябва да се живее.“ Съгласен съм. „Не трябва да се умира.“ Съгласен съм. Трябва да живеем добър живот, а не трябва да живеем лош живот, за да не страдаме, но трябва да умрем, за да се освободим от страданията. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 36.*

Хората умират, защото няма какво да правят. Ако имаха работа, която да обхваща цялото им естество, нямаше да умират. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 244.*

ПРИЧИНИ ЗА СМЪРТТА

Защо умираме? Умирането не е нищо друго освен отиване в по-висок свят на растеж. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 224.*

Всички хора не умират по една и съща причина. Светията умира по едни причини, а грешникът по съвсем други. *ОПРЕДЕЛЕНИ ДИЖЕНИЯ, 1938, с. 36.*

Причината за умирането не е една и съща. Определено е от Бога кой колко да живее, но понеже хората не изпълняват, не вървят по Божия път, то малко хора остават да живеят, колкото им е определено. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Ако един човек умира, това умиране не зависи от самата Природа. Природата няма интерес ние да умираме… Човек трябва да се роди и трябва да умре. При сегашните условия така е. Но първоначално, както е създаден светът, човек не е създаден, за да умре, но той произведе сам своята смърт сега. *ВЪЗКРЕСЕНИЕ, 1999, с. 255.*

Природата е предпочела смъртта за страдащите хора. Тя е внесла смъртта като едно средство да освободи хората от робство. И действително смъртта освобождава хората от робство по най-правилен път, по естествен начин. *ВЪЗКРЕСЕНИЕ, 1999, с. 226.*

Човек е уд от Великия Божествен организъм. Следователно, ще-не ще, всеки уд е привързан към цялото. Отдели ли се от цялото, той сам се осъжда на смърт. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 298.*

Корените на живота са в сърцето. Ако сърцето се развали, и животът се разваля. Човек умира от дисхармонията, която настъпва между сърцето и ума. Тя показва, че човек е влязъл в разрез с Първата Причина на нещата. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 25.*

Когато някой се оплаква, че е започнал да остарява, това показва, че е изгубил своето вътрешно равновесие, изменил е отношенията си към Първата Причина. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 120.*

Вие сте щастливи с онова, което Бог е турил във вас. Като слезете на Земята, вие харчите от него, докато го свършите. Щом се свърши житото, вие казвате: „Ще отидем сега при баща си да вземем още жито.“ Що е умирането? Умирането не е нищо друго освен пълното изхарчване, изяждане и изпиване на благата, които Бог е дал на

разположение на всеки човек. Като осиромашее, той казва: „Ще отида горе да взема пак някакви блага.“ *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 93.*

Защо умира човек? Да даде сметка в Божествената банка как е използвал живота си. *НОВИЯТ ЧОВЕК, 1947, с. 205.*

Човек умира като един чиновник, когото преждевременно уволняват, вследствие на което той не може да приложи силите си за благото на човечеството. Защо умира човек? Човек умира, понеже Бог го уволнява като неспособен за изпълнение на своята длъжност. Някои умират и ги назначават на по-висока служба. Други умират и ги назначават на по-ниска служба. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 11.*

Защо хората заминават за другия свят? Да приложат Любовта. Това, което човек не може да приложи на Земята, ще го приложи на онзи свят. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 161.*

Сега много сестри има, които се много плашат, и то само от смъртта. Ами че все ще умрете. Смърт няма, просто Господ иска да каже: „Къщата ви е нехигиенична, понеже страдате вътре, и решил съм да я поправя, затова ще я напуснете.“ Ще изпрати ангели и като ви извадят, ще ви освободят от едната къща и ще ви занесат в друга, много по-хубава, а вие ще кажете: „В тази къща са извършени толкова грехове, тя е вече нехигиенична.“ *ТИХИЯТ ГЛАС, 1997, с. 94.*

Какво представя смъртта? Напущане на Земята и заминаване на човешката душа в оня свят, да срещне своя възлюбен. С други думи казано: смъртта не е нищо друго освен оженване за друг някой. Следователно всички, които заминават за другия свят, са влюбени хора. Някой казва, че не иска да умре. Това означава: аз не искам другите да знаят, че съм влюбен. Така и момата крие от близките си, че обича някой момък. Ако я питат обича ли го, тя казва, че не го обича. Сега вие се чудите как е възможно да се говори за влюбване и в другия свят. И на оня свят има и влюбване, и женитби. Под „женитба“ в оня свят разбираме взаимопомощ между двама души. Срещнеш един човек, който носи 50 кг товар на гърба си. Ако пожелаеш да вземеш 25 кг на своя гръб, за да му помогнеш, ти се жениш за него. *СТАРОТО ОТМИНА, 1947, с. 18.*

Докато човек има свое определено място в Цялото, т.е. в Бога, той

живее. Щом изгуби това място, той умира. Значи в това отношение смъртта не е нищо друго освен това, че частта е изгубила своето място в Цялото. *ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА, 1927, с. 123.*

При сегашните условия на живота човек не може да живее дълго време на Земята. Ако той живее на Земята хиляда години, нищо няма да остане от него. Той ще изопачи характера си толкова много, че в края на краищата, вместо да придобие нещо, всичко ще изгуби. *ПЪТ КЪМ ЖИВОТА, 1941, с. 39.*

Някой казва: „Аз не съм си починал.“ В Писанието е казано, че човек отива в другия свят да набере сили, да си почине и после да дойде пак на Земята да работи. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 126.*

Ще каже някой, че животът му е дотегнал и желае час по-скоро да умре. Това не зависи от него. *СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ, 1940, с. 268.*

Казвате, че смъртта е страшна; страшна е, когато човек не изпълнява Божията воля – тогава той се разлага и започва да мирише. Ако изпълнява Божията воля, когато заминава за онзи свят, той съблича старата си дреха и прекъсва връзката си с нея – значи церът против разлагането е изпълняването на Божията воля. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 405.*

А смъртта произтича от обезверяването в Бога. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 359.*

Няма по-велико страдание от това, да се отчуждиш от Бога. Усещали ли сте какво нещо е това, отчуждаване от Бога? То е смърт. Знаете ли какво сътресение може да стане в човешката душа? Всичките сили може да се парализират. Знаете ли какво нещо е да се парализира човешкият ум, да станеш сухи кости в света? *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 71.*

По някой път Бог допуща да те дигнат от Земята, за да не правиш повече прегрешения. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Един праведен човек, когато има опасност да извърши престъпление, го вдигат. А когато един грешник има опасност да накара или да съблазни един праведник да извърши престъпление, тогава го задигат. Когато детето се оплаче на Бога, че не го гледат добре, тогава го прибират, заминава си… Когато децата се вземат, те

се вземат по майчина или бащина погрешка. Майката или бащата стават някой път недоволни от сина или дъщерята и Господ прибира децата. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 223.*

Учителят се обърна към една сестра и каза: „Твоите дъщери заминаха, защото едната щеше да се развежда и поради това щеше да има големи страдания, а другата щеше да се ожени и да има деца, които щяха да причинят големи страдания.“ *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Ние можем да желаем да ни се удължи животът тук, за да работим за Бога, обаче това ще ви се прихване, понеже с това се лишаваме от красивия живот горе. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

От човека зависи да запази живота си или да го изгуби. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 27.*

На един американец се разболяла жена му – красива жена, която той обичал. Извикал той 12 души лекари, които констатирали, че след 24 часа тя ще си отиде. Той ѝ казал: „Много ми е жал, че след 24 часа ще си отидеш, ще си заминеш.“ Тя отговорила: „Тъй и тъй аз заминавам, но от тебе искам да ми обещаеш, че като си замина за другия свят, ти няма да се жениш.“ „Това не мога да ти обещая.“ Тогава тя казала: „Аз пък няма да умра.“ И действително не умряла, а оживяла. Казала му: „Аз те обичам и не искам да дойде друга на моето място да ме замести, няма да умра.“ Така че, докато ти обичаш или някой те обича, няма да умреш. Когато любовта напусне човешкото сърце, тогава човек е изложен на опасност, той може да умре. Докато любовта функционира в твоето сърце или в твоето висше съзнание, ти си свободен. Смъртта те застрашава само когато скъсаш връзката си с висшето съзнание, тогава или ще стане разрив на сърцето, или капилярните съдове ще се свият. Докато Любовта изпълва човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. *ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1997, с. 27.*

Най-първо, откажете се да хапете. Когато се оплаква мъжът от жена си, че тя хапе, Господ какво ще направи? Ще я чукне, тя ще умре и той ще се освободи. Когато жената се оплаква от мъжа си, Господ какво ще направи? Ще го чукне и мъжът умира. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 227.*

Всички хора говорят за любовта, но малцина я разбират като велика сила, като велика добродетел. Тя осмисля живота и внася хармония в него. Без любов животът е смърт, а без обич – ад. Когато престане да люби, човек умира; когато престане да обича, той слиза в ада. Бог каза на първия човек: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш.“ Това значи: в който ден престъпиш закона на любовта, ще умреш. Смъртта подразбира отдалечаване на човека от любовта. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 116.*

В бъдеще, когато се приложат любовта и обичта в живота, хората няма да се страхуват от смъртта. Те няма да умират, но ще минават от един свят в друг. Хората умират днес по единствената причина, че не са хармонизирали любовта и обичта в себе си. Който не ги е хармонизирал, не може правилно да ги прилага. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 118.*

Всички хора умират по единствената [причина], че не остава нито една идея в тях, която е Божествена. Всеки човек, който няма в себе си нито една Божествена идея, той непременно трябва да умре, да замине за онзи свят… Изкуство е да се внесе кръв във физическото тяло на човека. Изкуство е да се внесе едно Божествено чувство в сърцето или в душата на човека. Изкуство е да се внесе една Божествена мисъл в ума на човека. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 113, 114.*

Отнемете на човека любовта, и той непременно ще умре… Когато някои ме питат защо хората умират, казвам: хората умират от безлюбие. Защо страдат хората? Хората страдат от безлюбие. Не че хората нямат любов. Напротив, хората имат голяма любов, но главно към себе си. Ако хората имаха и към ближните си такава любов, каквато имат към себе си, светът не би очаквал никакво друго спасение отникъде. Светът би бил спасен. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 113, 114.*

Когато животът на човека не е в съгласие с Божествения, виждаме, че смъртта неизбежно го следва. Отнемете ли достъпа на въздуха до човека, той непременно ще умре. Държите ли го дълго време без вода и без хляб, той непременно ще умре. Следователно човек умира, когато се прекъсва връзката му с живота. *УЧЕНИЕ И РАБОТА, 1939, с. 3.*

Какви сокове се образуват в стомаха, когато човек се нахрани? Де

отиват тия сокове? В сърцето, да се пречистят. Оттам те отиват в мозъка, дето се образува мисълта. Чувствата се образуват в слънчевия възел – център на симпатичната нервна система. Мислите и чувствата се препращат по цялото тяло чрез мозъчната и симпатичната нервна система и така обновяват човека. Ако няма хармония между мозъчната и симпатичната нервна система, човек не може да се обновява и престава да живее. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 106.*

Туриш ли в ума си мисълта да живееш само за себе си, ти си турил началото на своята смърт. Туриш ли в ума си мисълта да се прославиш, ти си турил началото на своята смърт или начало на своето нещастие. *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 157.*

Всеки, който живее без любов, е осъден на смърт. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 318.*

Някои казват, че любовта била празна работа. Любовта е велика, мощна творческа сила. Ако сърцето не трепти от свещените чувства на любовта, човек е осъден на смърт. Ако умът не възприема светлината на мислите, човек е осъден на смърт. Изобщо, ако не може да прояви благородството на своя характер, да разсъждава дълбоко философски, човек не може да се развива. Той не трябва да бъде повърхностен в своите заключения. Разсъждава ли повърхностно, утре ще чуете, че е умрял. Истинският философ не умира. За него смъртта е трансформиране, т.е. минаване от едно състояние в друго. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим.“ *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 164.*

И казвам: от гледището на Любовта – Любовта е, която може да поддържа живота. Щом човек изгуби любовта, той вече постоянно умира. И ние виждаме, че хората умират. Те умират от безлюбие. Всеки един човек, като няма вече на Земята кой да го обича, той умира. Един човек, докато има един да го обича, той живее. И ако няма нито един да го обича, той умира. И защо умират хората? Защото не ги обичат. И като се ражда някой, има кой да го обича. И затова се ражда. Та хората идват на Земята, като ги обикнат. И като ги разлюбят, заминават си от Земята. Така седи въпросът. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 292.*

Сега хората умират по единствената причина, че няма кой да ги

обича или пък са изгубили вяра в хората. *ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1997, с. 27.*

Който не люби, постепенно изсъхва, докато умре. Ако не обичаш, сам се осъждаш на смърт. *АБСОЛЮТНА ИСТИНА, 1949, с. 59.*

Не можеш да живееш, ако не си обичан. Ако никой не те обича, ти си в грях, а грехът води към смъртта. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 52.*

Когато мъжът види, че жена му обича повече сина, в подсъзнанието му се заражда огорчение, вследствие на което синът не може да живее дълго време и умира… След смъртта на сина любовта на майката се прехвърля върху мъжа. Ако пък мъжът обича дъщерята повече от жена си, в последната може да се породи тъга, огорчение, вследствие на което дъщерята умира… За да се разреши този въпрос… се изисква от човека да се радва, когато види двама души да се обичат. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 230.*

Под смърт аз разбирам, когато човек умира и е недоволен, че умира. Някой, като умира, умира с радост, а някой, като умира, вика: „Помагайте.“ Този човек няма любов в себе си. *ВЪЗКРЕСЕНИЕ, 1999, с. 396.*

Смъртта се отличава от живота по това, че се придружава с вкисване, т.е. с разлагане. Когато човек расте и се развива правилно, вкисването е намясто. Това вкисване е приятно. Казват, че гневът е вкисване. Обаче, който се гневи, той работи. Престане ли да работи и да се развива, човек започва да се разлага. Това разлагане наричаме неправилно вкисване. При това вкисване настъпва смърт. Следователно работете, учете, да не дойдете до положение да превърнете естественото вкисване в неестествено. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 192.*

Умирането, смъртта подразбират приготвяне за по-велика работа. Когато плодът узрее, той трябва да падне на земята и да умре, т.е. да започне нова работа, по-велика от тази, която до това време е вършил. Няма по-велико нещо от умирането, но когато става навреме. Да умреш, това значи да свършиш училище. Какво лошо има в това? *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 67.*

Значи това, което не можеш да приложиш, създава условия за бъдеща смърт, както и за бъдещи ограничения. *СЪРАЗМЕРНОСТ В*

ПРИРОДАТА, 1949, с. 212.

Всяко повторение, в което има еднообразие, носи смърт. По-страшно нещо от еднообразието няма. *БЪДЕЩЕТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, 1934, с. 65.*

Старият човек иска да направи нещо, да реализира някое свое желание, но вижда, че условия няма. Колкото повече остарява, толкова повече се приближава към смъртта. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 114.*

Хората не знаят, че в който ден реализират желанията си, ще умрат. Като знаете това, радвайте се, че не сте реализирали всичките си желания, за да се продължи животът ви. *СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ, 1940, с. 84.*

Ако не ядеш хляб, ти си вече осъден на смърт… Що е хлябът? Истинското знание. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 125.*

Придобитите знания трябва да се приложат. Не се ли приложат, те могат да уморят човека. Необработеното знание представя лед или сняг, който, приеме ли го човек в стомаха си, може да го умори. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 47.*

Хората се ползват от храната дотолкова, доколкото съзнават, че Бог е в нея. Ако при храненето си те не внасят мисълта, че Бог е в храната, тази храна е гниеща и носи болести и смърт за тях. *МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ, 1936, с. 134.*

Ако не знаеш как да ядеш и се задоволяваш с храна, каквато ти попадне, смърт те очаква. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 28.*

Хората умират все от тая лакомия, да имат много. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 95.*

Много от сегашните хора умират от изобилие на блага… Те стават жертва на лакомството си. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 56.*

От пресищане много хора са умрели… Съвременните хора аз наричам хора задъднени. *ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ, 1925, с. 15.*

Една от причините за смъртта са многото нечистотии. Дали те са събирани съзнателно или несъзнателно – хората умират от тях. *АБСОЛЮТНА ИСТИНА, 1949, с. 88.*

Започне ли елементът на нечистотата да влиза в живота, смъртта

веднага прави крачка напред; колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртта навлиза в живота. *ПО БОГА НАПРАВЕНИ, 1929, с. 128.*

Щом не знаеш как да се чистиш, ще умреш. А щом знаеш да се чистиш, няма да умреш. *ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ, 2000, с. 480.*

Който греши и не търси Бога, само той умира. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 388.*

Умираме, защото нашите деди, прадеди и ние постоянно грешим, защото носим резултатите на своите минали прегрешения, които източните народи наричат карма, или закон за причините и последствията. *МИРОВАТА ЛЮБОВ, 1919, с. 6.*

Болният го е страх, когато е на умиране. Защо умира човек? Понеже е сгрешил някъде. Научил се е да мушка. Освен това, понеже има още ред слабости, човек заболява и умира. При слабостите си човек заболява от такива болести, от които умира. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 275.*

Който мрази, той е осъден на смърт. Същото се отнася и до останалите отрицателни качества. Кой човек мрази? Който няма любов към Бога. Има ли любов към Бога, човек е придобил вечния живот. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 43.*

Който обича личността повече от душата си, той е осъден на смърт. Защо? Защото качествата на личността са страх, омраза, ревност и останалите отрицателни качества. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 43.*

Хората умират по причина на тяхното големство. Ако знаеха да се смаляват, щяха да станат невидими и да избегнат смъртта. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 230.*

Недоволството, безверието, безнадеждието, безлюбието, омразата, жестокостта умъртвяват човека. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 308.*

Френологически е доказано, че когато у някой човек твърдостта и благоговейното или религиозното чувство са силно развити, а разсъдъкът е слабо развит, имате един фанатик човек, когото с нищо не можете да убедите. Когато една идея влезе в главата му, каквото и да му говорите, нищо не е в състояние да го отклони от нея, тъй си

остава. Само смъртта може да реформира този човек. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1923, с. 104.*

Ако някоя жена обича мъжа си и той умре, то и жената отива след него. Или пък, ако мъжът обича много жена си, щом тя умре, и той умира. Това става, ако са много привързани. *ВЛИЯНИЕТО НА ПЛАНЕТИТЕ, 1924, с. 26.*

Щом двама приятели се сближат, техните астрални тела се свързват и енергиите от единия почват да преминават в другия, и обратно. Ако единият заболее, заболява и другият. Ако единият умре, и другият умира. *ВЛИЯНИЕТО НА ПЛАНЕТИТЕ, 1924, с. 26.*

Сега някои от вас може много да се обикнат. При сегашното положение е опасно да се обичат много. И аз ще ви обусловя това. Не си струва да ви обичат, нито да обичате. Защото, щом обикнеш някого, ти се свързваш, свързани сте. Ако единият падне, и другият ще падне, ако единият се дави, и другият ще се дави, ако единият умре, и другият ще умре. Двама души, които се обичат много, ако умре единият, и другият ще умре, той не може да остане на Земята. Остане ли да живее, той не може да говори за Любов. Щом обичаш някого и той умре, след него и ти ще умреш. Той замине, и ти ще заминеш. Не да заминете. Не трябва да заминавате, не трябва да правите връзки, които ще ви причинят ненужни страдания. Те ви спъват. Има едно несъзнателно спъване. Всеки един от вас трябва да бъде свободен, да може Божественият дух в него да расте и да се развива. Другояче, ако вие се свързвате с някое лице чрезмерно, той може да спъне вашето развитие. Някой може да спъне ума ви, някой – сърцето ви, а друг може да спъне волята ви. Туй може да стане несъзнателно. Следователно окултният ученик трябва да бъде свободен! Нито него да спъват, нито той да спъва. Има известни правилни отношения. Свързвания не трябва да има, докосвания трябва да има, но щом дойде законът на мисълта, всеки един трябва да бъде раздалечен, да има известна дистанция, за да може нашето съзнание свободно да манипулира. *ЗНАЧЕНИЕТО НА РЪЦЕТЕ И ПРЪСТИТЕ, 1924, с. 22.*

Неразумният живот всякога свършва със смърт… В неразумния живот всякога има стълкновения, които говорят за дисхармония между съществата в този живот. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 109.*

Докато мисли и чувства, човек е на добър път. Обаче изгуби ли мисълта и чувствата си, той е осъден на смърт. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 75.*

Ако не мисли право, той сам се осъжда на смърт. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 34.*

Ако умът му не е силно развит, човек мъчно се справя с изобилието на своите чувства. Той няма достатъчно храна за своите чувства и желания, вследствие на което те са осъдени на смърт. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 113.*

Вяра е нужна на човека. Без вяра той е осъден на смърт. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 30.*

Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт; и обратно, от по-рядка материя като влезе в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 92.*

Та по някой път хората пожелават смъртта. Има нещо по-страшно от смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо. Човек, като започне да страда в този свят, че не му върви, казва: „Да умра, че да се освободя веднъж.“ Значи страданията, които има, са по-страшни от самата смърт. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 554.*

Престанат ли мъчнотиите и страданията, престанат ли умът и сърцето да работят, човек е осъден на смърт. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 80.*

Щом нищо ново не те интересува, ти сам се осъждаш на смърт. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 6.*

Дългият живот на детето зависи от майката. Каквото е било състоянието на майката като бременна, такова ще бъде и детето. Ако бременната жена носи детето си и не вярва, че ще живее много, детето наистина умира скоро. Каквото е вложила майката в детето си като зародиш, това израства… Същото се казва и за бащата. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 332.*

Ако ти, роденият от майка и от баща, си позволяваш да ги отричаш, да отричаш капитала, който те са вложили в тебе, ти сам се осъждаш на смърт. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 405.*

Когато бащата и майката се карат, децата почват да боледуват. Често майката казва: „Аз не искам вече тия деца.“ И бащата казва

същото. И ако няма някой техен роднина да ги подкрепи, току-видиш: едното дете заминало, другото заминало и т.н. Там, дето има обич между родителите, децата са здрави. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1927, с. 178.*

СПАСЯВАНЕ ОТ СМЪРТТА

Вие не само че не трябва да остарявате, но всеки ден трябва да се подмладявате. Не само че не трябва да умирате, но всеки ден трябва да оживявате. Постоянно трябва да живеете в радост! *САВААТ-АМОН-РА, 2009, с. 383.*

Нашата цел в живота е да победим смъртта, да се освободим от онези връзки, които ни свързват. Смъртта, това са въжетата на греха, които свързват човешкия живот. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 303.*

Наближило е да умираш, кажи: „Господи, от умрели хора Ти нямаш нужда. Нека живея, да работя за Тебе, да живея на Земята, да работя, да те обичам.“ *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 684.*

За това, което можеш да направиш на Земята за 50 години, в другия свят се изискват 250 години. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Сегашните хора умират преждевременно. Те умират, без да се борят. Щом дойде смъртта, човек трябва да се бори с нея. Защо? Защото Бог не съизволява в смъртта на човека. Човек сам създава смъртта си… Дойде ли смъртта при вас, вие трябва да ѝ обявите двубой. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 124.*

Не сме претърпели големите страдания, които каляват човешката воля. Човек трябва да надмогне смъртта със своята воля, със своите чувства и със своя ум. Сега от вас се изисква геройство. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 104.*

Защо ще отивате в другия свят сега, когато от Невидимия свят слизат да помагат, а пък вие отивате за охолност горе. Сега не е време за онзи свят. Сега е време за този свят. Онзи свят е уреден, а пък този свят има нужда от работници сега. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 161.*

В даден случай човек може да бъде по-силен от смъртта. Няма сила в света, по-силна от човешката воля. Вас са ви казали, че човек при известни условия е слаб. Не, по-голяма сила от човешката воля няма – аз разбирам разумно употребената воля. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1927, с. 51.*

Какво ще се плашите от смъртта? Аз зная, че в лицето на смъртта виждам своя противник. Той ме интересува. Значи имам един противник, с когото трябва да се справя.

Казвате: „Каквото Господ е дал.“ Бог казва: „Хайде, синко, да те видя сега как ще се справиш с този неприятел.“ Ще се борите със смъртта. Тя може един път да ви гътне, но ще се борите. Казвате: „Татко, гътна ме смъртта.“ „Няма нищо, синко, ще се оправиш.“ Ще излизаш с нея на бой един, два, три и повече пъти, докато най-после се справиш.

Един българин ми разправяше една своя опитност. Отива той в Америка, дето прекарал няколко години наред. Но по едно време го хваща носталгия за отечеството му. Той изпада в такава голяма тъга, че не може вече да яде, не може да спи, заболява от диспепсия. „Като прекарах ред безсънни нощи, в това време се явяваше един човек силен с нож в ръка и искаше да ме мушне. Колкото пъти се засилваше да ме мушне, не успяваше, някой не му позволяваше да направи това. Но аз бях станал слаб като кука от безсъние. Така добре запомних чертите на този човек, че можах да го нарисувам. Той искаше да ме мушне с ножа си, но не му се позволяваше. Аз започнах тогава усилено да се моля, защото видях, че по някакъв начин трябва да се справя с този човек. По едно време и на мене се даде нож като неговия и започнахме борба. Трака-трука, но нито той надвива, нито аз. На другата сутрин ставам, но вече малко по-смел. Вечерта пак започва борбата. Така се продължи няколко вечери наред, докато един път аз го мушнах на едно място и той хукна да бяга. Скри се в една дупка, от която излязоха две деца. Аз взех ножа и ги накълцах. Сутринта ставам, гледам, нито диспепсия останала, нищо не останало! Аз бях вече съвършено здрав.“

Та и вие, като отидете във вашата Америка, трябва да извадите ножа си и да се борите. Вие ще се молите, но и трака-трука ще има. И когато победите, ще знаете, че единствената мощна сила, с която сте победили, е била любовта. Та вие можете да страдате от главоболие, от стомах, от какви ли не болести, но ще знаете, че единствената сила, която трябва да викате на помощ, това е любовта. Значи, силата е в любовта. Това е Словото Божие. Ножът, това е Словото Божие. Нож трябва да имате. Тази борба е необходима, за да станете смели. Сега вие сте станали много пасивни и казвате:

„Каквото Господ даде.“ Не, вие трябва да бъдете смели, да победите мъчнотиите в своя живот. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 425.*

При смъртта ти ще дадеш едно сражение на дявола. Там ще имаш такъв бой! *(Учителят се боксира с ръцете си.)* Че ако те бие дяволът, ти ще излезнеш с пукната глава. Той ще ти вземе всичко, ще те умъртви. Смъртта не е нищо друго, освен че ще се бориш там. Можеш да изгубиш тялото си, всичко ще изгубиш, но ако победиш, няма да се дадеш да те върже дяволът, че да те занесе в ада! Като победиш дявола, ще кажеш: дяволът всичко взе, но той избяга. Ще кажеш: всичко изгубих, но победих. Като се откачиш от ръцете му, да знаеш, че си извоювал своята свобода. Ще наточиш ножа си, като умираш. Ще туриш 10 ножа, когато се биеш! Че тъй, сражение е това! Най-голямото, най-страшното сражение, което някога сте виждали! Как са ви лъгали, че ще се мре. Не е така! И ако ти в това сражение можеш да победиш, ти си герой! И тогава, като влезнеш в небето, ще те посрещнат, ще ти турят венец. На кого тургат венци? На който е победил. Пък ако не си победил, никакви венци няма, ще се срамиш, с рани ще бъдеш. Пък ако победиш, песни ще има! *СЪЩЕСТВУВАНИЕ, ЖИВОТ И ОТНОШЕНИЕ, 1999, с. 99.*

Та единственият лек в света, който спасява човека, е Любовта! Тя е единственото лекарство. Някой казва: защо трябва да любиш? Трябва да любиш, защото другояче си осъден на смърт. С любовта ти ще се спасиш. *ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА, 1998, с. 298.*

Бог е Любов – щом е така, не се страхувайте нито от смъртта, нито от злото; Бог е Живот – ако живееш в Бога, смърт не съществува. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 294.*

Ако имаш четирима души приятели да те обичат, ти няма да умреш. *ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1997, с. 27.*

Който изпълнява Божията воля, той не умира. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 388.*

Всяка нова идея, която влиза в човешката душа, или Божественото в човека, е в сила да възкреси умрелия… Когато видите, че някой умиращ се готви да замине за онзи свят, постарайте се да му внушите една Божествена идея. Ако той възприеме тази идея и започне да живее с нея, няма да умре. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 113.*

Вие се плашите от смъртта, а тя е границата между този и онзи свят. Колкото и да е страшна смъртта, трябва да знаете, че тя отстъпва пред музиката. Като дойде при вас и ви чуе, че свирите, тя слага косата си. Който ѝ свири, смъртта не го закача. Но който не пее и не свири, смъртта веднага го пипне… Пейте, защото песента ще моделира вашето сърце, ще стане по-красиво, кръвообращението ще се подобри, песимистичните мисли ще изчезнат. Сиромашията ще изчезне, ще се подмладите и по-лесно ще свършите изпитите си. С музика всичко може да се постигне в света. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 158.*

Знаете ли на какво прилича един добър човек, който живее с любов? Той влиза в един дом, отива при болния, който е на умиране, и болният веднага оздравява. *ПОСЛЕДНОТО ДОБРО, 1997, с. 76.*

Една стара сестра ми казва, че се усещала отслабнала, и казва: „Искам да умра. Досега съм се молила: искам да живея.“ И право е: иска да живее и не може да живее. Но дошла ѝ една мисъл в нея, че е отслабнала, краката ѝ не държат, всичкото туй. Тази сестра, която и да е, аз бих я съветвал да се освободи от своите желания и своите мисли; да остави само една мисъл, едно желание и една постъпка. Да може да се подмлади. *ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ, 2000, с. 480.*

Земята е пълна само със стари хора, а небето е пълно само с млади хора. Затова старите хора сега умират и отиват горе да се подмладят, а пък младите идат долу, за да остареят. *АКО ГОВОРЯ, том 1, 2003, с. 92.*

Страшно е положението на болния, ако няма разположение да се моли и да пее. Такъв болен непременно ще замине на онзи свят… Щом се смекчи, той започва да се моли и да пее. Не се минава много време и здравето му се възстановява. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 435.*

Това беше в Търново… Ходя у тях, очаквам хората да са здрави, той е на умиране. Дойде жена му, казва: „Учителю, наш Иван отива.“ Рекох: „Няма да умре.“ „Как няма да умре, свършва.“ Аз турям ухото си до него, Иван се моли много хубаво. Казва: „Господи, продължи живота ми, не съм живял, като Иван ще живея, продължи малко живота ми.“ Рекох на жена му: „Не бой се, след няколко часа Иван ще бъде добре.“ „Че как?“ До вечерта Иван стана, на другия ден ходи вече и след два-три дни го пратихме на курорт. *ОЖИВЯВАНЕ, 1998,*

с. 323.

Преди години аз бях в града Б. Един от учениците се разболял, но много сериозно, викат го вече в онзи свят. Аз се спрях в неговия дом. Той е женен човек, има жена и деца. По едно време идва неговата другарка при мен уплашена, разтревожена и ми казва: „Моят другар отива вече, бере душа. Какво ще правя аз сама с тия малки деца! Дано Господ го помилва, че да поживее поне още 2–3 години, да поизраснат малко децата!“ Отивам аз при него, приближавам си ухото близо до сърцето му, слушам. Аз имам много остро ухо. И какво чувам? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивам при жена му и казвам: твоят другар не отива на онзи свят. Този ученик именно сега е на правия път. Утре ще бъде бодър и весел. На другия ден вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: „Никога в живота си не съм се молил тъй усърдно, както сега.“ Този брат изпъди смущението от сърцето си. Сестрата пък се смути. Ето защо Бог казва на този човек: ти ще живееш не само още 2–3 години, но още много можеш да живееш. И действително, той и досега е жив. *ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ!, 1925, с. 25.*

Нужни ли са пари на умиращия? Ако кръвта му е отровена или слаба и може да му се помогне с кръвта на здравия, той ще я предпочете хиляди пъти пред парите. Кръв му е нужна, а не пари. Кръвта е символ на живота. *ПОУЧАВАШЕ ГИ, 1949, с. 195.*

Някои преливат на един болен човек, който е на умиране, здрава кръв от един здрав човек и човекът може да се съживи. Сега има мъртви хора, които съживяват, като им турят здрава, чиста кръв. *ЗАПАЛЕНА СВЕЩ, 1999, с. 131.*

Например имате един престъпник, който убива сина на някой гражданин и го осъждат на смърт, понеже прави зло, лош човек е той. Питам: може ли да се измени неговата съдба? Може. Ето при какъв случай: този престъпник избягва от затвора, минава покрай една река и вижда, че царската дъщеря се дави. Той се хвърля и я избавя. В това време го хващат. Питам: ще приложат ли смъртното наказание върху него? Няма. Да, няма да го приложат, понеже той спасява дъщерята на царя. Значи неговото наказание се анулира. Това се случва в живота. Затова някой човек, като извърши едно престъпление, трябва да извърши и едно добро, т.е. той трябва да

избави царската дъщеря, за да не приложат върху него смъртното наказание. Най-първо той е направил едно престъпление, минус (−), а после е направил едно добро, плюс (+), компенсира се. Ако ти извадиш из водата давещата се царска дъщеря, смъртното ти наказание се отменява. Всяко страдание в света, това е едно смъртно наказание, нещо умира в тебе, ти страдаш. Затова именно вие трябва да се стремите да използвате за добро всичките условия, които ви се дават. Те са за вас плюс. Ако този престъпник каже „Нека се дави царската дъщеря, няма да я спася!“ – присъдата му ще се приложи. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1927, с. 176.*

Има модерни проповедници, които отиват да събуждат хората. Един от тия проповедници бил повикан от богат американец, който бил на умиране и му казал: „Я се помоли на Господа да оживея!“ „А, не се моля, не виждам да си направил никакво добро. Нито дума не обелвам пред Господа за тебе. Ти ще умреш, по-добре да те съдят, там като идеш.“ Той го гледа. „Така е, ако можеш да дадеш половината от богатството си на Господа, да го пожертваш, тогава веднага ще се помоля за тебе. Без жертва нищо не правя.“ И вие казвате сега: „Да идем да се помолим за тази сестра!“ А, не! Ще турите тази сестра натясно – какво е дала тя? Половината покъщнина дала ли е тя? Пет рокли има, две и половина дала ли е? Три чифта обуща има, един чифт и половина дава ли го? Всички казвате: „Да се помолим за нея.“ Не върви тази работа така. *НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА, 2000, с. 328.*

Хубаво е да се направи този опит: ще изпратим десет души при някого, който е на умиране. Единият ще отиде и ще каже: „След десет дни ще бъдеш здрав.“ На другия ден ще отиде друг и ще му каже: „След девет дни ще бъдеш здрав.“ и т.н., докато последният му каже: „Утре ще бъдеш здрав.“ Когато се произведе благоприятният процес, ще видите каква сила е насърчението. Човек трябва да има вяра в организма. Когато повярва, ще почнат клетките да работят. Клетките знаят как да лекуват, но човек ги ограничава. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 2, 2000, с. 112.*

Сегашните хора се страхуват от смъртта и търсят изходен път. Те казват: „Ще се мре.“ Щом е така, нека намерят един изходен път, да не умират. Този път се намира в стиха, който Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Това е живот

вечен, да възлюбя Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това значи познаването. Познаването подразбира обичане. Ти не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш. Следователно, докато не познаваш Бога, докато не познаваш Неговата любов, ти не можеш да Го обичаш. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 98.*

В Бога смърт няма! Ако живеем в Него, смърт няма. Смъртта е извън. Щом човек не живее в Бога, умира – смъртта е извън Божественото състояние. Ако сме в състоянието на Бога, не може да умрем; ако умираме, ние не сме в съгласие с Бога. *ОСНОВНИЯТ ТОН, 1999, с. 266.*

УМИРАНЕ

Човек, като изживее известно време на Земята, като си изкара работата, отива горе, като онзи, който цял ден е работил и вечер се прибира в дома си да почине. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

Този човек, който страда при умирането, той не е готов за смъртта. *СКРЪБ И РАДОСТ, 1999, с. 396.*

Под „умиране“ ние разбираме, че човек, откак се роди, докато остарее, всеки ден умира. Всяко страдание е умиране. Умирането подразбира усмърдяване, което произтича от това, че човек постоянно се разлага. Човек постепенно се смалява, докато най-после се усмърди. Усмърдяването първоначално подразбирало превръщане от едно състояние в друго, но понеже този процес не става по някои благовидни начини, затова Господ казва: „Този човек трябва да премине от едно състояние в друго, затова турете го в една реторта, а вие стойте далеч от него!“ Защо? Защото усмърдяването всякога предполага оставяне на един излишък, който именно е причина за миризмата. *САМ ИЗТЪПКАХ ЖЛЕБА, 1927, с. 7.*

Ние наричаме умрелия човек лош, защото материята му се разлага и се превръща в миризливи газове. При разлагането на тая материя елементите се отделят и всеки отива на мястото си. Когато човек напусне тялото си, всеки елемент се освобождава и отива там, отдето е дошъл. Тоя процес наричаме гниене, разлагане, вкисване, ферментация. Това се извършва на Земята. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006,*

с. 77.

Умирането, то е едно ликвидиране, освобождаване от всичко ненужно. И ще се върнем пак с една придобивка. То е Божественият живот. Старият трябва да умре, да се откаже от старото и с онова, което е събрал, да се върне в онзи живот, който осмисля всичко. *МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ, СТАРИЯТ, 1996, с. 6.*

Сега и вие питате: „Къде ще бъде новият живот?“ Вън от тази болница, в която сега се намирате. Вън от туй болно тяло! Обновяване трябва да стане. Ако нашият сегашен живот, ако нашето тяло не се обнови, човек трябва да умира. Какво е умирането? Излизането из болницата, излизането из болните тела навън, то е смъртта. И като излезеш из болницата, в този смисъл е едно освобождаване. Отваряш вратата, изпращат те от болницата навън и ти казват: „Няма какво да живееш тук.“ Ти плачеш. Какво ще се прави извън болницата? Какво: не бой се, отвънка има хляб, има повече хляб, има повече братя и повече сестри, отколкото в болницата има. В болницата всички братя са бамбашка, с бели дрехи са, но вътре са други дрехите им. *НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА, 2000, с. 77.*

Какво нещо е умирането? Има едно умиране. Ще престанеш да дишаш въздух. Като умреш, ще престанеш да ядеш, ще престанеш да гледаш на този свят. Ще престанеш да говориш. Да пипаш пари. Като умреш, младите момци няма да ти правят вече впечатление. Като умреш, твоите кредитори няма да те търсят. Ти ще се освободиш при смъртта от всички отрицателни страни, които спъват твоя живот. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 52.*

Като любиш Бога, ще приемеш еднакво и живота, и смъртта. Годините минават, а ти остаряваш, зрението и слухът ти отслабват, артериите се втвърдяват и ти виждаш, че краят ти наближава, близките ти викат лекар, дано ти помогне да поживееш още малко. Казвам: ако е дошло времето му, нека си върви. Той сам трябва да съзнае това и да каже: „Викат ме вече и аз трябва да си вървя, оставям богатството си на своите малки братя – червеите, нека си хапнат и благодарят.“ *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 20.*

Та сега ние сме турили особено значение на думата „умиране“. Според вас да умре човек, това значи да изгуби всички условия. Да

умре човек, това значи да влезе в правия път. Който умира, той не може да прави никакви престъпления. *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 181.*

Няма нищо страшно в смъртта. Страшното седи в неразбирането. *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 93.*

Който не може да умре, той не може и да възкръсне. Като възкръсне, човек минава в по-висока фаза на живота, отдето разбира нещата с по-голяма яснота. Сама по себе си смъртта не е страшна. Страшно е, когато човек умира и не може да възкръсне. Като знаете това, живейте съзнателно, да заминете от този свят навреме, за да можете да възкръснете. Не живеете ли правилно, ще умрете преждевременно. Щом умрете преждевременно, и възкресението няма да дойде. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 95.*

Хората на новото учение трябва да имат туй самопожертване, то не е умиране. Човек, който се пожертва, той вече живее в душата на хората, в сърцата, той вече има живот, и тогава е истинският живот. Христос казва: „Ако житното зърно не падне и не умре, то остава само. Ако падне и умре, то принася много плод.“ *РАДОСТТА, 1999, с. 61.*

Ето какво аз разбирам под думата „смърт“, „умиране“. Ако умреш, за да те забравят хората, това е умиране; ако умреш, за да те помнят хората, това е живот. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 494.*

ИЗЛЪЧВАНЕ

Вие изведнъж ще ми кажете, че не искате да умирате. Не е въпрос за умиране. Аз ви препоръчвам една екскурзия до оня свят. Не едно умиране. Умирането е мъчение. Но една екскурзия ще направите на оня свят и ако ви хареса, ще останете, ако не, ще се върнете тук, на Земята, и ще кажете: „Ние харесваме това място.“ *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 586.*

В Бургас една жена, като легнала да спи, се намерила извън тялото си и го видяла как лежи под завивките. Така тя излязла през прозореца навън и след това се събудила в леглото… Това е излъчване. Когато минеш от едно поле в по-горно, границата се минава в заспиване. Например, за да се намериш в умствения свят,

три пъти трябва да заспиш при преминаване на границата и да се събудиш в по-горно поле. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 35.*

Хората, като започнат да умират, казват, че им става тъмно. Като минат първата гама на светлината от седемте тона, то е физическият свят. След това иде тъмната зона. Затова, когато хората умират, казват: „Тъмно ми стана." След това някои минават тъмната зона и казват, че светло им става. Той ще мине от първата гама на светлината във втората гама на светлината. Като мине, влезе в другия свят. А светлината на оня свят е по-мека и по-хубава. В сравнение с нея физическата светлина е по-остра. Казвам, има един начин на концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минеш, ти трябва да се освободиш от всичките впечатления на физическия свят, трябва да изолираш от ума си всичките впечатления, които физическият свят има във вас. Щом изолираш ума си от тях, ти ще минеш в другия свят. Щом има нещо да тревожи съзнанието ти, ти не може да минеш в другия свят. И затова, когато умира някой, не иска да го смущават…Той не може да замине, щом плачат или говорят наоколо, внасят смут в съзнанието на онзи, който иска да иде в другия свят. Той трябва да освободи съзнанието си от всички впечатления на физическото поле, той трябва да остави и страха. Като кажеш: ако ида в оня свят и не мога да се върна – ти вече се страхуваш. Който е умрял без страх на физическото поле, може да се върне. Който е умрял със страх, не може да се върне. Ако умирате и си кажете, че пак ще се върнете, ще се върнете. Ако умирате и си кажете, че няма да се върнете, туй ще внесе едно разногласие. Тези, които правят опити, са опитали това. *ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО, 1998, с. 150.*

СЪЗНАТЕЛНО ЗАМИНАВАНЕ

Който е работил съзнателно върху себе си и се е справил със земните си желания, той лесно се освобождава от тялото си. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 391.*

Докато дойде часът за заминаването ви на онзи свят, вие трябва да сте се отрекли от всичко земно. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 87.*

Съвременните хора често си служат с израза: „Щом се е родил, човек непременно трябва да умре.“ Човек умира наистина, но важно е как ще умре и кога ще умре. Ако не изпълнява наредбите и законите, които Бог или разумната природа е установила, човек постепенно отпада и най-после умира. Смъртта се придружава с разлагане на организма. Щом организмът започва да се разлага, образуват се газове с неприятна миризма. Като съзнае това, човек започва да работи върху себе си, да живее правилно, съобразно законите на разумната природа. Който изпълнява Божиите закони, той не умира, а заминава. Който не изпълнява Божиите закони, той умира – бавно или изведнъж. По същия начин умират и възгледите, вярванията и убежденията на хората. Колкото по-стари и криви са възгледите на хората, толкова по-страшна смърт ги очаква. Това се нарича „духовна смърт“. Значи два вида смърт съществува в света: физическа и духовна. За да се освободи от смъртта, човек трябва да върви в правия път, в пътя на Любовта. Казано е в Писанието: „Прави правете пътищата Господни!“ „Ама нали смъртта е неизбежна? Нали всички живи същества умират?“ Има два вида смърт: смърт, която ограничава човека, и смърт, която го освобождава. Тъй щото, дали физически, или духовно ще умре човек, за него е важно да се освободи, да излезе над ограниченията, в които се е намирал. За душата и за духа тялото е затвор, от който може да се освободи само съзнателният, добрият и разумният човек. *КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА, 1937, с. 54.*

Който живее съзнателно и разумно, според законите на Битието, смърт не съществува за него. Той съзнателно заминава, а не умира. Той знае часа на своето заминаване и се прощава със своите близки. Той ги поканва на гости, разговаря се с тях и щом дойде часът му, заминава тихо и спокойно. Който живее по този начин, той не познава смърт, не познава и старост. Съзнателният и разумен човек не греши, затова и не остарява. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 39.*

Като греши още, човек умира, а не умира, когато и както вие разбирате, че е умрял. Вие трябва да имате съвсем друго понятие за смъртта. Когато някой брат или сестра умира, той не трябва да губи съзнание, но да повика своите близки и приятели и да им каже: „Ето, аз вече заминавам за другия свят. Искам да си кажа с вас сбогом и да видя на кого ще изпратите много здраве за другия свят.“ След

това се ръкува с близките си и заминава. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 248.*

Макар че си болен, на умиране мисли, че туй състояние, което имаш, е най-доброто. Щом мислиш така, сам ще си помогнеш. Ако мислиш, че тебе те изоставили, че не си толкоз добър, внасяш едно съмнение, което Бог не може да възприеме, нито разумните същества може да възприемат. *ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ, 1999, с. 19.*

…като умираш, никой не може да ти помогне. Даже и до най-ближните да се отнася, пак не уповавайте на тях, докато сами не познавате известно положение. Когато дойдете да умирате, и ближните ви не ще могат да ви помогнат. Ближният ти няма да умре заради тебе, ти ще умреш. След това, колкото и да плачат заради тебе, те няма да ти помогнат. Следователно трябва да знаеш, че при умирането никой не може да ти помогне. Ти трябва да бъдеш господар на себе си и да поемеш всичката отговорност на нещата върху себе си, в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 186.*

Всички хора говорят за смъртта, но малцина са минали през този процес съзнателно. Едва сега човечеството се готви за съзнателна смърт, т.е. за съзнателно заминаване от този в онзи свят. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 308.*

ПОСЛЕДНИТЕ ЧАСОВЕ И МИНУТИ

Страшното в смъртта е колът, за който човек е свързан със Земята. Като умре, всички, които са свързани със същия кол, го теглят и той остава на едно и също място. Следователно, дойде ли часът за заминаването ви, скъсайте въжето, с което сте вързани за кола и тръгнете свободно на път. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 107.*

Между физическото и духовното тяло има връзка и като се скъса, това е смъртта. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

Няма по-велико нещо от смъртта, но трябва да знаеш как да умреш. Няма по-лесно нещо от отричане от богатството си, но да знаеш как да се отречеш. Някой се страхува, че трябва да се откаже от богатството си. Който лесно се отказва от богатството си, лесно

заминава за другия свят. Ако не може лесно да раздаде богатството си, мъчно умира. Той хърка с часове, докато се освободи от тялото си. Множество същества го обикалят, докато най-после го оберат. В тоя смисъл смъртта не е нищо друго освен ограбване на човека от множеството. Човек вика, мъчи се, но никой не го слуша. Положението му е като бента на някоя река. Когато бентът се запуши, водата го разрушава. Колкото и да се чисти, бентът не може да издържи на напора на водата. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 194.*

Той казва: ще умра вече. И започва да плаче, да иска животът му да се продължи, но колкото и да се продължи животът му, той все пак трябва да мине в другия свят. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 10.*

И тъй, когато говорим за сърцето, ние имаме предвид главната двигателна машина, която движи живота. Щом машината спре движението си, животът спира. Казваме, че човек умира. Смъртта подразбира изгубване на живота за дадени условия само; при други условия животът продължава. Докато клетките живеят, смърт не съществува. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 202.*

Когато някой човек ще умре, той започне да почернява. Най-първо се изгубва червеният цвят, червените лъчи, после се изгубват портокалените лъчи, след това се изгубват жълтите лъчи, зелените лъчи, ясносините, тъмносините, виолетовите. Щом се изгуби и белият лъч, прекъсне се, и той замине за другия свят, няма кредит вече. Дотогава, докато в твоя ум съществуват цветните лъчи, изложението на Любовта, имаш шанс да живееш. Щом престане светът на краските да живее, ти трябва да напуснеш Земята. *БЛАГОСЛОВЕН, 1998, с. 195.*

Един ден ще затвориш къщата си и ще отидеш в онзи свят. Защо всички хора се мъчат при умиране? Всички роднини са дошли и казват: „На мене дай, и на мене дай“ и прочее. Четири-пет дена се мъчи, на този, на онзи дава и като раздаде всичко, казва: „Ха!“ и свършва. А пък ти, когато ще умираш, когато ще отиваш на онзи свят, никой да не знае, да няма кой да те безпокои. А пък ти почваш да казваш: „Ще се мре, ще се мре.“ Не може да се умира лесно по този начин. Не, като отивате на онзи свят, никой да не знае. *НАУКА ЗА ЖИВОТА, 1999, с. 393.*

И когато казваме, че човек умира, ние разбираме, че в него умира

само онова, което не е Божествено. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 137.*

Казвате: „На какво мяза душата?“ Душата има красиво тяло. Като излезеш из физическото тяло, ще имаш друго тяло. Ще се погледнеш – с друго тяло. Красиво лице, ръце, крака. Ще дойдат ангелите и ще те заведат. Какво ще кажете, като се върнете при Баща си? Кажете ми сега. Какво ще кажеш на Баща си? Аз ако съм, ще кажа: „Бих желал да сторя повече, но не съм сторил. Бих желал да сторя повече, отколкото съм сторил. Можех да направя на Земята повече, отколкото съм направил. Няма да съжалявам, но в мене има съзнание, за бъдеще имам желание да сторя два пъти повече, отколкото съм сторил досега.“ *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 730.*

Когато човек е подготвен и влезе в духовното си тяло при смъртта, тогава е добре. Но ако човек излезе от физическото тяло и няма подготвено духовно тяло, в което да влезе, тогава е мъчнотията. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 2, 2000, с. 176.*

В един свой разказ Толстой ето какво говори: среща един руски монах на 85-годишна възраст с бяла брада и го запитва: „Какви бяха причините, които те заставиха да станеш монах?“ И монахът разправил вкратце своята история така: „Аз съм от княжеска фамилия; когато бях между 21–25 години, баща ми и майка ми искаха да ме оженят за една княгиня; в това време паднах в летаргичен сън, дойдоха лекари, пипаха ми пулса. „Сърцето е спряло, той е умрял“ – забележиха те и рекоха да ме погребат. Казах в себе си: „Нима това е смъртта?“, не можех да дам знак, че съм жив. Идват годеницата и баща ѝ и слушам, той я кани да поплаче: „Да кажат хората, че си го обичала.“ „Никога не съм го обичала, а обичам богатствата му“ – отговори тя. А аз си рекох: „Ако Господ ме повърне в света, аз ще захвана друг живот; колко е тежко да си жив и да не можеш да кажеш, че си жив; да виждаш, че плачат всички, и да не можеш да кажеш, че си жив!“ И колко души са заровени тъй! Няма нищо по-тежко от това да те заровят жив. Най-голямо нещастие е да останеш с дни и месеци в земята и да не можеш да се освободиш от тялото; то е най-тежкият затвор – ад! Ако бяхме чисти, щяхме да знаем кога душата е излязла из тялото и никога нямаше да имаме такива страдания. След като каже лекарят, че болникът не е жив, отведнъж хората рекат: „Вдигайте го!“ Ще му направят красив

ковчег и с песни и музика ще го отнесат. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 35.*

Когато дойде време на човека да умре, трябва да излезе. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 49.*

Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе оттам. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 165.*

Като дишате добре, вие ще можете свободно да излизате от тялото си, когато пожелаете. И тогава няма да умирате от задушаване, както днес умират хората, но ще излезете свободно от тялото си. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 399.*

Ако някой християнин сега започне да излиза от тялото си, той припада, бързо викат лекари да го спасяват. Оставете го да излезе. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 49.*

Че кой не е бил изпъждан? Дойдат, хванат те и ти казват: „Ще излезеш вън от тялото си." Вие се молите, искате да ви почакат малко, но не ви слушат, казват ви: „Не, ще излезете навън." И като излезе човек от тялото си, близките му се успокояват, казват, че техният любим брат, сестра, мъж, жена или дете е умряло. Това е примиряване само. Никаква смърт не е това, не е умрял този човек. Да се мисли, че е умрял, това говори за вашите криви разбирания. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 248.*

Ние не искаме да излезем, но Господ ни тегли – трябва да излезем от физическия свят и да отидем в духовния, в който има много повече условия за развитието ни. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 48.*

Виждал съм хора, които не могат лесно да умрат: когато дойде този час, те започват да ритат, не могат да се отделят от тялото си. Казвам: „Отпусни се, нека душата ти излезе свободно, под теб е само петнадесет сантиметра дълбочина." И близките на умиращия се страхуват от смъртта – те му дават лекарства, правят инжекции, за да продължат живота му още малко, но нищо не постигат. Пусни се от клона, под теб има дълбочина само петнадесет сантиметра! Изправи се на краката си и кажи: „Слава Богу, избавих се от голямото нещастие." Сегашните хора, като не разбират нещата, събират се около умрелия и казват: „Горкият човек, отиде си!" Аз виждам, че умрелият е жив и стои на петнадесет сантиметра далеч от тялото си. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 31.*

Между физическото и духовното тяло има връзка и като се скъса, това е смъртта. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

При смъртта животът почва да се изтегля от краката и ръцете, събира се в горния край на главата и оттам излиза. Има една нишка, която съединява Духа с пъпа и ако тази нишка не се скъса, човек се връща назад, но ако се скъса, отделя се. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 207.*

Ако някой загуби съзнание при умиране, то е, за да не се мъчи. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 112.*

Еди-кой си човек е мъртъв. Не, не е мъртъв той, но клетките, които са работили в него, напущат работата си и отиват на почивка. Когато умира, човек се прощава с всички свои клетки, ръкува се с тях, извинява им се и казва: „Ще ме извините, че докато бяхте у мене, аз не знаех как да се справя с вас, не знаех как да ви управлявам. Сега отивам при Господа да се уча, че като дойда втори път, да зная как да ви управлявам." *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 240.*

Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го и той остава само като съзнание, в което като през калейдоскоп минава миналият му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил, движил се, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда, не чува. Иска да пипне нещо – ръце няма; да се подвижи – крака няма. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 165.*

Какво представя смъртта? Смъртта ограничава човека от благата на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. Страшно е положението на онзи, който се е ограничил от благата, които Бог му е дал. Той преживява състоянието на гладния, който се стреми към хляба, но хлябът бяга далеч от него. Той вижда пред себе си трапеза, пълна с вкусни ястия, но приближи ли се към нея, тя бързо се отдалечава. Дни и нощи той простира ръце към трапезата, но не може да се докосне до нея. Съвременният човек гони тази трапеза цял живот, без да я достигне. Днес иска да постигне нещо, утре – друго и в края на краищата обезсърчен, отчаян от живота, отпуща ръце и казва: нищо не постигнах. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 376.*

Добрият, като живее, страда и умира, знае защо живее, страда и умира, а лошият не знае това. *МИРОВАТА ЛЮБОВ, 1919, с. 6.*

Какво ще стане с мене, когато спре сърцето ми да бие? Ще се пробуди твоята душа. Какво ще стане, когато спре работата на моя ум? Ще се пробуди Божественият дух. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 256.*

Когато дишането и биенето на сърцето на физическото поле спре, душата почва да работи. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 255.*

Когато човек дойде до умиране, кой е онзи, който може да му помогне? Той може да е заобиколен с много приятели, със свои близки роднини, но само тези живи сили вътре в природата, само тази велика Любов е, която може да въздигне духа и душата ни, за да разберем вътрешния смисъл на живота. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 486.*

Някои хора се боят от смъртта; обичат Господа, но когато дойде смъртта, търсят лекари – Господ не е с тях. Наближи ли смъртта, кажете: „Ида, Господи, приготви ми там друга работа!" *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 193.*

Човек трябва да казва: „Ние ще заспим, ще съблечем старите си дрехи, ще се изменим." Така трябва да се гледа на смъртта. Христос доказа на хората, че смърт не съществува. Той казва: „Радвайте се." Това значи: радвайте се, защото смърт не съществува. Ето, аз съм пак между вас. Разпнаха ме, но аз възкръснах и разговарям с вас. Бъдете свободни и не се страхувайте от смъртта. *ВСЕ ЩО Е ПИСАНО, 1942, с. 90.*

Когато праведен умира, окръжаващите го виждат облечен със светли, парадни дрехи. Когато се отдели от тялото си, тази душа тежи едва 5–10 грама… понякога тя олеква още повече, достига едва до един грам. *УЧИТЕЛЮ БЛАГИ, 1934, с. 26.*

ФИЛМЪТ НА ЖИВОТА

Един ден, когато завърши развитието си на Земята, човек ще прегледа целия си живот като на филм и ще получи диплом за свършен курс по усъвършенстване. Този филм ще бъде говорещ, жив филм. На този филм ще видите най-лоши и противоречиви неща, както и най-красиви. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 148.*

Има една история, която хроникира нещата точно, както времето

ги хроникира. Там всичко е поставено на филм. Поставят филма и вие гледате картини от най-ранното си детство до 120-годишна възраст. Там всичко е отбелязано: какво си говорил, как си постъпвал. Съдиите само гледат и се усмихват, без да кажат нещо. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 34.*

Един ден, когато отидете на онзи свят, няма да ви питат как сте живели, но ще прекарат светлината през вас и всичко ще се очертае на екрана. Ще ви кажат: „Гледайте сега, сами да видите какъв живот сте прекарали на Земята." Вие ще видите живота си в картини от начало до края. Вие ще видите как сте родени, в какъв дом, кой е бил баща ви и коя майка ви, през какви перипетии сте минали и ще ви питат: „Харесвате ли всичко това?" Вие ще се ужасите от това, което видите, но красиво е да видите своите животи и да се изправите. На този екран вие ще видите и добрите работи, които сте правили, и лошите и по този начин ще можете да се оправите. Като видите погрешките си, ще разберете, че много неща не са били така, както вие сте ги мислили. Тия картини ще ги видите в един по-висок свят от физическия. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 218.*

Не трябва да се плаче при онези, които заминават. Защото те го чувстват като бодежи от игла. Тогава трябва да има наоколо тиха и спокойна атмосфера. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Като речете да умирате, ще се разкрие вашият живот и ще видите целия си живот. При умирането ще видиш целия си живот, ще го видиш, ще изпъкне. Иван, Драган, на всичките хора, на които си направил пакост, на които си направил добро, и това ще изпъкне. Накъдето си ходил, ще си платиш онова, което имаш да даваш. И в туй седи някой път мъчнотията на умиращия, да се справи със своите полици. Този го хване, онзи го хване, искат. Във вас седи идеята, че той ще иде при Господа, да го съди Господ какво е правил на Земята. То е погрешна идея. Господ не съди никого. Ако рече Господ да съди! Че аз имам да давам 5–6 лева, Господ ще ме съди да плащам. Тя е моя работа. *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 782.*

БЕЗ ФИЗИЧЕСКО ТЯЛО

Трябва да работите върху безстрашието, да не ви е страх даже и от смъртта. Какво може да направи смъртта? Тя може да задигне тялото ви, но не и душата. Невидима е душата, тя може да се смалява толкова много, че да избегне от ръцете на ония, които я гонят. Има души, които се придружават от ангели; има души, които се оставят сами на себе си. Като се намерят пред лицето на своите неприятели, те бягат от тях. Има нещо страшно в тяхното положение: като се смалят, не могат да се върнат в първоначалния си вид. Те започват да страдат и да се мъчат, докато Бог изпрати ангели да им помогнат. Не е лесен пътят за минаване от тоя за оня свят. За пробудената душа е лесно, но не и за непробудената. Дълго време трябва да страда тя, докато се пробуди. *НАЧАЛО НА МЪДРОСТТА, 1946, с. 123.*

Вие казвате: „Туй тяло ще го оставим червеите да го ядат." На глупавия тялото червеите ще го ядат. *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 729.*

Питам сега: след сто години къде ще бъдете? След сто години вашите тела, тази материя, която имате, всичко ще бъде разхвърляно из цялата природа, а костите ви ще останат в някой гроб. Но човек не е в своите кости. Ще бъде смешно, след като моята къща изгори, да ме търсят там. Аз съм навън. *ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ, 2007, с. 65.*

Без едно тяло от духовна материя духовният свят ще бъде неизвестен. Светът на напредналите същества ще бъде неизвестен и без друго едно тяло, което се нарича Божествено тяло. Без него пък вътрешния смисъл на живота пак няма да го разберем. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 275.*

Човек трябва да живее не само на физическия свят, но и в духовния. Обаче той не може да влезе в духовния свят с физическо тяло. И пилето не може да влезе в живота с черупката си. То трябва да я напусне и така да влезе в новите условия – в живота. И човек, като влиза в духовния свят, съблича физическата си дреха и се облича в нова – духовно тяло, още по-чудно и съвършено от физическото – черупката на неговия физически живот. *КРАСОТАТА НА ДУШАТА, 1948, с. 55.*

Туй тяло, като идеш в оня свят, ще го носиш със себе си. И ще оставиш на Земята само тялото (физическото). Тялото със себе си ще вземеш. Никого не искат в оня свят, ако не носи тялото със себе си. Ти ще се явиш с първата дреха, която Бог ти е дал. *НОВАТА МИСЪЛ,*

2008, с. 729.

Като замине човек отвъд, същественото от мозъка той си го взема. Човек има материален и етерен мозък. При смъртта той оставя материалния си мозък, а взема със себе си етерния. Етерният мозък е, който организира материята. Значи човек взема ценното със себе си. *ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО, 1992, с. 207.*

АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ

Никога не се отдалечавайте от съветите на туй ваше чувство, което ви говори в душата ви. Не зная как може да го наречете. Някои го наричат ангел хранител, пътеводител, учител. Това чувство е разумното в човека. Ако го слушате, можете много лесно да минете през живота си. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 235.*

Колцина от вас имат опитността да знаете, че имате някой приятел извън Земята, един ръководител, ангел хранител го наричат, един добър приятел, а някои го наричат „Аз“. Едно същество, което взема много дълбоко участие във вашия земен живот. Интересува се от всичко и всякога в най-големите мъчнотии туй същество иде да ви помогне. То е пръв и последен във вашия живот. *НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА, 2005, с. 130.*

Ти имаш един ангел хранител, ти не се безпокоиш, спокоен си. Дали го виждаш, или не го виждаш – то е друг въпрос. *СБОРНИК ЛЕКЦИИ, 2009, с. 371.*

Всеки има по един гений, само трябва да го долавя. Това не е нещо фиктивно, това е една действителна истина. Те го наричат ангел хранител. Той е толкова интелигентен, толкова светло лице има, такъв глас, такива трептения има около него и от него диша живот. И когато иде, всякога се усещаш радостен, всичко ти е светло; пък като си заминава, си неразположен духом. Той като идва, си радостен, като си заминава – скръбен си, усещаш се стеснен в сърцето. *НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА, 2005, с. 70.*

Трябва да бъдете внимателни, законът действа много рязко. Сега, настоящето, то е Божествено. Значи в настоящето действат Божествените идеи. В настоящето Бог ни говори. А Бог не повтаря. Той говори веднъж на ума и говори ли втори път – на сърцето и трети

път – на волята. А ти, като не си слушал, не си възприел, и въпросът е свършен. Тази идея ти не можеш да възприемеш друг ден. Тя е само за днес. За друг ден – друга идея… *НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА, 2005, с. 131.*

ПОСРЕЩАНЕ НА ЗАМИНАЛИТЕ

Когато някой човек от Земята се качи горе, тук скърбят, а горе се радват. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 217.*

Някой мисли, че като замине за другия свят, ще го посрещнат ангели. Ако е съвършен, ще го посрещнат ангели, но ако е обикновен, несъвършен, сам ще си отиде. *НАЧАЛО НА МЪДРОСТТА, 1946, с. 123.*

След като умреш, ти идеш в другия свят, няма кой да те посрещне. Онези, които обичат Бога, след като излязат, ще има най-малко един кабриолет, едно такси, ще има приятели, ще те приемат, тъй както свети Илия с колесницата. Който отива без колесница на онзи свят, е много лошо. Свети Илия с колесница отиде. *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 720.*

Като отиде човек на онзи свят, близките му го посрещат, радват му се, устройват му угощение. Вие питате защо вашият близък не се обажда от онзи свят. Как ще се обади? Докато е бил на Земята, всички са го гонели, измъчвали. Сега, след като се освободил от мъчнотиите на Земята, той не иска да си спомня за нея. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 107.*

В онзи свят като влезете, там ще намерите вашите приятели, които ще ви освободят от всички ограничения. Кой е първият приятел, когото познавате? Първият приятел, когото познавате, това е вашият дух. Вторият ваш приятел, когото познавате, това е вашият ум. Третият ваш приятел, когото познавате, това е вашата душа. И четвъртият ваш приятел, когото познавате, е вашето сърце. Следователно, когато тези ваши четири мощни приятели дойдат и ви освободят, вие сте влезли вече в онзи свят. Това е онзи свят, на който вие трябва да разчитате. В света на вашия дух, в света на вашия ум, в света на вашата душа живее това, което хората наричат „безсмъртието“, т.е. това, което не умира. Там живее Бог и всички

живеят в Бога. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 106.*

Всеки трябва да се запита: кой ще ме посрещне на онзи свят? Каквито са законите на Земята, такива са и на онзи свят. Любовта, великият закон на живота, действа и на Земята, и на Небето. Колкото по-отзивчив и отворен е човек за любовта, толкова повече се изявява тя към него. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 98.*

Почнеш ли да умираш, ще дойдат да те посрещнат роднини, приятели, които те обичат. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 112.*

Като заминете за онзи свят, ще ви посрещнат онези, които ви обичат. Ако баща ти те обича, ще те посрещне. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 224.*

Детето ще го посрещне майка му. Приятеля ще го срещне приятелят му. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 226.*

Между този и онзи свят трябва да съградим моста на Любовта, по който ще минаваме. А като липсва този любовен мост, трябва да дойде някой ангел, за да те преведе. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 112.*

Как ще ви посрещнат… За всеки човек е определено как ще го посрещнат. Това зависи от вас, от това, което носите със себе си. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 298.*

СЛЕД УМИРАНЕТО

Който мисли, че като умре, всичко е свършено с него, той не разбира какво нещо е смъртта. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 97.*

Когато някой замине, аз никога не държа идеята, че е умрял, а го считам за жив. Заминалите са по-израснали, по-просветлени, по-добре разбират нещата, имат по-правилно понятие за живота. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

Всяко умиране е пускане от затвора. Като умреш, ти си свободен и си вече млад. Тук си бил например на 120 години, а като умреш, имаш друго тяло – млад си като момче на 15–16 години. Но не за всички души е това. За умните души смъртта е освобождение, а за неумните – мъчение. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999,*

с. 219.

Свършва се само животът на Земята, но извън Земята умрелият влиза в друг живот. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 308.*

БЛИЗКИТЕ НА УМРЕЛИЯ

Сега по някой път вие мислите тъй: „Защо е умрял?“ Аз може да ви кажа защо е умрял. Аз може да ви обясня положително защо някой заминал за другия свят. Но питам: вие какво право имате да ограничавате някого, че е заминал за другия свят. Може да ви е мъчно. И на онзи, който заминава, и на него може да му е мъчно, но и ти ще отидеш там, дето той отива. Сега аз не казвам, че не ви е мъчно, но казвам: с нашите страдания, с нашите плачове ни най-малко могат да се решат противоречията. Не може да се утешим. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 150.*

Една заминала майка съобщава: „Кажете на дъщеря ми, че живея във вода!“ Това се дължи на сълзите на дъщерята. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Когато умре някой, хората казват, че с него всичко е свършено. Защо? Защото не го виждат. *ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА, 1939, с. 137.*

Един евангелски проповедник проповядвал веднъж, че човек не трябва да се обезсърчава, че трябва да има самообладание, че всичко, което иде от Бога, е за добро. Той слезнал от катедрата и му съобщили, че баща му умрял, и после му казали, че някой друг е умрял, а не баща му. Защо е плакал той? Бащата не умира. Той отишъл на визита. Господ го вика. Отишъл при баща си в дома си, а вие казвате: „Баща му умря.“ Не е права тази идея. Ако вашият баща умира, вие не сте на правия път. Ако брат ви, сестра ви умират, ако вашата вяра се губи, вие не сте на правия път. Ако вие не се самообладавате, вие не сте на правия път. „Баща ми умря, и аз ще умра.“ Не си на правия път. Можеш да кажеш: „Ще мина през училището на смъртта.“ Това е друг въпрос. *АКО ГОВОРЯ, т. 1, 2003, с. 35.*

Някой замине за другия свят, вие посърнете, вече вашият мъж е отишъл. Христос казва на учениците Си: „Аз отивам да ви приготвя място, като ви приготвя място, ще дойда да ви взема и да бъдете с

Мене.“ Мъжът ти заминал, той отива да ти приготви място. Като ти приготви място, ще дойде да те вземе. Баща ти, дядо ти, баба ти ти приготвят място. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 25.*

Докато сте още на Земята, работете върху себе си, да се освободите от старите възгледи и разбирания. Като умре някой, близките му плачат, скърбят за него. Аз пък виждам, че той стои близо до тялото си, радва се, че се освободил от затвора. Близките му питат: „Нашият заминал мисли ли за нас?“ Не мисли. Заминалите ви казват: „Излезте от тялото си и елате при нас, да видите колко е хубаво тук.“ „Какво да направим? Как да постигнем това?“ „Както ние го постигнахме.“ „Значи да умрем.“ „Ще съблечете старите си дрехи, както ние ги съблякохме.“ „Не ни се иска да умираме.“ Искате или не искате, ще умрете. И Христос умря. Обаче след смъртта иде възкресението. „Страшна е смъртта.“ Страшна е, когато човек умира без любов и без знание. Щом умира с любов и със знание, смъртта е привилегия. Дето присъства Бог, смъртта е привилегия. Нека остане у вас мисълта: Бог, Който е вън от вас, да влезе и вътре във вас. Опитайте се да възлюбите Бога вътре във вас. *СЕЯТЕЛЯТ, 1950, с. 108.*

ПОГРЕБВАНЕ

Умрелия човек събличат гол, окъпват го и след това отново го обличат. *ЦЕННАТА ДУМА, 1941, с. 162.*

Къде е отишъл? „На оня свят е.“ А колата върви отпред, а той подир колата и той се чуди горкият. Те го мислят, че е в оня свят, а той се чуди до какво дередже дошъл, да ти носят тялото, а ти подир. И те казват: „На оня свят е.“ Но това е свят на страдание, на голямо разочарование. *НОВАТА МИСЪЛ, 2008, с. 720.*

„Мисля, че остарях и ще дойдат един ден да ме погребат, да ме опеят и да ме заровят в земята, да ме оставят самичък.“ Никак няма да те оставят сам, но като на войник ще ти свалят дрехите само. Когато вербуват войници, нали техните обикновени дрехи ги свалят и ги турят в хранилището, докато изслужат? Като ги уволняват, свалят войнишките им дрехи, обличат ги с техните и ги пращат по домовете им. Ти в гробищата ще оставиш старите си дрехи. И няма защо да хващаш служители, които да опяват старите ти дрехи. *НАЙ-ГОЛЯМ В*

ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 13.

Няма да ви опяват, да ви носят с колесница, да ви държат надгробни речи. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 129.*

Сега, като умре някой, цяла процесия се вдига. Облекат се с черни облекла, плач, надгробни речи, доказване дали човек съществува след смъртта. *СИЛА И ЖИВОТ, серия V, 1922, с. 479.*

Защо се оплаква на гроба на умрелия? Когато оплакват някого, то плаче самият умрял, който е обсебил жена си, и тя почва да изрежда: „Михале, Михале, и на мене иде ред!“ Живите не плачат, а плачат умрелите. А който умира с вяра, т.е. в Христа, той не плаче и няма да го носят на носилка, а само ще си кажем „сбогом“. *АЗ ВИ ИЗБРАХ, 1995, с. 140.*

Когато умре някой християнин, поставят го в сандък, заравят го в земята и отгоре забождат кръст. След това близките му плачат, жалят, че не е между тях... Докато на една страна плачат, на друга делят помежду си наследството... Турците пък постъпват по друг начин с умрелия. Те го придружават до гроба, хвърлят го отвисоко в дупката, да разбере, че е заминал за другия свят, и се разотиват. Като си отидат всички хора, тогава го заравят. *ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА, 1935, с. 131.*

Ще дойдем до ограничения. Смъртта ще дойде и ще те ограничи. Какво ще правиш? Когато тия хора те понесат, мислят, че си умрял, заровят те. Гледам умрелите, но някои не са умрели, казват: „Колко ангелско лице има.“ Но той не е умрял човекът. Гледам, много живи заравят. Те го заравят, пък той е жив още, не е умрял; като го заровят в земята, ще научи урока. Защото житото, като го посеят, като научи урока, израства. Онова, което не знае да израсте, умира. Та казвам: ако вие сте умрели и след като сте умрели, слушате да се говори за вас, че сте умрели, покрият ви с пръст в земята, вие оставате в гроба. Знаете ли какво е туй състояние? Адът е нищо. Казват: умрял, отишъл при Господа. А пък той е заровен в гроба и седи ден, два, три, излезе из тялото, пак дойде. Така е с тези, които се вампирясват. *ОЖИВЯВАНЕ, 1998, с. 31.*

А сега, като умре някой човек, ще му държат надгробна реч. Хубаво е и това, но не е право. Това е една крива идея, едно заблуждение *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 13.*

Изпращат те на оня свят и като те погребат, всички казват: Господ да го прости. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 275.*

Когато човек умира, той оставя своята мъртва мисъл, мъртво чувство и мъртва постъпка на Земята. Възприемеш ли неговите мъртви мисли, мъртви чувства и мъртви постъпки, ти веднага почваш да чувстваш онова голямо нещастие вътре в себе си. Съвременните изследователи показват, че черничевите и сливовите дървета, които са около гробищата, често са заразени: болестите на заровените там хора се предават на тази материя, която всмукват дърветата чрез корените си и минават в плодовете. При сегашните условия злото е там, където хората не го съзнават. Ако на Земята се увеличат грешните, те, като умират, оставят своите мисли в растенията и растенията, които ги възприемат от тях, заразяват се. Та грешните, като умират, оставят проказата си тук, до известна степен те се ползват, но за живите хора става зле. Сега някои са дошли до идеята да изгарят умрелите. По-хубаво е това. Мисля, това е една по-хубава философия. Но на Земята да се изгарят и да се събере и димът им, защото има друга опасност тогава, че като се изгори проказата, тя заразява чрез своя дим. Тази пещ тъй трябва да бъде направена, че газовете не трябва да влизат във въздуха, да не дишат хората заразен въздух. Според мен нито трябва да ги горят умрелите, нито да ги заравят в земята. Ако мене биха попитали, аз бих казал всички умрели да се поставят на студ 270°. Още не са дошли хората до такъв студ, наближават до 200°. Туй ще бъде едно спасително средство. Колко зверове вътре ще останат! Един ден, както казва Писанието, когато дойде времето, цялата земя ще се запали и изгори, тогава ще се ликвидира с всичко. Ние няма да бъдем на Земята. Но при сегашните условия – на студ. Ние не сме за горенето на хората. По-безопасно е горенето, защото при заравянето по-лесно се предава заразата. Но и единият, и другият метод нищо не допринасят. То е външна форма. Трябва да се проповядва една нова философия – по кой начин хората могат да се избавят от смъртта, по кой начин може да се продължи животът! *ВЗЕМИ ДЕТЕТО, 1993, с. 152.*

Днес земята е пълна с мъртъвци, тогава (в бъдеще) няма да има гробища и паметници. Умрелите ще изпращат на Луната, а на Земята ще останат живите, които могат да изпълняват Божия закон и

Неговата воля. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 391.*

В ГРОБА

Трябва ли да мислите какво ще стане с умрелия? Умрелият трябва да се зарови в земята, отново да оживее. Какво ще стане с живия? Ще умре. После? Ще го заровят в земята, да оживее отново. Като умира и оживява, човек постепенно се качва нагоре. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 97.*

Който служи на Бога с любов, не го заравят в гроб. Дрехите му могат да заровят, да поливат отгоре с вино, но душата и духът му са свободни. След всичко това ще отидете на гроба да му се поклоните. Колкото и да се кланяте на гроба, той няма да ви отговори. Защо? Не е там човекът. Гробът му е празен. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 290.*

Като умреш, ще те заровят в земята и ще си отидат. Ти ще викаш, ще плачеш отдолу, но никой няма да влезе в твоето положение – не те разбират. Хората ще ядат и пият около тебе, а ти ще страдаш… Обаче казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтлението си.“ Това се отнася до онзи, който искрено търси Бога. Който влезе в гроба и види своето изтление, той не е обичал Бога. Той е живял в света на безлюбието, което вкарва човека в гроба. *ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА, 1948, с. 67.*

Някои казват: ние да умрем, та да се освободим от тежките условия на живота. Няма отърваване. Ако влезете в земята, там е още по-опасно. На онези, които не разбират законите, казвам: не се лъжете да желаете смъртта, няма по-лошо от нея. Вие умирали ли сте, да знаете какво нещо е смъртта? Знаеш ли какво нещо е да влезеш в земята, съзнанието ти да е свързано с тялото и там да преседиш най-малко 4–5 години, да присъстваш на целия процес на разлагане, докато най-после се отвори този затвор и душата ти излезе свободна да продължава живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прекара в този гроб! Теософите казват, че като умре човек, със смъртта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва нишката на живота. За праведните се скъсва, но за грешните не се скъсва. Запишете си това, та като влезете един ден при тия условия на живота, ще си припомните моите думи. Ако сте добри, ще дойдат

посланици, ангели да ви вземат! Ако не, ще останете вътре в затвора. Вие не можете да разберете основния закон, че ако човек има нечисти мисли и желания, те ще го задържат на Земята. *ПЕТТЕ РАЗУМНИ, 1927, с. 29.*

Хората мислят, че като погребат умрелия, всичко се свършва с него. Много време лежи умрелият в гроба, не може да се отдели от тялото си. Той гледа как частица след частица се къса от тялото му, вижда, че близките му плачат, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на човека в гроба, ако преждевременно не се е справил с желанията си, т.е., ако не е скъсал връзката си със Земята. Който е работил съзнателно върху себе си и се е справил със земните си желания, той лесно се освобождава от тялото си. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 391.*

Най-ужасното не е в другия свят, в ада, а в гроба: там душата на грешника не излиза от тялото, а остава в него и като те заравят, ще слушаш, че плачат, ще почне да гние тялото ти, всичко туй ще виждаш, докато последната частица месо се вземе, и ти ще почнеш да плачеш над твоята съборена къща… Душата само на праведника излиза, а душата на грешника не излиза… Аз само констатирам един факт, който ще проверите. *СИЛА И ЖИВОТ, серия V, 1922, с. 330.*

Всички хора не се освобождават от тялото при смъртта. Има хора, които остават свързани с него след смъртта, и това причинява мъчение. Остава вързан за известно време в гроба и после се освобождава от физическото си тяло. Грешният остава вързан при гроба, а праведният няма никаква връзка с гроба – минава транзит. Физическото тяло е като водолазна дреха. Като влезе човек във водата, туря си водолазна дреха, но като излезе, има ли нужда от нея? Не, той я оставя. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

Като влезете в гроба, ще видите как се живее. И там човек запазва съзнанието си и докато се освободи от тялото си, минава през големи мъчнотии и страдания. Човек е свързан с този свят с една, с няколко или с хиляди здрави нишки – не е лесно да се освободи от тях. Праведният е свързан само с една нишка и лесно я скъсва; грешникът е свързан с много нишки, затова не може лесно да се освободи от връзките си. Тежко е положението на духа и на душата,

докато се освободят от връзките на тялото. Кога се късат тези нишки? Само когато човек изпълнява Божията воля. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 399.*

Вие казвате: „Ще умра, ще ме заровят в черния гроб и като ме нападнат червеите, какво ще стане с мен?“ Червеите – то са вашите по-малки братя; ще дойдат те и ще кажат: „Я да ви вкусим малко.“ Но човеците не са в гробовете, това да не ви плаши, аз не ги виждам в гробищата. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 268.*

На някои хора, като ги заровят, телата им с години остават неразложени и космите им растат; това е, което наричат вампирясване. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

Помнете: никой не е сам в живота, никой не е изоставен. Разумните и възвишени същества се грижат за нас с всичката си любов и самоотверженост. За да ни услужват и помагат, те са готови на всякакви жертви. Те се притичат в помощ на всеки беден и страдащ, на всеки затворник. Те се притичат в помощ на всяко пъшкане на онези, които лежат в гроба. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 391.*

И като те заровят в гроба, пак да можеш да излезеш. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 111.*

Защо трябва да любим? За да възкръснете. И мъртвият може да обича. Ако умрелият се разкае и започне да обича, непременно ще излезе вън от гроба. *АБСОЛЮТНА ИСТИНА, 1949, с. 59.*

Не трябва да се влюбваме в тялото. Тялото е като дреха и трябва постоянно да се преобразява. Ние, съвременните хора, в живота трябва нашият ум постоянно да се преобразява и нашето сърце да се преобразява, и душата ни да се преобразява. Всичко да расте. Сега на какво мязаме? *ОЖИВЯВАНЕ, 1998, с. 31.*

Няма човек, който да не чувства поне най-малкото раздвижване в себе си. Който чувства това раздвижване по-силно, той се страхува, безпокои се да не стане нещо страшно с него. Нищо страшно няма да стане – вашият кораб се движи напред, върви в определена посока към Божественото пристанище. Аз не ви говоря за гроба, напротив – щом параходът ви се подвижи, вие ще излезете вън от гроба и ще възкръснете. Това означава стихът, който Павел е казал: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Какво ще стане с нас? Ще си легнете

като буба и на сутринта ще станете като какавида; втората вечер ще си легнете като какавида и на сутринта ще станете като пеперуда, която свободно ще кацва от цвят на цвят да събира сладкия нектар на цветята. „Какво стана с нас?“ Преобразихте се. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 252.*

Онзи, който помни при смъртта си как е бил в гроба и е присъствал при разлагането на тялото, когато му кажат да направи нещо лошо, отлага. „Не, аз помня какво беше там на гроба!“ А който не помни това, отива да прави престъпления. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Който излиза от гроба, той е чист вече; който влиза, ще се очисти и отново ще дойде, но вече чист и обновен. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 371.*

Ако обичаш, и да умреш, непременно ще възкръснеш. *АБСОЛЮТНА ИСТИНА, 1949, с. 59.*

ДО 40-ИЯ ДЕН НА ЗЕМЯТА

Една душа до 40 дни не може да се яви, защото е заета изключително със себе си. Завеждат я на всички места, дето е живяла, за да види целия си живот. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 223.*

След смъртта нисшите духове почват да гонят човека в тъмната зона, за да отнемат това, което той носи. Който е живял добре, лесно ще мине оттам, ала е мъчно за онзи, който не е живял добре. Такива души до 40 дни след смъртта са на големи изпитания. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Ти трябва да обичаш, че ще минеш по-лесно. 40 дена ще вземе, докато се мине от този свят в оня свят. 40 дена ще пътуваш, докато минеш от единия бряг до другия бряг. Ще ходиш, ще се връщаш, ще ходиш, ще се връщаш 40 дена. На 40-ия ден ще ти отворят вратата. Има врата там, че трябва да минеш в другия свят. Идеш до вратата, ще се върнеш назад. 40 дена наред ще те изпитват. Най-напред ще те питат как си живял, върнат те назад. Пак отидеш, пак чукаш, ще те питат как чувстваш, как обичаш хората, как мислиш. Ще ходиш, ще ти задават въпроси и ти ще отговаряш. Ако на всички въпроси

отговориш както трябва, ще ти отворят вратите, ще влезеш в другия свят. Ще те приемат вече да живееш… Казвам: 80 пъти нас като ни режат, все ще научим нещо. 80–90 пъти като те обрязват, ти ще се научиш как да живееш, как да постъпваш, как да чувстваш и как да мислиш. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 301.*

ДОЛНИТЕ СФЕРИ НА ДУХОВНИЯ СВЯТ

АСТРАЛЕН СВЯТ – ЧИСТИЛИЩЕ

Та докато хората ни говорят за този свят, работите ни добре вървят, но като почнат да ни говорят за онзи свят, че е красив, че е хубав, като че ли с нож ни прерязват. Не ни се харесва да слушаме за онзи свят. Защо? Защото този свят го разбираме, а онзи свят не го разбираме. Аз не съм виждал нито един човек, който да умира радостен. Малки изключения има в това отношение. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 412.*

Умирането не е произволен процес. Има закони, които определят умирането. Да умре човек, това значи да му дадат от невидимия свят паспорт, заверен и подписан от държавата, в която е живял, и от тази, в която заминава. Щом вземе паспорта в ръката си, той заминава и се готви да мине през ред митници. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 293.*

Всички хора не умират по една и съща причина. Светията умира по едни причини, а грешникът по съвсем други. И за единия, и за другия е страшен пътят през смъртта. Не е лесно да мине човек през смъртта. Мъчно се минава през тъмната зона на смъртта. Там душата среща своите приятели, които ѝ се притичат на помощ. Колкото повече приятели има човек, толкова по-лесно минава през тази зона. Мине ли благополучно през тъмната зона, душата влиза в духовния свят. *ОПРЕДЕЛЕНИ ДИЖЕНИЯ, 1938, с. 36.*

Тези, които умират, ги пущат в чистилището. Тези, които ги бракуват (тези, които заспиват), те чакат прераждане. Тези, които заминават, отиват в рая. Грешните се мъчат. Тези, които се стремят да се усъвършенстват, те се трудят, а пък тези, които помагат на другите, те работят. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 138.*

Всеки човек влиза в живота, след като е прекарал няколко години в затвора – в долните сфери на астралния свят. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2,*

2006, с. 360.

Като влезете в астралния свят, всички срещи с хората, всички картини на минали прераждания ще минат през вашия ум. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 68.*

Много пъти човек влиза в затвора и излиза от него, докато научи нещо и облагороди характера си. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 360.*

Които не знаят името Божие, те ще видят страшното лице на смъртта, те ще видят нейните остри ножове. Смъртта не постъпва еднакво с всички хора. Страшно е да видите човек, надупчен от ножовете на смъртта! Тя вземе ножовете си, седне при умиращия, започва да боде и говори: „Помниш ли, преди еди-колко си години ти обра една бедна вдовица? Помниш ли, преди еди-колко си години ти изнасили една мома? Помниш ли, когато уби майка си?“ Дупчи този ангел и припомня на човека всички грехове и престъпления на миналото му. Не мислете, че като заминавате за онзи свят, Духът ще ви посрещне. Не, първо ще минете през ножовете на смъртта. Казвате: „Ще се молим!“ С молене работа не става. Ще се обърнете към Бога с всичкото си смирение и ще се разкаете за всичко сторено досега. Колкото и да не искате, ножовете ще ви заставят да се покаете. При последния нож, при последното дупчене ангелът на смъртта ще ти каже: „Помни, че преди три хиляди години Господ ти даде последните условия за изправяне, но ти не ги използва. Ако желаеш, и сега можеш да се изправиш.“ Тогава ти започваш да плачеш, да се молиш, да се разкайваш за греховете си. Молитвата не спасява, но помага за пречистването на човека. Докато човек не върне всичко, което несправедливо е взел, той не може да се изправи. Това очаква всички хора. Те търсят лесния път, но трябва да знаят, че ангелът на смъртта иде вече! Голямо дупчене предстои. Можете да се молите по десет пъти на ден, това нищо не значи, дупчене ще има. Едно може да ви спаси – да произнесете името Божие. Само при това положение смъртта ще покаже светлото си лице. Не знаете ли това име, дупчене ще има. Който се освободи веднъж от ножа на смъртта и види белия свят, той повече не греши. Кой каквото да му обещава, той казва: „Ти бил ли си дупчен от ангела на смъртта? Слушал ли си думите, които той говори? Аз съм опитал всичко това и съм решил вече да не нарушавам Божия закон.“

Който още не е видял страшното лице на смъртта, за него е казано, че той е крадец и разбойник. *МНОЗИНА КАЗВАХА, 1933, с. 16.*

Умира. Като умре обаче, вижда своето заблуждение. Това състояние на смърт представлява минаване на Божественото съзнание от едно състояние в друго. Всякога между два етапа, между две граници А и Б на Божественото съзнание се намира една междина С, наречена долина на смъртта. Това значи, че човек трябва да се освободи от всички свои лъжливи възгледи за живота. В това отношение смъртта изчиства праведния човек, а грешния, упорития човек го оставя да си носи последствията. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1924, с. 14.*

Като отидете един ден горе, ще ви покажат какво имате да вземате и какво имате да давате. Ние сме отговорни за мислите, които изпращаме. Ще ни съдят, ако са лоши. Защото сегашният живот е построен въз основа на мислите от миналото. Това, което мислиш, се хроникира. Един ден ще ти го покажат и ще ти кажат: „Това е твое.“ Това е то съдбата… И за добрите, и за лошите мисли ще платим. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 197.*

Ако продължавате да вървите по пътя, по който сте тръгнали, след сто години най-много от вас ще останат само кости; мислите и желанията ви ще се пръснат в пространството. Като влезете в астралния свят, ще се намерите в положението на блудния син: ще ходите окъсани и боси, гладни и жадни и ще търсите път да се върнете отново на Земята. Не е добро положението на грешника на Земята, но още по-лошо е в астралния свят. Докато е бил на Земята, той си е хапвал повечко, но в астралния свят е осъден на вечен глад. Пред него стоят трапези с богати ястия. Щом се приближи до тях, те веднага се вдигат от местата си. Той ги гони, тича след тях, но не може да ги достигне. Гладът му се усилва, но не може да го задоволи. Ако някой е обичал да се облича хубаво, като отиде в астралния свят, ще гледа богати витрини с разкошни дрехи, но нито една от тях не ще може да облече. Обаче друго е положението на праведния. Когато пожелае да си хапне, трапезите сами ще се спират пред него. Каквато дреха пожелае да облече, такава ще му се даде. Той ще се разхожда свободно из райската градина, ще слуша пението на райските птички. Ако иска да отиде на концерт, ще го заведат да

слуша видни музиканти. От време на време ще посещава лекциите на знаменити професори. *ДАЛИ МОЖЕ, 1942, с. 114.*

Имате свобода да говорите, колкото и каквото желаете, но същевременно трябва да следите колко от изказаните думи са намясто. Казано е, че за всяка празна дума ще давате ответ. Един ден, като влезете в астралния свят, ще се намерите в чудо. Там ще ви дадат задача да изброите колко думи сте изговорили през целия си живот и колко букви има във всяка дума. И най-после ще ви заставят да проследите добрите и лошите последствия на всяка дума. Само по този начин ще пречистите живота си, ще отделите потребното от непотребното. Като се пречистите, тогава ще ви приемат в духовния свят. Ако сте изговорили определеното число думи в живота си, ще останете в духовния свят; ако не сте изговорили определеното число думи, ще ви върнат на Земята да свършите задачата си. *ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ, 1934, с. 12.*

Казвате: този човек ми изгори сърцето. Как горите тук, не зная, но помирете се с този човек, докато сте на Земята, за да не горите в онзи свят. Страшен е огънят на Земята, но по-страшен е огънят на онзи свят. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 116.*

За да ликвидирате с кармата си, трябва да се примирите с всичките хора. Докато са живи, по-лесно може да се примирите; щом идат в другия свят, по-мъчно може да се примирите, изменят се вече условията и вследствие на това кармата по-мъчно се ликвидира. Ще гледате по възможност бързо да изглаждате всичките си отношения. Ако това не може да направите, тогава защо ни е школата? Като влезете в другия свят, той трябва да представя за вас само една почва. Онзи, който не е работил в този свят, след като замине, дълго време ще дреме или ще чака кармата му да узрее в чистилището. Пък няма нужда да чакате с години да ви пържат в чистилището. Тук, в школата, в половин година може да минеш чистилището, а там може да ти вземат 4–5 години. Защо ще чакаш 4–5 години, докато минеш чистилището, когато тук, на Земята, може да прекараш този курс в 6 месеца. *УПЪТВАНЕ, 1924, с. 11.*

Казвам: време е вече всички хора да изчистят съзнанието си, да бъдат готови да потърсят Бога с всичкото си сърце, да научат името

Му. Щом намерите Господа, Той ще ви се изяви във всичката пълнота. Щом Го намерите, Истината ще ви се разкрие и вие ще изпитате небивала радост в душите си. *МНОЗИНА КАЗВАХА, 1933, с. 17.*

ТЪМНАТА ЗОНА

Когато умираш, ти се струва, че цялата Вселена се разрушава, че нищо не остава. Такъв мрак, такова страдание, което не си сънувал. И на сън не ти е идвало такова страдание и наум не ти е идвало, такива страдания ще имате. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 554.*

Има една тъмна зона около Земята, в която витаят всички отрицателни човешки мисли, желания и постъпки. Докосне ли се до тях, човек настръхва. Когато възвишените същества минават през тази зона, те като Мойсея вдигат тоягата си и я разделят, отварят си свободен път. Който има знания, лесно минава тази зона; който няма знания, удавя се в нея. Мостът, който свързва тъмната зона със светлата, е много тесен, като конец. Праведният лесно минава по него. В това отношение той е акробат. Грешникът обаче, като дойде до него, поколебае се, завие му се свят и пада в пропастта. Затова е казано, че когато заминава за другия свят, човек трябва да се откаже от всичко земно, от всичко човешко, нищо да не носи със себе си. Само така той може да мине благополучно тъмната зона. Като познавал човешката природа, Бог поставил тъмна зона за граница между този и онзи свят, да не стават никакви кражби. На Земята можеш да крадеш, колкото искаш, но в обетованата земя не се позволяват никакви кражби и престъпления. Там можеш да занесеш само светлите си мисли и желания. Там всичко е безсмъртно. Дойдеш ли до своите смъртни мисли и желания, ще ги оставиш на Земята. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 85.*

Ако разбирате оня свят, да може човек от този свят да минава в онзи, няма по-красиво нещо. Няма по-мъчно нещо без превозни средства в оня свят. Има една смъртна река, през която трябва да минеш, пък мостовете са развалени. Водата е толкова нечиста, че ако речеш да преминеш през нея, да я прегазиш, трябват ти 250 години, докато се изчистиш от смрадта. На тази река има тънък конец като паяжина, прекаран над реката. По този тънък конец реката трябва да

минеш, и то без върлина. Ако не може да държи равновесие по този тънкия конец, може да се наклони на една или на друга страна и да падне в реката. Та казвам: когато говорим за добрия живот, за любовта, за радостта, за истината, подразбираме онова състояние, че като дойдем до този конец, да имаме равновесие. Любовта да бъде в центъра, отляво ще бъде Мъдростта, отдясно да бъде Истината. Тия трите Божествени сили ще ни прекарат през този тънкия мост, ние ще бъдем в безопасност. Любовта, Мъдростта и Истината са потребни за минаване от този свят в другия, за да можем да минем през тази смъртна река. Някои казват: „Защо трябва да обичаш?“ Ще се учиш да обичаш, защото ще пазиш равновесие. Ти не може да обичаш някого, понеже има смрад – краката му миришат, ръцете, дъхът му мирише. Ако тук малкият смрад не може да го носиш, как ще го носиш онзи, в който, ако паднеш, 250 години трябва да се переш, докато се изчистиш. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 300.*

Заминалият трябва да мине през една тъмна зона и само онези, които разбират законите на материята, могат да минат през зоната, без да ги забележат низшите духове. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Ако речеш да минаваш в другия свят, има един неприятел, ще те обстрелва с оръжието си, с картечници, с най-модерни оръжия. Като минаваш, удрят те с тия снаряди. Човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки са броня, която удря неприятелят, ти със своя танк ще минеш, ще те обстрелват. То не е лесна работа. Ще има един ангел да те ръководи, но този ангел ще те тури в танка, който ти си направил. Той ще върви напред със своя танк, няма да те тури в неговия, но ти със своя танк ще пътуваш, ще го опиташ. Ако не го пробият гранатите, ще идеш в другия свят, ако го пробият, щом ти развалят танка, ще се върнеш назад. Туй го наричат прераждане. Пак ще направиш друг танк, ще дойдеш до смъртта, оня неприятел пак обстрелва, оръжие има… На един праведник танкът му е направен от диамант, нищо не може да го пробие. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 302.*

Преди да влезеш в красивия свят, ще те нападнат страшилища като тукашните паразити; това е преминаване през тъмната зона и като те нападнат, ти можеш да офейкаш. А трябва да минеш през

този свят, за да отидеш в красивия. Те не могат да ти направят нищо, но ако се поколебаеш, губиш. Не трябва да се разколебаеш. В неразколебаването на съзнанието е всичкото. Като влезеш в тази тъмна зона, ще те гонят лошите духове и ще се нахвърлят върху теб; това е един голям изпит. Там е последната инстанция и след това се отварят вратите. Като преминаваш през тъмната зона, ще чуеш най-обидните думи, които никога не си чул на Земята. Тъмните духове няма да оставят нищо свято, което да не опетнят. Ще срещнете тези противоречия и тогава ще се научите да затваряте слушалките на телефоните. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 232.*

Когато умира човек, трябва да мине транзит през смъртта, с експреса, и да влезе в живота. А тъй, да го хванат като роб, че после да го изкупват, това не ви желая. Аз не желая никой от вас да остане в царството на смъртта. По-лошо място от царството на смъртта няма. *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 79.*

МИТНИЦИТЕ

Има ли нещо страшно в смъртта? Страшното е, докато минеш митницата. Митничарите ще те спрат, ще оберат всичко, което носиш. Както сме дошли на Земята, така ще отидем на оня свят. Нищо земно не можем да вземем със себе си. Всичко, с което си разполагал на Земята, е взето назаем. Ще оставиш земното и ще заминеш с празни ръце. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 152.*

Знайте, че вие ще заминете на другия свят с празни ръце. Всичко, което имате на Земята и разчитате на него, ще ви се вземе. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 323.*

Когато човек умре, нищичко от своето имане не може да пренесе от този свят в онзи. На границата има митничари, които всичко спират и задържат. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 173.*

Човек заминава за онзи свят, както е дошъл, без никакви богатства, без никакъв имот. Материалните, физическите блага той оставя на Земята, отдето ги е взел. *ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ, 1932, с. 14.*

Като отивате за другия свят, ще оставите багажа си на митницата; малко багаж ще вземете със себе си. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 130.*

Природата е точна и изпълнителна. Тя държи точна сметка за своите сили и не позволява да се изразходват напразно. Тя нищо не дава даром, но и нищо не взема даром. Тя дава кредити на хората, но ги следи как разполагат с нейните богатства. Един ден, когато напуснеш Земята, природата те спира пред своите митници и прави баланс: толкова си взел, толкова си дал и толкова дължиш. Като види, че не можеш да платиш дълговете си, тя те пуска да заминеш за другия свят, но условно. Сметката ти остава отворена и при второ слизане на Земята пак ще ти я поднесат да плащаш. *МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ, 1941, с. 94.*

Една сестра дошла една вечер при мене, казва: „Учителю, позволи ми да си замина, да се самоубия." Не ти позволявам. „Защо?" Ами ти си яла и пила толкова време, а сега трябва да плащаш. Чакай, няма никакво самоубиване, аз имам ниви, ще ги прекопаеш, ще ги разореш. Дотогава ни помен няма да има от самоубиване, всичките въжета са скрити. Аз зная какво значи това. Този дух, който е направил толкова пакости, сега иска да се провре незабелязано, че като отиде на друго място, и там да прави пакости. Досега аз плащах, а отсега – ти. Това е закон! Лесно е да кажем: да си заминем! Няма да си заминем, да се проврем, без да плащаме. Вие трябва да научите този закон. Някой казва: „Да умра!" Ами знаете ли, че като излезете от тялото си, ще дойдете до една врата, дето вратарите ще ви хванат, ще ви оберат, ще ви вземат всичко, до иглица, нищо няма да ви оставят. Вие още нямате тази опитност. Някои, като умрат, все се крият, дълго време ходят измежду хората. Някой път ще трябва да минете през една баждарница*, през втора, през трета – четиридесет и четири са те. Там ще опиташ много неща и като излезеш, знаеш ли какво ще стане с теб? Няма да остане никаква форма от теб, ще се изгубиш. Няма да знаеш какъв си и кой си бил – Стоян, Драган. Никаква форма няма да имаш! Няма да остане нещо, на което да се опреш. Няма да мязаш даже и на един лист, който вятърът повява из пространството. Ще дойдеш до положението на един пътник, който е изгубил пътя си, пред очите на когото всичко е мрак и тъмнина. *ВОЛЯТА БОЖИЯ, 1925, с. 27.*

Има нещо неразбрано за човека, като му се говори за онзи свят. Затова казвам: по-добре не умирайте. Не че онзи свят е лош, но

докато минеш през тези митници на смъртта, през тези бирници, които ще те оберат, да те пази Господ от тях. Те така ще те оберат, че като минеш през тях, нищо няма да остане в куфарите ти. Те ще те изпратят за онзи свят гол-голеничък. Затова, като се страхувате от тия бирници, прави сте. Бирниците на онзи свят са като тия на Земята. Като попаднеш между тях, ще видиш и ще патиш – те са изпълнители на закона. И против тях има един начин. Например в Стария завет се казва, че когато Илия се оплакал на Господа от бирниците на онзи свят, Господ му изпратил една огнена колесница, с която се подигнал за небето. Илия оставил на Земята само кожуха. Той минал за онзи свят благополучно, избавил се от бирниците. И вторият случай да мине някой през бирниците, без да му вземат нещо, това е бил Христос. Те Го хванаха, държаха Го три дена в митницата и после, като дойде възкресението, Христос се освободи от техните митници незасегнат. За другите, за обикновените хора обаче ще има големи секвестори. Те трябва да минат през всички митници, да си платят данъка. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 412.*

Гробът представя митницата, дето се преглеждат куфарите. Ако носиш багаж и с него отиваш на другия свят, знай, че непременно ще те претърсят и ще го вземат. За светията са необходими 40 деня за преглеждане на багажа, а за обикновения човек са нужни 45 години. Това е алегория, но вярна. Затова именно човек се готви още от този живот за другия. Още на Земята той придобива знания. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 129.*

След като минете в друг свят, в друго едно състояние, туй, което вие не сте преживели, туй, което вашата душа не е преживяла, всичко туй ще слети като листата и у вас ще остане само вашето. И вий ще се намерите много обикновен човек. Тук може да сте първокласен философ. Има една книжка от д-р Миркович за духа на Виктор Юго. Колко знаменит бил тук, на Земята, а там бил много обикновен. Той сам говори за себе си. Защото мащабът в другия свят е друг. *ПОСОКА И РАСТЕНЕ, 2002, с. 228.*

На всяка митница ще го прегледат и ще му вземат по нещо. Щом му вземат всичко, пущат го съвсем гол, без нищо, със съзнанието само, че някога е бил нещо, а сега е нищо. Въпреки това, докато е на Земята, човек се суети, бори, кара се, търси правата си, иска слава,

почести. Какво остава от всичко това? Нищо… Човек трябва да знае отде е дошъл и къде отива. Ако той знае, че е слязъл на Земята да се учи, това слизане има смисъл. Каквото научи, той ще го занесе със себе си. Никой не може да му го отнеме. Никаква митница не е в сила да отнеме знанието, което човек е придобил на Земята като ученик. Обаче, ако мисли, че е дошъл на Земята за развлечение, като на театър или на концерт, човек се лъже… Следователно, ако човек слиза на Земята да се учи, каквото придобие, всичко остава за него. Слезе ли на Земята за развлечение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му вземат. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 293, 294.*

Какво ще вземете със себе си на онзи свят? Вие можете да вземете само онова, което не могат да задържат на митницата. Това са вашите светли мисли, чувства и постъпки. Всичко непотребно ще остане на Земята. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 67.*

След смъртта си човек се освобождава от всичко временно и преходно. *СЪРАЗМЕРНОСТ В ПРИРОДАТА, 1949, с. 196.*

Живейте на Земята, ползвайте се от благата на живота, но не си поставяйте за цел да занесете тези блага на онзи свят. Докато дойде часът за заминаването ви на онзи свят, вие трябва да сте се отрекли от всичко земно. В онзи свят има повече и по-ценни блага от земните. Не носете със себе си неща, които гният и се развалят, но занесете своите добри, светли и възвишени мисли, чувства и постъпки и благодарете на Бога за тях. Благодарете за всичко, което ви е дал. Благодарете и за страданията, и за радостите, които сте имали на Земята. Всичко ще се превърне на добро. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 87.*

Мисленето е единственият процес, който продължава и след смъртта. Като замине за другия свят, човек нито яде, нито диша, но мисли. *ПЪТ КЪМ ЖИВОТА, 1941, с. 49.*

Сега, желая ви, като заминете за другия свят, да вземете със себе си своите светли мисли, чувства и постъпки, за да бъдете радостни и весели. След това ще се върнете отново на Земята, да учите и другите на това, което сте изработили и придобили. Следвайте пътя на свещената любов и няма да бъдете далеч от Царството Божие. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 67.*

НА ДРУГИЯ СВЯТ – РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ

Заминаването от този свят може да го наречем издигане. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

Когато отидеш в Невидимия свят, трябва да си готов. Ако не си готов, ще те върнат. Не всеки, който отива горе, е приет. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 211.*

Един ден ще се яви пред Онзи, който го е създал, за да даде отчет за живота си – какво ще отговаря тогава? Божията светлина е толкова голяма, че всичките ви мисли, желания и постъпки ще се осветят, ще станат обективни, ще тръгнат след вас, както малкото дете върви след майка си – как ще се справите с това положение? Тогава ще разберете, че няма нищо скрито-покрито. Докато сте били на Земята, много неща сте скривали даже и от себе си, но пред голямата Светлина нищо не може да се скрие. Тогава ще разберете, че не е безразлично дали сте живели добре, или зле. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 292.*

Религиозните хора се готвят, като заминат от този свят, да отидат в друг, по-организиран и съвършен. Ако от плодните дървета падат незрели плодове, къде ще отидат – ще ги изнесат ли на пазара, ще ги сложат ли на трапезата на някой богат човек, ще ги видите ли в джоба на някое дете? Незрелите плодове ще отидат при дънера на стъблото, докато изгният – за тях другият свят е затворен; незрелите плодове ще останат дълго време на дървото – тукашния свят, докато узреят. Следователно за неподготвените хора този и онзи свят е един и същ. Дълго време човек ще живее на Земята, дето ще се учи, ще расте и ще се развива, докато свърши развитието си. Тук той ще следва първоначално училище, после – прогимназия, гимназия и университет, и след това ще влезе във великата житейска школа да приложи наученото, най-после, когато завърши последната житейска школа, тогава ще влезе в организирания свят, наречен Небе. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 237.*

Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Но човек, който е на Земята, той е на изпитание. Него само го изпитват, може ли да живее. И след като го изпитат ще го пратят на друго място. *ПОСТИЖИМОТО, 1999, с. 67.*

Като дойдеш при царската врата, ще те накарат да декламираш

едно стихотворение или да кажеш някоя сентенция, или да изпееш една песен, или ще направиш някоя постъпка, за да те изпитат. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

И на онзи свят не го приемат за ученик, ако не диша правилно. Като отиде на онзи свят, веднага ще го спрат пред райската врата и ще го накарат да прочете Добрата молитва с вдишване, задържане и издишване на въздуха. Ако не може да я прочете плавно, с дълбоко дишане, няма да го пуснат в рая. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 400.*

Ако са изплатили дълговете си на Земята, ще отидат направо в рая. Обаче, ако не са изплатили дълговете си, много време ще стоят пред райската врата и ще хлопат, докато един ден отново слязат на Земята, облекат се в плът и започнат съзнателно да плащат дълговете си. Като изплатят дълговете си, като се примирят с всички хора, райската врата ще се отвори за тях. Това значи да придобие човек любов. Райската врата се отваря за онзи, който носи любовта в себе си и я прилага. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 175.*

Един американски милиардер умрял. Понеже на Земята заемал все първи места, направо отишъл при свети Петър, да му отвори райската врата, да влезе в рая. „Почакай малко, трябва да се прегледа животът ти, да се види какви добрини си направил.“ „Съградих една голяма църква.“ „Благодариха ли ти за това?“ „Всички вестници писаха за мене.“ „Значи платено ти е за това добро. Друго добро направи ли?“ „Със свои средства построих един университет.“ „Как ти благодариха?“ „Пак писаха вестниците за мене, приеха ме за почетен член на университета.“ „И за това ти е платено. Спомни си да си направил някакво добро, за което да не ти е платено.“ Милиардерът напрегнал ума си и започнал да мисли. Най-после си спомнил, че един ден, като отивал в кантората си, настигнала го една бедна вдовица, която го молела за някаква помощ. Понеже бързал много, нямал време да се спира, подхвърлил ѝ един долар. Бедната вдовица взела долара и той се освободил от нея. „Ето едно добро дело, за което трябва да се обърнем към Бога. Той да разреши въпроса.“ Отишли при Бога, разказали случая и Той отговорил: „Дайте на милиардера два долара и го върнете на Земята.“ *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 65.*

Когато отидеш там, няма да те питат колко книги си написал, но ще разгледат дали ти самият си хубаво написана книга. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

За ученика, като се изучи на Земята и е взел диплома, отиването му в онзи свят е благословение, в противен случай той не може да работи там. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 207.*

Една баба сънувала, че отишла на оня свят. Първото нещо, което видяла там, било една голяма маса, покрита с бяло, и пред нея седели няколко белобради старци с книга в ръка. Тя разбрала, че четат нещо, занимават се. Това я смутило, понеже не знаела какво да говори и как да се обърне към такива учени хора. Един от тях запитал:

– Бабо, защо си дошла? Знаеш ли да четеш и да пишеш?

– Не зная, синко, не съм учила.

– Щом не знаеш да четеш и да пишеш, ще носиш вода.

– Е, синко, цял живот носих вода на Земята, дотегна ми вече, а вие и тук ме карате на същата работа.

– Ако не искаш да носиш вода, ще се върнеш на Земята, да се научиш да четеш и пишеш. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 238.*

Ще кажете: да заминем веднъж от Земята, да си поживеем и ние малко спокоен и красив живот. Не се отива изведнъж в ангелския свят. След заминаването си от Земята непробудените души минават през един преходен свят, дето няма още истински ред и порядък. Тук те престояват известно време според степента на своето развитие. Пробудените души обаче минават и заминават този свят, без да се спират. Оттук те отиват в ангелския свят – свят на разумност, свят на истина и красота, свят на любов, свят на вечна светлина. *ПО БОГА НАПРАВЕНИ, 1929, с. 92.*

Някой път вие сте недоволни от земния си живот. По-добър, по-красив от сегашния ви живот няма. Казвам ви: не бързайте да отидете на Небето. Сега Земята е Небе за вас. И като умрете, пак ще останете на Земята. Аз поне така виждам нещата. Едва погребете някого, а той ходи из София. Софиянците са тук. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 15.*

Вие казвате: „Отиде старият човек! Бог да го прости!“ Де отиде? „На онзи свят, на Небето.“ Който разбира нещата по този

начин, той ще се намери в противоречието, в което изпаднал един вярващ, като слушал проповедта на един английски проповедник за онзи свят. Дъщерята на този вярващ наскоро заминала за онзи свят, затова той запитал проповедника: „Като проповядваш за онзи свят, кажи ми, моля ти се, де е моята дъщеря, която наскоро напусна този свят?“ Проповедникът отговорил: „Дъщеря ти е на Небето.“ Един от присъстващите в събранието, който седял близо до този баща, казал: „Господине, вашата дъщеря не е на небето, но в събранието при вас.“ Проповедникът казва, че дъщерята е на небето, но не я вижда. Богомолецът казва, че дъщерята е в събранието при баща си, и я описва каква е на ръст, какви очи има, каква коса и т.н.; същевременно той казва на бащата какво иска дъщеря му от него. Кой от двамата говори истината? Проповедникът твърди нещо, което не вижда, а богомолецът твърди това, което вижда и знае положително. *НАШЕТО МЯСТО, 1932, с. 90.*

Душата, която си заминава, ако не е свободна от земни връзки, остава тук, долу, да живее; за да отиде във висшите сфери, тя трябва да се освободи от всички земни връзки. Човек, който е много привързан към този свят, след смъртта си отива в по-лошия свят, а като не е привързан, отива в по-добрия. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 220.*

Страшно е положението на обезплътнения човек, който живее с желанията си, но нито е на Земята, нито е на Небето. Това положение е подобно на човека в пустинята. Силното слънце го изгаря, жаждата го мъчи, а той е сам в пустинята, забравен от всички. Като знаете това, бъдете внимателни към своите желания и към себе си. Дойде ли в сърцето ви някое добро желание, вижте имате ли условия да го реализирате. Ако имате условия, използвайте ги, за да не се мъчите на старини. Пазете се от всички мрачни мисли, чувства и неразположения, които водят човека в крайности. Вие сте млади, здрави, силни, способни за работа и за учене. Защо трябва да се поддавате на песимистични мисли и чувства? Всички мрачни мисли са чужди, не са ваши. Вие сте ги приели отвън някъде. Някой ваш прадядо, заминал преди двеста години за онзи свят, понеже не е подготвен да живее там, лута се из пространството, докато дойде някой възвишен дух при него и му помогне да се преroди. *СВЕТОТО МЯСТО, 1939, с. 143.*

Някой човек е изчезнал от Земята и мислите, че е умрял. Вдовицата търси мъжа си, не знае къде е, а пък той е до нея от дясната ѝ страна и ѝ говори, но тя нито го вижда, нито го чува. И нему му е мъчно, че вече не го разбират, и той предава своята мъка на домашните си. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 207.*

„Дали скоро ще умра?" Казвам: е, да умреш, хубаво е, но не те искат още. Не е добре да умреш, да заминеш от този свят, без да са те повикали, че да чакаш с години пред вратата на онзи свят. Ти чукаш, никой не те приема, ти чукаш, никой не те приема. Оттам ще ти кажат: „Не е време още да дойдеш в този свят, ще се върнеш назад." Това е лошото! Има много такива души, които се скитат между този и онзи свят, че не са нито тук, нито там. Това са били все отчаяни хора, които се самоубили. *КОЙТО СЕ УЧИ, 1925, с. 15.*

Като екзекутират престъпници, те стават по-опасни, остават на Земята и вършат престъпления чрез други хора. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 36.*

Осъдените на смърт, когато влязат в другия свят, стават по-опасни. Затова аз съм на мнение лошите хора да се турят в затвора, за да се превъзпитат и преобразят. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 72.*

Много хора, като умрат, ходят инкогнито между другите… Между другите хора са, но вие не ги виждате. *ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ, 1927, с. 17.*

Денем умрелите се чудят защо не ги виждаме и не ги познаваме, като ги срещнем, а нощем, като ги виждаме, говорим с тях. Срещате някой умрял и ти казва: „Добър ден", а ти го отминаваш и му се струва странно. Той казва: „Толкова години се познаваме, защо не ме поздравява?" Тези умрели, които правят това, живеят в един полуматериален свят, те не са се приготвили и с години живеят в него. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 217.*

Заминалите, които не са събудени, живеят там в един свят на илюзии. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

МЕЖДУ ЗЕМЯТА И НЕБЕТО

Някои искат да умрат, за да отидат на онзи свят. Умирането ни най-малко не въвежда човек в онзи свят. Аз да ви кажа: не мислете, че човек, като умре, отива в онзи свят. Аз се абстрахирам от това, което се говори в свещените книги, и от това, което учените и богословите пишат. Според мене със смъртта къщата на човека се продава и той остава на пътя. За да не си съвсем на пътя, веднага ти дават една малка стаичка, една квартирка, и ти се настаняваш като кираджия (наемател) ту при майка си, ту при баща си, ту при брат си или сестра си, някоя твоя роднина или приятел и си мислиш, че си в онзи свят, а всъщност ти си в една стаичка при твой приятел или роднина. За онези хора, които вярват, че са в онзи свят, така е, в онзи свят са. Но онези, които добре разбират положението, знаят къде се намират. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 320.*

Ако човек умре преждевременно, през останалите години остава на Земята да работи невидимо и след това се качва горе. Има някои, които умират млади, но не умират преждевременно, защото такъв е техният план. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Лошо е, когато хората умират преждевременно. Понеже, ако умре преждевременно, трябва да остане тук, докато се попълнят годините. Например, ако умре 20 години по-рано, трябва да остане 20 години тук. Та когато човек замине навреме, тогава е развързан. Ако остане тук, ще влиза в този, в онзи. Някои заминали, които не са напреднали, обсебват други, искат да ядат, хвърлят паници, вдигат шум. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 207.*

Ако някой си замине десет години по-рано, то десет години ще остане тук, за да довърши работата, защото на човека му трябва опитност, материал… Тези хора, които биват убити, остават на Земята и ако не са напреднали, подбуждат другите да отмъщават за тях. Войници, които биват убити на бойните полета, отиват горе като работници, за да убеждават въплътените, че не трябва да воюват. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 225.*

НА НЕБЕТО

КАКВО ДОБРО ЩЕ ЗАНЕСЕШ?

Като отиде на оня свят, човек трябва да занесе нещо. Плод се иска от всеки човек. Трябва да е изработил нещо и да занесе изработеното със себе си, за да разберат каква нова работа да му дадат. Всеки човек представя нещо от себе си. Някой изработил плод, друг – извор, трети – ноти. Каквато форма да представя човек, важно е тя да бъде красива – да обърне внимание на съществата от Възвишения свят. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 296.*

Като отидеш на оня свят, с какво ще се похвалиш? Ако си художник, ще се похвалиш с картините си; ако си поет, ще се похвалиш с поезията си; ако си силен човек – със силата си. Докато е на Земята, човек може да се похвали с много неща; важно е какво ще занесе на оня свят. Ако си добър, истински педагог, ще се похвалиш с педагогиката си; ако си добър баща или добра майка и си отгледал добри деца, ще се похвалиш с децата си. Всичко това е на Земята. Какво можеш да занесеш на оня свят? Там можеш да занесеш само любовта си – нищо друго не приемат. Ако имаш обич, любов в сърцето си, ще бъдеш приет на Небето. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 67.*

Знаете ли какво правят умрелите хора? Когато умните, добрите хора умират, знаете ли какво правят? Знаете ли къде отиват те? Те не отиват направо на Небето. Те казват: „Ние имаме много работа, която не сме свършили на Земята. Ние още не сме живели за Господа, затова сега трябва да свършим тази работа.“ Тогава 100–200 души се събират около един беден, закъсал човек, на когото работите са много объркани, и започват всички да работят за него, докато го подигнат. Щом го подигнат, те го оставят свободен и му казват: „Хайде сега, служи на Бога. Иди да работиш за Господа.“ Като му направят това добро, те фотографират този беден, какъвто е бил

отначало и какъв е станал сега, и с тази фотография те тръгват на Небето, да покажат как 100–200 добри и умни хора са могли да подигнат един беден човек. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 126.*

Ако умреш сега, и в онзи свят ще бъдеш какъвто си тук. Ще ви приведа един пример. Отива един английски мисионер във Великия океан на един остров. Една вечер, като се занимавал, гледа, влиза един стар човек с една брада и с добър изглед, седнал на стола и казва му: „Да се не уплашиш, аз, казва, не съм от живите хора, но съм от умрелите, много съм нещастен, аз съм англичанин. Бях владика. Преди двеста години живях в Англия един порочен живот, двеста години се скитам и не мога да намеря спокойствие на душата. Ти си проповедник, започни да ми говориш, да се обърна към Господа и да се спася.“ Поседял и помислил. Казва: „От този свят или от онзи свят?“ Започнал да му проповядва. На другата вечер иде и води още един със себе си. На третата вечер дошли трима, после четирима, петима, цяло едно събрание. Станали толкоз много, че той все проповядвал. Онези, които са се обърнали, не идели, но забелязали, че този проповедник отслабнал, заболял, дали му отпуска. Проповедникът само не заминал за другия свят. Но когато отишъл в Англия, той изследвал и намерил, че туй, което му е казал онзи владика, е вярно. Намерил точно тъй, както му е казал. Намерил, че преди двеста години живял е такъв владика. Някой казва: „Като ида в оня свят, ще служа.“ И там, и тук трябва да обичаш… С любов и тук, и в оня свят е едно и също нещо. Та казвам: искам да влезете в оня свят с любов, и в тоя свят да влезете с любов, отколкото да чакате без любов и да идете в оня свят. Не ви желаят в оня свят без любовта. Любовта към Бога е всичко в света. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 644.*

ДУХОВНИЯТ СВЯТ

Мине ли благополучно през тъмната зона, душата влиза в духовния свят. *ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ, 1938, с. 36.*

Трябва да излезем от физическия свят и да отидем в духовния, в който има много повече условия за развитието ни. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 48.*

Никой не може да влезе в духовния свят, докато не издържи успешно своя изпит. Духовният свят е съвършен. Следователно ще издържите изпита си на Земята и след това ще влезете в духовния свят. *НОВИЯТ ЧОВЕК, 1947, с. 138.*

Като отидат в онзи свят, ще дишат етер, по-рядка материя от въздуха. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 399.*

Къде е мястото на духовния свят? Навсякъде. Този свят не се определя от мястото си, но по разумността на съществата. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 323.*

Какво всъщност представлява духовният свят, или както го наричат, онзи свят? Онзи свят е място на възвишен живот. Да мислим добро на ближния си, да се обичаме, да правим добро, това е онзи свят. Който не е готов за доброто и за възвишеното, той не е проявен още за онзи свят. Следователно искате ли да живеете добре на Земята, започнете първо от онзи свят. Щом се проявите за онзи свят, вие ще живеете добре и на този свят. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 518.*

Ти можеш да влезеш в оня свят и да не виждаш нищо, ти ще гледаш онзи свят като пустиня. Зависи от състоянието на човека. Но онзи, на когото умът е приготвен, той ще разбира. Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които Го любят." Следователно той е свят на любовта. Ако имате закона на любовта, ако тя царува, щом влезете в оня свят, ще видите колко той е красив. Сега оня свят не ни интересува. Защо? Една гъсеница не я интересуват цветята, понеже няма хобот, но пеперудата се интересува от цветята. Ако гъсеница влезе преждевременно в този свят на цветята, страшно ще бъде. Затуй сега човек не трябва да умира. Ти като гъсеница ще живееш години. Колко години се изискват, за да станеш пеперуда? То е една метаморфоза. Ти ще преминеш от един свят в друг, за да си починеш. Ти минаваш през всички скърби, тревоги, за да починеш. Ти ще влезеш в един свят, дето всичко е наредено, всичко ще имаш. Тогава не си ли струва да идем в оня свят? Всичко ще имаш, каквото поискаш. Казвате, че в оня свят не ядат, както ние ядем. Пеперудата не яде като гъсеницата, но и тя яде. Ония хора там си имат език, граматика. Апостол Павел казва, че този език на ангелите, той е

толкова красив, че се слуша като кимвали. Те имат отличен нежен език, една дума като каже ангелът, ще ти трепне сърцето. Един ангел ако ти каже, че те обича, ще ти трепне сърцето. На Земята и десет пъти да ти кажат, сърцето няма да ти трепне. Там и фамилии има, но в оня свят ревност няма. В онзи свят може да обичаш, когото искаш, никой няма право да те пита. В онзи свят блуд няма; в онзи свят разврат няма, в онзи свят лъжа няма, в онзи свят кражба няма, в онзи свят убийство няма. Всичко друго има. Целувки – колкото искаш, прегръдки – колкото искаш, ядене – колкото искаш, спане – колкото искаш, богатство – колкото искаш. Но крадене няма. После и господари няма. Всеки си служи. Който иска да стане господар, пращат го тук, на Земята. Тогава от вас, който е кандидат за отличен слуга, той е кандидат за Небето; който мисли господар да стане, той тук ще живее. Ако искате дълго време да живеете на Земята, бъдете господари. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 21.*

Смъртта е раждане в духовния свят. Следователно там човек се нуждае от духовно тяло… Като е дошъл на Земята, човек трябва да живее естествено, да изработи своето духовно тяло… Това тяло е по-съвършено, по-гъвкаво, по-подвижно. То няма никакви излишъци, нищо чуждо в себе си. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 88.*

Някои от вас трябва да се заемат да изучават качествата на духовния живот. Той е разумен живот. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 59.*

Там няма болести, няма страдания. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 400.*

Каквото развие на Земята, човек го занася в духовния свят като материал за обработване. Значи на Земята човек произвежда материалите, а в духовния свят ги обработва. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 518.*

Разходите ни не трябва да бъдат излишни, понеже разходите ни на физическия свят са за сметка на духовния. Който живее разкошно на Земята, той е разточителен в духовния свят. Той разпилява своята духовна енергия. И тогава, като се върнеш в духовния свят, ти ще бъдеш беден човек. Защо? Защото си разпилял своите блага още на физическия свят. Ако прави известни спестявания, не да се въздържа, но да употребява само онова, което му е потребно, той ще

се върне в пълния живот, дето има всички условия за развиване. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 174.*

Защо трябва да живеем добре? И в оня свят трябва да имаш ценностите на добрия живот, които ще занесеш. В оня свят, като идеш, какво ще занесеш? В оня свят, като иде един обикновен човек, може да живее само 45 години. Толкоз пари има, като изяде парите, трябва да се върне. Там не обичат скитници да има. Трябва да знаеш да работиш. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 302.*

Духовният човек живее без никакви противоречия. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 88.*

Онзи свят е място на възвишен живот. Да мислим добро на ближния си, да се обичаме, да правим добро, това е онзи свят. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 518.*

Щом се изменя и променя, то се губи. Например човек остарява – той се изменя. Трябва да влезем в категорията, дето не се изменя, но се променя, например посятото житно зърно. Мъртвите, които са изчезнали, като влезем в духовния свят, ще ги намерим. Всичко от този свят се изменя и променя; например един престъпник трябва да се промени и измени в своите схващания. Нашият, физическият свят е на изсяна и промяна. Ангелският свят е на изсяна без промяна. Божественият свят се нито изменя, нито променя. Той е основа. Върху него всичко се гради. *КРОТКИТЕ, 1996, с. 16..*

В духовния свят телата се движат с голяма бързина, вследствие на което, ако влезете в този свят, вие ще се намерите в голямо затруднение. Там не съществуват почти никакви посоки. Вие не знаете къде е изток, къде е запад, къде е север или юг. Щом влезете в духовния свят, първото нещо, което ще видите, е една светла топка, която се движи с вихрена бързина. От тази светла топка ще се поляризират две точки, две направления – нагоре и надолу. Щом видите тази светла топка, ще имате търпение да дочакате края, да видите какво ще стане с нея. Таз топка ще отива все по-нагоре и нагоре, ще се оформи като светъл образ, който ще ви се усмихне. Като види, че сте наскърбени, той ще ви каже: „Не се безпокойте, Бог е с вас.“ Той ще ви помогне и работата ви ще се нареди. Тази топка е различно голяма, най-много може да стигне големината на слънцето. Като видите тази светлина, вие ще се успокоите и ще се

убедите в съществуването на великата разумност в света, която се грижи за всички същества. *МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ, 1936, с. 131.*

Като влезете в духовния свят, ще видите, че там няма затвори, няма болници, няма гробища, няма престъпления, никакви обири не се вършат там. Всяка къща е отворена. Там нямат ключове като тук. Ако ти трябват пари, можеш да влезеш в коя и да е (...) и да вземеш колкото ти са нужни. Ако вземеш една монета повече, отколкото ти трябват, тази монета непременно ще излезе от джоба ти и ще се върне там, откъдето е взета. Ако отидеш в една библиотека и вземеш две книги, едната, която още не ти трябва, веднага ще излезе от ръцете ти и ще се върне назад. Ако отидеш в един магазин и си вземеш два чифта обуща, единият от тях ще падне от ръцете ти и ще се върне назад. Не е позволено да се вземат две неща. Всеки има право да вземе само по едно нещо от това, което му трябва. Ако се взема само по едно, това не се счита за престъпление. Обаче вземат ли се две неща, едното непременно се връща назад. Тъй щото в онзи свят няма възможност за кражби. Там не може да се краде. В онзи свят не можете да чуете повече от една обидна дума. Кажат ли две обидни думи, езикът на човека се свързва. После трябва да кажете една добра дума, за да се развърже езикът ви. Там всичко се допуща само по един път. Ако се опитате да кажете една обидна дума, езикът ви се връзва. Ако дадете ухо на една обидна дума, ухото ви оглушава. След това трябва да кажете една добра дума, за да се възстанови слухът ви. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 357.*

Между живите от този свят и живите от онзи свят няма разлика. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 219.*

Съществата от духовния свят биват добри и лоши. Добрите същества правят добро на хората, а лошите им причиняват пакости. Добрите същества създадоха добрите мисли, чувства и постъпки; те създадоха добрите и полезни растения и животни, за да бъдат в услуга на човечеството. Лошите същества създадоха лошите мисли, чувства и постъпки. Те създадоха вредните растения и животни, да пакостят на хората. Това, което осакатява и изопачава човешкия ум, сърце и воля, е зло. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 228.*

ЖИВОТЪТ В ДУХОВНИЯ СВЯТ

Мнозина мислят, че след смъртта всичко се свършва. Добре е със смъртта да се свърши всичко, но не е така. Човек продължава да живее и след смъртта, и то толкова по-добре, колкото по-съзнателно е живял на Земята. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 16.*

Когато човек минава от физическия към духовния свят, той навлиза в по-високи форми на живота и вижда, че такъв свят съществува и в духовния, и в умствения, и в Божествения. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 43.*

И тъй, смъртта не е нищо друго освен заминаване на човека за друг свят, да учи това, което на времето си не е могъл да научи. Много пъти човек е отивал в онзи свят, но не е научил всичко, каквото трябва. И на Земята е живял много пъти, но и тук не е научил всичко. Ето защо той постоянно ще заминава за другия свят и отново ще се връща, докато придобие положително знание за живота. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 116.*

Като се намерим на онзи свят, ние сме в положението на човек в чужбина. Например, ако отидеш в Америка и знаеш езика, лесно ще ти бъде. Знаете ли колко е мъчно да отидете в една държава и да не знаете езика? Като отидете на онзи свят, вие трябва да знаете езика, да знаете реда и порядъка там. Мнозина имате идеята, че като отидете в другия свят, ще ви посрещнат с музика и песни, ангели ще ви пеят. Така е за онези, които са готови; за онези, които не са готови, никаква музика, никакви гитари, никакви ангели няма да ги посрещнат. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 129.*

Онзи свят, в който отиват умрелите, е много по-красив от нашия. *ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ, 1999, с. 140.*

В духовния свят душата е свободна от всякакви задължения и отговорности. Каквото прави, тя го прави от любов. Животът на душата в Духовния свят е блаженство. *ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ, 1938, с. 36.*

Ако влезете в духовния свят на сърцето, вие в духовния свят никога няма да намерите същества, седнали както вас – да седят на едно място; в духовния свят всичко е в движение и толкоз бързо се движат, че като се движат, вие няма нищо да виждате. *КАТО РОДИ*

ДЕТЕ, 1998, с. 274.

Мнозина очакват да умрат, да отидат на онзи свят, там да благуват. *НОВАТА МИСЪЛ, 1947, с. 10.*

Ако тук си услужвал на хората, горе ще имаш по-добри условия. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Това, което е било на Земята, не е валидно за света, в който сега живеем. Връзките на Земята не са връзки и в другия свят. Там отношенията между душите са други. Като отидеш на другия свят, мъчно ще намериш оня, с когото си бил свързан. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 7.*

„Ще бъдем ли на онзи свят с тези, които най-много обичаме?" Точно така ще бъде. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 226.*

В онзи свят хората, които се обичат, се виждат, а които не се обичат, не се виждат. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Като отидете на онзи свят, ще се съберете с хора, които еднакво мислят с вас и имате еднакви идеи. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

После трябва да се научиш да мислиш. Пратят те да идеш да учиш някого. Че при даровитите деца, които са гениални, има напреднали същества, които ги учат. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 303.*

Когато човешките чувства престанат да функционират, човек в духовния свят е мъртъв. *КРОТКИТЕ, 1996, с. 8.*

Щом дойде новото, очите на хората ще се отворят, и те ще разберат какво представлява духовният свят. Тогава ще живеете и тук, и там. *НОВО РАЗБИРАНЕ, 1949, с. 128.*

Един ден ще дойдем до положение да виждаме какво се върши не само на този свят, но и на онзи свят. Не до висшите светове, но поне дотам, додето са стигнали нашите близки. Ще имаме поща, съобщение от онзи свят и ще можем да се разбираме със своите близки, заминали за онзи свят. Ние ще получаваме поща от другия свят с адрес от еди-коя си улица, еди-кой си град. И там има градове, както и на Земята. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 356.*

БОЖЕСТВЕНИЯТ СВЯТ

Под „Царство Божие“ се разбират добрите условия, при които човек може да постигне всичко, каквото желае. Да влезеш в Царството Божие, това значи да си в реалността на живота, дето няма смърт, дето нещата са непрекъснати. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 165.*

Вие не може да влезете от физическия свят направо в Божествения свят, първо ще минете през духовния... В Божествения живот, взет в своята целокупност, всеки човек има свое определено място и определено предназначение. *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 59.*

Човек след заминаването си се издига от етерния свят до Божествения свят. Неговият живот след заминаването представлява подем, възлизане. Ето защо човек живо предчувства, че му предстои един велик път на възход, че има да расте, че го очаква нещо грандиозно. Но това съзнание трае малко време и скоро след това се връща в своето обикновено съзнание. Човек, колкото и да е грешен, все му се дава възможност да надникне във Великия живот на Божествения свят, макар и за няколко мига. И това му дава подтик – да живее за него на Земята – и то идеално и възвишено. Онзи, който е подготвен, пребивава съзнателно по-дълго време в Божествения свят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 226.*

Който живее в широкия свят, може да прави погрешки. Но ако се готви за Царството Божие, там не могат да го приемат. В Царството Божие приемат хора, които не грешат, които са се отказали вече от слабостите на обикновения човек. Някой критикува ближните си и се готви да влезе в Царството Божие. Това е невъзможно. Там критиката е абсолютно изключена. Той критикува своя ближен, но сам не знае как да постъпва. Ако го поставят на мястото на неговия ближен, и той ще направи същите погрешки, а някога и по-големи от него. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 6.*

Постоянно чувате да се казва, че някой не живее добре, не мисли и не чувства право, не ходи ритмично. Така трябва да постъпва само онзи, който е изправил живота си. Но който се е изправил, той помага на хората и никого не съди... Разумният свят държи сметка за всяка неправилно изразходвана енергия. На всяка изразходвана енергия отговаря известна придобивка. Следователно човек има

право да изразходва известно количество енергия, но срещу нея трябва да е спечелил или придобил нещо. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 5.*

Като кажете, че можете да свършите работата си за един ден, това значи да живеете в Божествения свят. В човешкия свят обаче за свършване на една работа са нужни много години. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 203.*

И тъй, дойдете ли до Божествения свят, вие трябва да работите. Ако не работите, ще фалирате. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 287.*

РАБОТАТА И ДРУГИТЕ СВЕТОВЕ

Човек след заминаването си има следните работи: първо, да посещава Небесното училище, второ, да работи на Божията нива, и то или между скоро заминалите, за да ги ориентира в новите условия, или между хората на Земята, като ги предпазва от зло; трето, известно време заминалите участват в процесите на Природата, например работят върху растежа на растенията. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 223.*

Вие сега мислите, че като заминете за другия свят, ще заспите. Не, знанието, което сега учите, когато идете в другия свят, ще го продължите, още по-добре ще го учите. *ТОЧНОСТТА, 1924, с. 14.*

Като се говори за работа, някои мислят, че работа има само на Земята. Не, човек работи и на този, и на онзи свят. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 296.*

На онзи свят всеки трябва да работи. Там не се приемат мързеливи хора. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 310.*

Онзи свят е свят на работа. Който отиде на онзи свят, трябва да бъде готов за работа. Там има повече работа, отколкото на Земята. Съществата, които живеят на онзи свят, непрекъснато работят. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 101.*

Който иска да върви напред, който се стреми към Бога, който иска да расте в Божествения живот, трябват му работа и борба. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 145.*

На Небето приемат само учени хора, които са напълно узрели. Който отиде там, веднага ще му се даде работа, която трябва да

свърши добре – там не приемат хора без работа. Който влезе неподготвен в онзи свят, ще го оставят два-три дена като гост и след това ще му възложат някаква работа – не може ли да я свърши, ще го изпратят отново на Земята. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 237.*

Ако нямаш никакъв занаят, ще те интернират. Прераждането не е нищо друго освен интерниране. Ще те върнат в този свят, да се научиш да работиш. В този свят трябва да се научиш. Като идеш в другия свят, какво ще правиш? Най-първо законът на любовта трябва да разбираш. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 302.*

Любовта е един свят, трябва да се научите да обичате, понеже чрез любовта ще си създадете работа. Ако не обичате, пак се връщате на Земята. От невидимия свят ще дойдете на Земята да обичате хората. Ще се учите да обичате. Сега това е предисловие на любовта. Ще те пратят да проповядваш само на един човек, пък той е лош, не слуша. Нямаш право да го насилваш. Ще вървиш след него ден след ден, нощ след нощ, той като върви надолу, и ти ще вървиш, като се качва, и ти ще се качваш, ти ще страдаш и ще се радваш с него заедно. Неговият живот ще бъде и радост, и страдание. Ако те слуша, ще се радваш, ако не те слуша, ще скърбиш. Тъй ще работиш с един човек 10, 20, 30, 40 години. Като не те слуша 40 години, ще го напуснеш, ще те пратят при друг. *СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ, 1998, с. 303.*

Една сестра каза: „Брат Дързев си отиде и не се проявява чрез други.“ Колко пъти минава покрай вас и вие не го познавате. Горе той е приет в музикалната академия и пише доста песни. Хайде сега му изпейте песента! *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 225.*

Ако за всичко ти се плаща още на Земята, в другия свят ще бъдеш последен бедняк. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 65.*

Като отидете на оня свят, ще се съберете с хора, които еднакво мислят и имат еднакви идеи. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Представете си, че някои от вас умират 20 години по-рано, отколкото им е определено. Знаете ли тогава какво ще правите там в другия свят? Ще ви дадат работа, за която трябва да сте готови. Допуснете, че някъде в България има някой отчаян човек, който не иска да живее, иска да се хвърли в някоя река или да се хвърли от

някоя скала, или да се отрови, да се самоубие и т.н. Господ ще ви повика и ще ви каже: „Една твоя сестра или един твой брат иска да се удави. Иди при нея като таен работник и започни да ѝ внушаваш, че не е хубаво да се самоубива, че трябва да живее и т.н.“ Тя ще ти каже: „Махни се оттук!“ Ти ще продължаваш да ѝ говориш, трябва да я убедиш! Ако можеш да я убедиш да не се хвърли в реката, спечелил си, но ако не можеш, Господ ще тури нейните грехове на гърба ти. Знаете ли какво нещо е това? Понеже ти нямаш тяло, няма да грешиш в другия свят, но ще носиш тежестта, греховете на този човек, като те считат отговорен за неговия живот. Ако го обърнеш към Бога, греховете ти ще се простят, но ако не успееш, и той сгреши, ти ще носиш греховете му. Та затова във всички случаи вие трябва да бъдете готови за работа, която ще ви се определи, било тук на Земята, било в другия свят. Всеки ден ще ви праща Господ да спасявате някоя душа, но не такава, която е обърната към Господа, а някоя отчаяна. И след като прекарате цели 20 години такъв живот, няма да искате втори път да се хвърляте в кладенец, да се самоубивате или самоотравяте. Друг някой пък иска да убива сина си или дъщеря си; трети иска да направи някое голямо престъпление и т.н. Ще ви прати Господ да убедите този човек да не извършва това нещо. Туй ще бъде задачата ви в другия свят. Готови ли сте за нея? *ЧЕТВЪРТИ МЛАДЕЖКИ СЪБОР, 1926, с. 67.*

Материалът, който духът, душата, умът и сърцето на човека са събирали, се препраща в невидимия свят, дето съществата от висша йерархия го обработват. По този начин те преустройват човешкия ум и човешкото сърце. И оттук вадим заключението: колкото повече материал, годен за работа, изпраща човек в невидимия свят, толкова повече разумните същества ще строят в неговия мозък. *СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА, 1930, с. 118.*

От твоята работа на Земята ще зависи колко и какъв материал ще изпратиш в невидимия свят. *СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА, 1930, с. 118.*

И вие, като отидете на онзи свят, ще се постараете да се групирате по няколко заедно и ще започнете да помагате на някой беден, докато го подигнете. Ако някой музикант закъса, стотина музиканти от онзи свят ще се съберат около него и ще му помогнат, ще го направят виден музикант. Ако днес вие не можете да успявате,

причината за това е, че няма добри, умни хора умрели. Те трябва да бъдат ваши близки, за да могат да ви помогнат. А сега около вас са се събрали все невежи хора, които не могат да ви помогнат. Невежите, наместо да подобрят работите, те ги развалят. Сега ние искаме да умират добри, умни хора, които да подобрят живота, да подобрят работите ви. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 126.*

Условията на онзи свят се определят от тия, които сте имали на Земята. Ако на Земята не сте работили съзнателно, не мислете, че на онзи свят ще можете да работите по-добре. Там само ще преглеждате сметките си. Ако на Земята сте работили добре, и в духовния свят ще работите добре. Там ще имате добри резултати и ще се радвате на плодовете си. *СВЕТОТО МЯСТО, 1939, с. 46.*

Всички желаем да свършим работата на Господа. Ако отидем на оня свят, трябва да сме свършили работата за Господа. Невидимият свят се нуждае от добри работници, да свършат работата си. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 202.*

Всяка сила носи след себе си и отговорност. Онзи голям търговец, който има един милион или десет милиона лева и ги туря в обръщение, ще има повече работа, отколкото друг някой, който разполага с малко капитал. Той ще има повече блага, но ще има и по-голяма отговорност, повече неприятности. Плюсът и минусът вървят в природата заедно. *ЛЕКЦИИ НА МОК, 1927, с. 48.*

Кога трябва човек да се върне при Бога? Когато свърши работата си. Някой иска да се върне по-рано, преди да е свършил работа си. Друг иска да остане по-дълго на Земята. Нито единият е прав, нито другият. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 199.*

ВРЪЗКА СЪС ЗАМИНАЛИТЕ

Мнозина мислят, че душите на умрелите отиват далеч някъде и прекъсват връзката си със своите близки. Не, когато майката замине за другия свят, душата ѝ влиза в душите на децата и продължава да живее. Докато е живяла на Земята, тя е била слугиня, а в онзи свят тя става господарка, оттам диктува и нарежда работите. Заминалият за онзи свят не остава там, а продължава да живее в сърцата, в умовете, в душите и в духовете на своите братя, останали на Земята.

ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 309.

Искам да ви кажа, че не само това, което виждате, е този свят… Пред вас има една завеса и ако се вдигне, ще видите колко скрити неща има. Ако се отворят очите ви, ще видите колко ваши близки има около вас сега – ваши баби, прабаби и т.н. Ще кажете, че между нас има умрели – не са умрели те, живи са. С други думи, има два вида живи: живи умрели и умрели живи. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 128.*

Това, което ние съединяваме, това не е още Божествено съединение и тези връзки, които ние правим, те са временни връзки. А пък Божествените връзки, това са вечните връзки. Любовта на Божествените връзки преминава от едно същество в друго, от един свят в друг. И смъртта там не е препятствие. Човекът, като премине отвъд, той пак обича съществата, които е обичал. А пък при човешката любов той, като дойде на Земята в друго състояние, престава да обича. *АКО ГОВОРЯ, том 1, 2003, с. 416.*

За в бъдеще връзката между този и онзи свят няма да бъде връзка на Вярата, но ще бъде връзка на Любовта. Единствената връзка, която не се къса, е връзката на Любовта. Когато две същества се обичат на Земята, и като заминат на онзи свят, връзката пак ги тегли, пак този конец ги държи. Не бойте се, няма да бъдете забравени от онези, които ви обичат! И на другия свят да сте, пак ще мислите за тези, които ви обичат, и те ще мислят за вас. Вие постоянно мислите за тях. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 157.*

Умрелите наши приятели, роднини, родители са с нас. Ако са далеч, ние няма да мислим за тях, както това правим, а ще ги забравим. Но те са с нас и в нас и затова мислим за тях. Техните духове се проникват един в друг. Нещата се проникват едно в друго и това проникване зависи от материята, от която са съставени. Например, ако вземем едно газено тенеке, доколкото може събра с най-едри топки, куршуми, остават празнини и тях можем да изпълним с по-дребни куршуми. Върху тези последните, ако вземем да насипем от най-дребните сачми, и те ще се поместят. Празнините пък, които остават в тенекето, ще се приберат и ако сипем от най-ситния пясък. Така изпълненото тенеке изглежда, че не може събра нищо повече, обаче, ако налеем 1, 2, 3 оки вода, и тя спокойно ще се

побере в същото тенеке. И свръх всичко, ако вземем от най-чистия спирт, етер няколко грама и да го излеем върху водата – ще се вмести и той. Тъй щото виждаме от този пример как нещата може да се проникнат едни в други. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 47.*

Ако се обичат, хората са близо един до друг. Същото можем да кажем и за заминалите на онзи свят. Ако обичате покойниците си, и те са близо до вас. При това положение живите и покойниците живеят в един свят. Хората живеят на едно и също поле, с тази разлика само, че едни от тях са в ада, а други – в рая. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 125.*

Онези, които са в другия свят, мислят за нас повече, отколкото ние мислим за тях. То е една абсолютна истина. Те мислят и обичат, и се стремят да поправят повече, отколкото хората на Земята. Те страдат, като ги забравите. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 26.*

Много заминали се безпокоят за земните неуредени неща. Имал си къща на Земята, заминеш, но вашият роднина я продал и ти се ядосваш. Един човек заминал и жена му се оженила за друг; умрелият, понеже не бил напреднал, се ядосвал на жена си. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 224.*

Заминалите желаят да не ги забравяме, да мислим за тях. Като мислим за тях, те се радват. И никога не искат да си спомняме за техните прегрешения. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 225.*

Една ваша хубава мисъл, отправена към същества от онзи свят, те я възприемат и сърцето им затрептява. А когато вие възприемате техните добри мисли, изпратени към вас, вашето сърце затрептява. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Щом мислиш за един заминал, той е при теб или мисли за теб. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 218.*

Хубавите спомени приближават заминалия до вас, дори ще го видиш. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Мнозина считат, че като умре някой, започва да мисли само за Небето. Умрелите никак не обичат да се говори лошо за тях, да се хвърлят лоши мисли за тях. Защо не обичат? Защото и без това те вече сами се съдят. Те и без това виждат своите грешки и страдат,

затова и вие не трябва да притуряте нещо към техните страдания. Ако пък са ви направили някакво добро, дръжте винаги в ума си доброто, което са ви направили. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 511.*

Някои заминали не се явяват след заминаването си, понеже много са заети там с работа. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Ако един ваш близък замине, баща ви, син ви, брат ви замине за другия свят, защо ще плачете? Радвайте се. Той всеки ден ви праща писма. Вие отворите едно писмо и казвате: „Какво ли прави той там?“ Мисли за вас, изпраща ви писма, казва: „Много добре съм тук, не скърбете. Градим къща за вас, като съградим, и вие ще дойдете тука.“ *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 26.*

Много заминали се безпокоят за земните неуредени неща. Имал си къща на Земята, заминеш, но вашият роднина я продал и ти се ядосваш… В Свищов един човек имал жена, която умира при раждане. Вдовецът се оженил повторно. Веднъж втората жена биела сирачето, но ръката ѝ се вдървила като камък и чак след голяма молба се отпуснала. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 224.*

Умрелите имат много начини за посещение, само че те са толкова благоразумни, че никога няма да ви кажат, че е той. Те са живи, на Земята живеят. Може да ви кажа номера на заминалия, но вие ще ги смущавате. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 151.*

Същество, което на Земята ви е обичало, след като замине в другия свят, ще ви помага по-добре. То се интересува от вашия прогрес, от вашето повдигане – и духовно, и умствено. Някой път е благословение да замине някой по-рано, за да помага отгоре. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 151.*

Гайлер бил тенекеджия и като умрял, имал 10 000 лева. Жена му не знаела къде е документът за парите, но той се явил на сън и ѝ казал къде е. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Сега вие имате такива, на които мъжете са заминали, и казвате: „Чуждият мъж дойде.“ Пък той е същият мъж, само че те не искат да дигат скандал. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 151.*

Онези, напредналите души никога не умират. Една душа, след като

напусне Земята, тя влиза в друго тяло. Ще дойде пак този, който е заминал, ще каже: „Аз заминах, но съм същият.“ И ти почваш да разправяш колко си нещастна. Той казва: „Къде е мъжът ви?“ А той е сам (той – мъжът ви). Той се усмихне. Ти се чудиш: „Защо се смееш?“ Той казва: „Няма нищо, ще оживее.“ Той е мъжът, но се смее. *ВИДЯХМЕ СЛАВАТА, 1999, с. 151.*

Вашите заминали се вливат във вас и ви предават от своята светлина, топлина и сила. Ако между баща ви и вас има добра връзка, т.е., ако се обичате, като замине за другия свят, той ще се влее във вас и ще увеличи светлината на ума ви, топлината на сърцето ви и силата на тялото ви. Ако не се обичате, той пак ще се влее във вас, но ще изпитате понижаване в светлината на ума ви, в топлината на сърцето ви и в силата на вашето тяло. Същото става и при заминаване на ваши приятели или неприятели. Който заминава за онзи свят, трябва да повдигне температурата на ближните си, а не да я понижи. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 132.*

За да ти се яви някой заминал, за да го виждаш и да говориш с него, трябва да го обичаш. В ума си дръж най-хубавите черти – като ангел да е в твоето съзнание, и тогава ще дойде. Една душа до 40 дни не може да ти се яви, защото е заета изключително със себе си. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 223.*

Някои заминали души са толкова напреднали, че могат да си създадат веднага едно тяло; после никак няма да подозираш, че той е от другия свят. Някой път заминалият ще намери някой жив човек на Земята, чиито трептения са близки до неговите, и ще ти се проявява чрез него. Ти току-що се запознаваш, а той вече ти се усмихва някак особено и познато. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 225.*

Мога чрез виделината да се съобщавам с напредналите американци, китайци, японци, с вашите заминали за другия свят – света на Божествената хармония. Щом имаш любов към онзи, който е заминал за другия свят, можеш да говориш с него интелигентно, разумно. Има някои медиуми, които не разбират езика на духовете, и като се мъчат да убедят другите, че говорят с духове, почват да изопачават истината и да послъгват. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 346.*

Когато чувате пукане от заминалите, те разговарят с вас: един път

пукане значи „не“, два пъти – „донякъде“, три пъти – „да“, четири пъти значи „без всякакво съмнение“. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Има учени, които, след като умреш и отидеш в другия свят, могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Знаят тия хора, учени са. Този човек казва: да дойде дядо ти, и дядо ти дохожда. Каквото заповядва, дядо ти слуша, дохожда. Достатъчно е да трепне три пъти, за да дойде дядо ти. Тогава ти можеш да питаш дядо си каквото искаш. После ще се сбогуваш с него и той ще си замине. Когато този учен адепт повика дядото, той ще дойде, но ако друг вика дядо ти, той няма да дойде. *ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ, 1998, с. 574.*

Човек има свое вътрешно радио, с което може да влиза в съобщение с жителите на онзи свят. *РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ, 1941, с. 115.*

Заминалите вземат голямо участие в живота на Земята. Една голяма част от това, което става тук, се дължи на тях. Благодарение на заминалите в другия свят се поддържа интензивен живот на Земята. Благодарение на тяхната дейност ние издържаме, иначе бихме се обезсърчили при лошите условия. Те постоянно ни насърчават и казват: „Няма нищо.“ Заминалите ни правят много повече добрини, отколкото когато бяха тук. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 222.*

Когато бащата замине, работите на децата се уреждат по-добре. Той помага отгоре. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

Ти страдаш, че баща ти умрял… Но има едно друго схващане, при което престава страданието. Това е, когато знаеш, че баща ти не е умрял, и баща ти може след смъртта си да ти каже: „Аз съм сега в състояние да ти помогна повече.“ Един човек привежда един пример. Когато бил в Италия, той посетил един стар човек. Запознали се и старецът му казал: „Ти после ще разбереш истината. Ти вече няма да ме намериш.“ След 4–5 дена старецът умрял и оттам насетне този човек всякога е бил във връзка със стареца. Ако вашият баща, когото обичате, е подигнат, той, след като замине за другия свят, може да ви бъде като ръководител и за поощрение. Няма какво да плачете за него. И ако вие мислите, че той е умрял, вие с това спъвате себе си, а

причинявате трудности и на покойния си баща… Законът в света е следният. Само онзи, когото не обичаш и който не те обича, той не е с тебе. Но когото ти обичаш, и той съзнава това, той не може да не се занимава с тебе. И невъзможно е един човек, когото обичаш, да не ти помогне. Това е не само правило, това е закон. *АКО ГОВОРЯ, т. 1, 2003, с. 323, 324.*

Двама братя се намразили; умряла майка им и те двамата се примиряват помежду си. Това примирение се дължи на майката. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 221.*

СЛИЗАНЕ НА ЗЕМЯТА

Всеки, който вижда своя филм, казва: искам да се върна на Земята, да изправя погрешките си. Тоя филм продължава цели 45 години, след което човек отново се връща на Земята, да изправи погрешките си и да продължи учението си. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 34.*

Всички казват, че еди-кой си умрял и го заровили. Близките му плачат за него, а Земята го утешава: „Не се безпокой, аз ще ти приготвя друга дреха, по-хубава от сегашната." Ти ще дойдеш отново на Земята. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 89.*

Човек може да се ражда и на Небето, и на Земята; също така той може да умира и на Небето, и на Земята. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 240.*

Един ден, когато влезете в духовния свят, вашите мисли и чувства ще станат обективни и като ги видите, ще се засрамите от себе си, ще разберете, че не сте готови за този свят, и ще пожелаете по-скоро да слезете на Земята, за да работите за съграждане на своето светло бъдеще. Затова именно човек се преражда – работа се иска от него. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 249.*

Когато Божествената светлина влезе в умовете на хората и те започнат да виждат ясно всичко, каквото са направили в сегашния и миналия си живот, те се намират вече пред нова задача – да изправят живота си, да изправят всичките си погрешки. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 243.*

Някой човек идва на Земята, за да изкупи своите прегрешения. Друг – за да се усъвършенства. Друг идва, за да помага на другите. За тези три неща човек идва на Земята. Като те изпратят за изправяне, това не е по твоя воля, по закон си дошъл. Като те пратят като ученик, да учиш, да се усъвършенстваш, малко си по-свободен. А като си дошъл да помагаш, ти си още по-свободен. *ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО, 1992, с. 343.*

Хората слизат групово – в групи от 10 000, 20 000, 100 000 души. Членовете на една група се разпространяват между всички народи,

но между тях има вътрешна връзка. Всеки един от вас има най-малко около 10 000 родствени души по целия свят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 213.*

Обикновеният човек се прераждa на всеки 45 години. Ако той слиза на Земята да се учи, разумните същества му определят в кое семейство ще се роди. Той няма свободен избор. Ако човек идва на Земята съзнателно да помага на хората, той има свободен избор да се роди, дето иска. Колкото по-напреднал е човек в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането си на Земята. Гениалните хора и светиите идат рядко на Земята, когато човечеството отбелязва епоха в своя живот. Великите Учители пък идат на Земята през всеки две хиляди години. Те внасят голямо преобразование в човешкия живот. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 314.*

Всеки човек, като идва на Земята да се преражда, минава през едно място, дето го потопяват в една река, за да забрави всичко; защото, ако помни всичко, той няма да учи новото. И като се връща, пак го потопяват в тази река, за да си припомни всичко. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 209.*

Когато душата слиза от невидимия свят, тя си има програма, дадена от тези, които я ръководят. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Колкото по-грешен е човек, толкова по-бавно еволюира; той е изложен на големи страдания, за да се пробуди съзнанието му. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 248.*

Силната воля се добива чрез препятствията във физическия свят. Защо слизат духовете? Защото само физическият свят може да кали човешката воля. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 213.*

За да се изпита един дух, за да може да се провери къде са неговите погрешки, необходимо е въплъщение и слизане на Земята. Така ще се направи проверка – на Земята човек се показва какъв е… Всеки ден показва какъв си; ако си умен, ще знаеш как да се поправиш. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 213.*

На всеки сто години се ражда по един гений в света. На всеки хиляда години се ражда по един светия. На всеки две хиляди години се ражда по един Велик Учител. Всяка година се ражда по един

талантлив човек. Всеки ден се ражда по един обикновен човек. Всеки час се ражда по един глупав човек. *ДВАТА ПЪТЯ, 1934, с. 34.*

Раждаш се, значи дохождаш в света да живееш. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 115.*

Когато едно дете се зачене в момент на светлината, то ще носи в себе си благоприятни условия и възможности… Също така от значение е и моментът на раждането. Човек, който се е родил вечер, се различава корено от този, който се е родил сутрин, на обяд или през деня. *СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО, 1939, с. 108.*

Когато се ражда детето, това не е произволен процес; то се ражда при строго определени условия. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 6.*

Човек дохожда много пъти на Земята, а не само един път. Колко пъти дохожда? Колкото пъти иска – от него зависи. *ВЕЧНОТО БЛАГО, 1944, с. 314.*

Когато една душа напусне Земята, тя прекарва 45 години в невидимия свят, дето ѝ правят подробни изчисления и измервания, т.е. определят ѝ хороскопа. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 143.*

Ще кажете, че и чрез прераждане може да се подмлади човек. И това е възможно, но трябва да прекараш 45 години в невидимия свят, докато намериш баща, чрез когото да се родиш. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 18.*

Като грешим много, ще бъдем заставени да се прераждаме в плът и кръв. Ще обикаляте тогава около някоя жена или мъж, ще ги молите да ви спасят – да ви създадат ново тяло, но това ще бъде само предговор на спасението. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 91.*

За да дойде на Земята, душата трябва да си намери баща и майка, които да подпишат договор, че са съгласни да я приемат и отгледат. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 85.*

Когато наближава някоя душа да дойде на Земята, тя кацва върху главата на някой човек, и той започва да я залъгва да слезе на Земята. Щом слезе на Земята във форма на малко дете, то започва да плаче, но веднага го окъпват, дават му млечице, това-онова, турят го в люлка и започват да го люлеят, докато се укроти. *КОЗАТИВНИ СИЛИ, 1930, с. 163.*

Каже ли силният, че търси своето право, невидимият свят го

изпраща на Земята като животно; каже ли слабият, че иска своето право, невидимият свят го изпраща на Земята като човек. Желае ли правото на всички, невидимият свят го изпраща в ангелския, в Божествения свят. Тъй щото, който иска правото на силния, животно става… Който иска правото на слабия, той се смирява и човек става. Който иска всички същества да бъдат добри, той е между ангелите вече… Някой казва: „Обидиха ме." Питам, като животно, като човек или като ангел те обидиха? Ако са те обидили като човек, и ти искаш да станеш силен, да си отмъщаваш, тогава и тебе, и противника ти ще ви изпратят в животинското царство: тебе ще направят вълк или хърт, а него – заек. Ти ще го гониш, а той ще бяга. Цял ден ще викаш „Ха-ху, ха-ху", ще гониш заека. Защо? Защото са те обидили… Ако пък си обиден като слаб човек, който не иска никакво отмъщение, невидимият свят ще изпрати и двама ви в човешкото царство: тебе ще постави като господар, а противника ти – като слуга и ще ти каже: „Сега като господар изправи погрешката на твоя противник." След това ще те наблюдава как постъпваш. Опиташ ли се да разрешиш въпроса, както копоят постъпва спрямо заека, веднага ще приемеш неговата форма. *ПО БОГА НАПРАВЕНИ, 1929, с. 69.*

Като се върнеш, ще видиш, че онзи свят не е вече такъв, какъвто си го оставил. И ако помниш онзи свят, няма да можеш да работиш тук. Това е до известна степен на развитие. Като идва тук, човек идва да изправи нещо и да научи нещо… Слезеш ли на Земята, дава ти се свобода да приложиш каквото искаш. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 31.*

ПРЕРАЖДАНЕ

Прераждането е път към Бога и ако вие не свършите Волята Божия, то вие се просто израждате и следующия път ще се намерите в по-голяма мъчнотия. *ХОДЕТЕ ВЪВ ВИДЕЛИНАТА, 1994, с. 48.*

Как може човек да живее дълго време на Земята? Чрез прераждания та. Много пъти човек се преражда, докато научи уроците на живота. Но и това не е лесно. За да се въплъти и да дойде на Земята, човек трябва да се конкурира с милиони души. Един от тях ще се прероди, но докато постигне това, той минава през големи

страдания. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 152.*

След хиляда години ние сме пак на Земята, но по-съвършени. С един живот не можем да се проявим. *ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА, 1994, с. 47.*

Мислите ли, че за първи път идвате на Земята, че за първи път сега се раждате? Не, всички вие имате една дълга история и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минавате. *БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, 1921, с. 32.*

Човек се е прераждал хиляди и милиони пъти. Започнал своя живот от микроб, увеличавал се, преработвал се, за да се роди най-сетне като човек в пълния смисъл на думата. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 27.*

Прераждането е закон за усъвършенстване на човешката душа. Човешкият организъм постоянно се изменя. Следователно той се облича във все по-нови и нови дрехи. Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Напредналите ще изучават великата наука на живота, а ненапредналите ще се занимават с обикновени въпроси. Дойдете ли до някой маловажен въпрос, турете го настрана, не се занимавайте с него. Законът за прераждането не е догма, не е религиозен принцип. То е научен въпрос само за учените и разумни хора. Любовта обаче е религия за душата, необходима за всички хора. Тази религия е път към Бога. *ПОУЧАВАШЕ ГИ, 1949, с. 61.*

Сега според учението за прераждането вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал. Че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. Сега от кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка, и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целият ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ и като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромах, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник.

Учението, което трябва да учите, е учение на Любовта. *НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА, 2000, с. 279.*

Питам: на какви начала почива животът? Отговорът на този въпрос се крие във всяко семенце. Не е достатъчно само да се създаде семето, но се изискват ред условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за семето, толкова по-необходимо е за човека, който представлява разумен зародиш. Ако не се дадат на този зародиш съответните условия – светлина, топлина, влага, почва и нужните в нея елементи – неговото развитие ще се прекрати, ще се опорочи. В това отношение не е достатъчно човек да работи и да се развива само през един живот, но трябва да продължава своето развитие и през втори, трети и ред още животи. Умът на много съвременни хора е толкова плитък, че той не може да възприеме идеята за прераждането, т.е. за съществуването на човека в много предишни животи и казва: „Ние живеем на Земята само един път и след това умираме.“

Коя философия може да докаже, че човек в един живот може да добие всичко това, с което разполага днес? Човек разполага с ред дарби и способности, с ред положителни и отрицателни качества в своя характер, за които едва ли и най-гениалният философ би могъл да докаже, че те са резултат само на един живот. *БОГ Е ДУХ, 1929, с. 3.*

Човек, като излезе от своето тяло, отива в друго и т.н., додето най-после намери най-хубавото. Значи във всяко прераждане човек си прави по-хубаво тяло, по-добре организиран мозък, по-добра глава. Човек трябва да мине през всички народи, защото всеки народ носи известни качества, и който не мине през този народ, не може да ги придобие. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Човек трябва постоянно да се ражда и прeражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 408.*

Кажете ни защо човек трябва много пъти да се ражда и прeражда. Защо е нужно много пъти да минава през една и съща опитност? Всяко раждане на Земята и заминаване за другия свят са различни при различните условия. Следователно в тях няма повтаряне на опитностите. Всичко се ръководи от една велика разумност, която се отличава с голямо разнообразие. Като знаете това, за всичко

благодарете! Тайната на живота се крие в благодарността. *ПЕТИМАТА БРАТЯ, 1949, с. 268.*

Не само един път, но много пъти човек слиза на Земята, и при това в различни форми: ту като мъж, ту като жена. *ДОБРИ НАВИЦИ, 1936, с. 42.*

Който умира, той пак ще се роди. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 116.*

Ти ще отидеш в онзи свят, ще те подмладят и ще те върнат назад. *ПРИГОТОВЛЕНИЯТА НА СЪРЦЕТО, 1999, с. 8.*

След като умрете – пак се прераждате, после пак умирате, втори път, трети път и прочее. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 104.*

Има ли прераждане? Има прераждане, но то се осмисля само когато дойдеш при по-добри условия, между хора, с които се разбираш. Ако в тоя живот не изработиш по-добри условия за бъдещия, прераждането няма смисъл. При всяко прераждане условията трябва да се подобряват. *ЗАКОНЪТ И ЛЮБОВТА, 1936, с. 27.*

Колкото повече човек слиза на Земята, толкова повече условията му се подобряват. Той намира все по-добри майка и баща, братя и сестри, които му създават добри условия за растене и за развиване. *ДВИГАТЕЛИ В ЖИВОТА, 1938, с. 194.*

Прераждането подразбира всеки процес на пресекването. Прераждането е закон на дисхармонията в света: да се преродиш, то значи да почнеш изново работата, която си напуснал. Улавят те, затварят те и като излежиш 10 години, останат ти 15, избягаш, връщат те и те турят още 10 години, стават пак 25 за излежаване. След 5 години пак избягаш. Хващат те наново, затварят те за трети път и ти налагат още по-голямо наказание. Туй е и прераждането – човек, който не иска да си излежи затвора. Или в друг смисъл – когато вие сте пратен на Земята и не искате да живеете, както Бог е определил, а искате по лесен начин да избягате, тогава ще ви хванат и ще ви турят в затвора и ако все бягате, няма да се свърши вашето бягане во веки веков. *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 69.*

Казвате: „Пак ще се преродим.“ Можете да се преродите след 5, 10, 20, 30 години. *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 93.*

Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. *ВЕЧНОТО*

БЛАГО, 1944, с. 314.

Старите хора след заминаването си се прераждат след около 45 години. По-рано този период е бил по-голям. Децата се прераждат скоро – след 1, 2, 5 години. Младите след заминаването си се връщат след 3, 5, 10 години. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Господ изпраща смъртта и казва: „Повикайте това остаряло дете и го поставете върху диска на смъртта, за да се обнови и заживее друг живот.“ Тогава се завърта колелото на живота със 100 000 волта и не минават 50 или 100 години, и същият човек отново дохожда, но вече обновен, с нова енергия и ново име. Това е законът на прераждането – смяна на енергиите. Душата може да възприеме много хиляди форми. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 193.*

Докато живееш в безлюбие, ще се раждаш и прераждаш. Щом дойде Любовта, прераждането престава. Тогава ще влезеш в закона на вселяването. *ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА, 1948, с. 246.*

Дето е животът, там има вечно растене и развитие. Там няма старост. Превъплъщението на човека е нов живот, който му дава възможност да расте и да се справя с всички противоречия на Битието. Превъплъщението е закон не само за Земята, но за целия Космос. Изобщо духовете се превъплъщават. Това е необходимост за всички живи същества… Какво значи въплъщение? Това всеки ще научи, когато съзнанието му се пробуди. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 182.*

Като се говори за живота, мнозина мислят, че лесно се живее, лесно се придобиват блага и лесно се развиват таланти. За да придобие едно благо, човек трябва да работи дълго време. *ЗАКОНИ НА ДОБРОТО, 1940, с. 144.*

Под развитие подразбирам работа, която Бог ни е предал и която или трябва да я свършим, или да дадем мястото си на други да я свършат. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 189.*

В едно софийско семейство детенцето им умряло на 6 години; след няколко години им се ражда друго дете, което утешавало майка си: „Не плачи, мамо, защото онова дете съм аз!“ *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 213.*

Един баща, когато обича един син повече, дава му всичко, защото в него ще се прероди; там е цялата погрешка. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Помятането подразбира, че жената не иска да изпълни Волята Божия; това е грях. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Ако детето не иска да слугува на майка си, Господ го взема. Ако майката не иска да слугува на детето си, Господ я взема. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

Когато мъжът стане много твърд, турят го на противоположния полюс, за да стане мек, и се ражда като жена. И обратното – когато жената стане много мека, ражда се като мъж, за да стане по-твърда. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 213.*

Война е сега, тежки времена живеем. Ще останат много инвалиди, но Христос ще отвори очите на ослепелите, ще обърше сълзите на страдащите, ще възкреси мъртвите. Хората ще се върнат на Земята по три начина: едни ще се преродят, без да знаят, че са преродени; други ще знаят, че са преродени, а трети ще възкръснат. *ДАЛИ МОЖЕ, 1942, с. 236.*

Като поживеете няколко години тук, на Земята, ще отидете наново в пространството, дето ще прекарате също известно време, и пак ще дойдете тук, на Земята. *СИЛА И ЖИВОТ, серия III, 1920, с. 91.*

Прераждането е благодат – дават ти се нови форми и условия, за да прогресираш. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 212.*

ОТЛАГАНЕ

Не отлагайте нещата за друг живот, за друго прераждане. Отлагането изопачава човешкия характер. Човек всеки ден се преражда. Вечер, като легне да спи, той заминава за другия свят. Сутрин, като стане, той се връща от другия свят. Следователно, ако човек не може да свърши една работа днес, в сегашния си живот, ще я свърши утре, в бъдещия си живот. Ако човек всеки ден не се преражда, животът му на Земята няма смисъл. Като не разбират закона за прераждането, хората внасят в него криви тълкувания и се успокояват, че ако в сегашния си живот не могат да постигнат нещо,

ще го постигнат в бъдещия. Така те отлагат нещата и не работят. Не, прераждането е закон за подобряване на живота. Прераждането подразбира прогресиране, всеки ден човек да подобрява условията на своя живот. Той трябва днес да свърши една работа, утре – друга работа. Това значи прераждане. Прераждането подразбира денят на човешкия живот, когато човек работи съзнателно, активно. Смъртта е нощта на човешкия живот, когато той почива. Следователно, когато се ражда, човек трябва да работи, да се повдига; като умира, той ще почива. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 337.*

Сега искат да ни кажат, че в света има много прераждания и оттам се явява кривата страна на окултизма, който казва, че като има много прераждания, то втори път като се преродя, тогава ще подобря живота си. Не, ти си от мързеливите ученици и Природата ще те отбележи с особени знаци. Ти не туряй в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш. Второто прераждане ще бъде за втори клас; седмото прераждане – за седми клас. *ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА, 1924, с. 9, 10.*

За утеха някои казват, че като се преродят втори път, тогава ще се подмладят. Ако сега не се подмладят, и в другото прераждане няма да се подмладят. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 130.*

Ще кажете, че не можете да приложите любовта сега, но ще я приложите в бъдеще, в друго някое прераждане. Няма защо да отлагате. Това, което предстои на човека да свърши, може да го свърши в един ден, а може и в продължение на много години. За предпочитане е човек да свърши работата си в един ден, отколкото да я отлага. В Божествения живот има само един ден. Като кажете, че можете да свършите работата си за един ден, това значи да живеете в Божествения свят. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 203.*

Обръщайте внимание на всичко, чрез което Бог се проявява. Само така човек може да се възпитава. Казвате: да оставим възпитанието за бъдещето, когато се преродим. Ти сега си преroден и нищо не си научил. Каква е вероятността, че като се преродиш втори път, ще бъдеш по-добре. Ако в бъдеще се родиш при по-лоши условия? Днешният ден е най-добър; той носи най-добри условия за човека. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 196.*

Не казвайте, че не е дошло още времето за любовта към Бога. Кога ще дойде това време? В другото прераждане.… Не може да отлагаш нещата, да не свършваш работата си и да казваш, че е добро. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК, 1946, с. 273.*

Ще е зле да чакате при друго прераждане да се поправите. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 196.*

И тъй, дръжте в ума си идеята, че вие сте даровити и можете да постигнете всичко, което желаете. Кога? Още днес. Не отлагайте нещата за друг живот, за друго прераждане. Отлагането изопачава човешкия характер. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 337.*

ПОЛЗА

Прераждането подразбира непрекъснато подмладяване или постоянно увеличаване светлината на ума, постоянно усилване пламъка на сърцето и постоянно разширяване полето на силите, които действат в нас. *ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ, 1944, с. 15.*

Законът за прераждането изправя всички мъчнотии. Един човек може да бъде убит десет пъти на Земята, т.е. в продължение на десет прераждания, но Господ ще го изпраща пак на Земята и ще му даде всички условия да се развива. Ако той е убит като просяк, в следното прераждане Бог ще му даде големи възможности: ще го направи талантлив, после гениален, след това светия и най-после ще го направи цар. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 183.*

Като се ражда и преражда, човек изучава закона на жертвата. Той е готов да се жертва за благото на своите ближни, които един ден ще съзнаят всичко, което той е направил за тях. *ВСЕ ЩО Е ПИСАНО, 1942, с. 124.*

ЗАДАЧИТЕ НА ЗЕМЯТА

Възлюбете живота. Това е задачата на всеки човек. *СВЕТОТО МЯСТО, 1939, с. 157.*

Всеки ден човек трябва да разрешава важния въпрос за себе си защо е дошъл на Земята и каква работа трябва да свърши. На всеки

човек е дадена определена работа, която той непременно трябва да свърши. *БЪДЕЩЕТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, 1934, с. 91.*

Казвам: всеки да остане на своя пост и при това положение да служи на Бога. Разните служби, които заемате, са условия, елементи, необходими за решение на задачите ви. *ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ, 1928, с. 100.*

Едно трябва да знаете: всички противоречия, всички трудни положения, в които се намирате, не са нищо друго освен задачи, които вие като ученици, трябва да решите. От решаването на тия задачи зависи вашето усъвършенстване. Някои от тия задачи са належащи, още днес трябва да се решат; други търпят отлагане, но все пак трябва да се решат. *ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ, 1934, с. 110.*

Мнозина се запитват: каква е нашата задача на Земята? *ПРАВЕДНИЯТ, 1930, с. 40.*

Най-първо трябва да се създадат стройни тела, стройни сърца и стройни умове. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 1, 1999, с. 211.*

Нашата задача е да възпитаме и очистим ума си и да облагородим сърцето си. Това не може да се постигне в един, в два, в три, в пет или в десет дни и месеци, но се изискват години усилена работа. Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо, изискват се поне 777 живота, и то епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. *ПРАВЕДНИЯТ, 1930, с. 40.*

Вие сте минали най-малко през 30–40 прераждания: женили сте се 30–40 пъти, имали сте много жени, деца; имали сте коне, овце, говеда. Някои от вас са били царе, заповядвали са на хората, а сега са прости, невежи. Казвате: „Какво да правим сега?“ Чудно нещо, едно време като царе и царици, князе и княгини оправяхте света. Сега нищо ли не знаете? Де отиде вашето знание? Де отива захарта, като се тури във водата? Разтваря се и отива между частиците на водата. Захарта не се губи. Ако вие сте изгубили знанието си, това показва, че то е сянка на истинското знание, то не е реално. Всичко може да загуби човек, но не и царственото в себе си. То е любовта, която трябва да задържи. Царственото в човека е любовта. Царственото в човека е знанието. Царственото в човека е свободата. Следователно задръжте в себе си царственото. *НОВИЯТ СВЕТИЛНИК,*

1946, с. 53.

Човек много пъти ще изучава едни и същи неща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-после станат в него втора природа. Истинското знание е това, което никога не се заличава от съзнанието на човека. Според теорията на прераждането вие сте дохождали много пъти на Земята и в някои от своите прераждания може да сте били виден адепт в Индия, да сте имали последователи, да сте учили хората на великото знание, а днес нищо не помните. Защо? Отклонили сте се от правия път, вследствие на което всичко сте изгубили. Сега трябва отново да работите, да придобиете старото си знание… Ако човек не иска да регресира, а желае да запази знанието си, той трябва да живее абсолютно чист живот. Само при такъв живот човек може да запази знанието си, да даде простор на духа си и да работи в съгласие със законите на живата Природа… Каквото знание придобият, те трябва да го обработят в себе си и част от него да дадат на другите. *ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА, 1933, с. 165.*

КОЛКО ПЪТИ ЧОВЕК СЕ ПРЕРАЖДА

Казвате: колко пъти човек се е прераждал? Безброй. Всичките окултисти казват, че има седемстотин седемдесет и седем прераждания кардинални; дванадесет Божествени, а седемстотин седемдесет и седем кардинални, дето велики работи върши. А дванайсет прераждания, където двете сродни души се явяват. Някой казва: „Дали тази е моята сродна душа?“ Тия, сродните души в цялото развитие на човешката еволюция дванадесет пъти се срещат на Земята и като се срещнат, цяла една еволюция образуват на Земята. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 441.*

Докато изучи законите на физическия свят, човек трябва да мине през 777 прераждания. Във физическия свят се преплитат и останалите два свята – Духовният и Божественият, които се изучават едновременно. Задачата на човека е да научи законите на Любовта, да може правилно да я възприема и предава. Ще кажете, че Любовта е майка на човека. Други пък признават само физическата си майка. И това положение е вярно, но коя ще бъде истинската ви майка, щом

сте минали през 777 прераждания? Който живее в любовта, той е сам на себе си майка, баща, брат и сестра. *БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ, 1940, с. 168.*

ВСЕЛЯВАНЕ

Раждането е велик свещен процес. Днес то е опорочено, затова в бъдеще ще се измени. *СЪБУЖДАНЕ, 1944, с. 56.*

Ще дойде ден, когато жените ще раждат по нов начин. *СЪБУЖДАНЕ, 1944, с. 57.*

Докато служи на злото, човек живее в закона на раждането и прераждането. Откаже ли се от този закон, той служи на Доброто и влиза вече в закона на вселяването. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 321.*

Щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и въплътяват по този начин, както е било досега… И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, въплътяване. *СИЛА И ЖИВОТ, серия IV, 1922, с. 285.*

Значи умиране не съществува, но ще отидеш да си починеш. След това ще дойдеш пак да воюваш. Сега вие мислите, като дойдете втори път на Земята, да няма вече войни. Възможно е. Но казвам: ще има една война и всеки, който е победил смъртта, ще бъде свободен. Който не е победил смъртта, ще има още да лудува. В бъдещата епоха той пак ще дойде да воюва. Има хора, които няма да умират и да бъдат погребани. *ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ, 1999, с. 626.*

Онзи, който обича, той не може да умре. Ако си на умиране и обичаш, ще оживееш. Човек, който има Любов, той не умира. Хората в света умират по единствената причина, че не работят. Ние имаме два полюса: единият полюс е в Небето, другият полюс на Земята. Докато има равновесие между действащата сила на Любовта на полюса, който седи в небесните жители и в полюса на земните жители, ние се намираме в центъра, ние живеем в средата, ние живеем на Земята. Ако започнат нишките да се късат, че този не те обича, онзи не те обича, онзи център на Небето станал толкова силен, че те привлече, и ти умреш. Не си умрял, привлича те другият свят. Някой път тези нишки станат толкова силни, хората като те

привлекат, ти идваш на Земята, слизаш отгоре. Едни хора отиват горе, други слизат на Земята. Ако вие умирате, на Земята не ви обичат, горе ви обичат. Ако отгоре слизате, на Земята ви обичат повече, горе по-малко, затова слизате. Тъй щото, както виждате, вие, които сте дошли на Земята, обичани сте. На Земята сте обичани повече. Един ден, когато престанат тук да ви обичат, ще идете горе тогава. Казвате: еди-кой си умря. Не го обичаха. *ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ, 1998, с. 39.*

При слизането си на Земята човек постепенно се сгъстява, след което отново се разрежда, минава през планетите и се връща там, отдето е дошъл. Това наричат хората смърт, а ние го наричаме заминаване. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 428.*

Едно колело в движение: раждане, умиране; пак раждане, пак умиране. Какъв е краят на това нещо? Краят е младият да не се жени и старият да не умира. Когато дойде до това положение, човек влиза в епохата на новия живот. Докато старите умират, младите непременно ще се раждат; докато младите се женят, старите непременно ще умират. *НОВАТА МИСЪЛ, 1947, с. 75.*

Това повторно връщане на човека към Земята, вече пречистен и свободен, наричаме Новораждане или Възкресение. *СИЛА И ЖИВОТ, т. 2, 2006, с. 417.*

ПРОДЪЛЖАВАНЕ ПЪТЯ НА ДУШАТА

Вие, като умрете, къде ще идете? Вие ще идете в оня свят. Вие, като умрете, трябва да идете при праведните хора. И те са на Земята и тогава ще се преродите. Праведните, като умрат, ще идат при светиите. Светиите, като умрат, къде ще идат? Ще идат при ангелите и т.н. Всичките са тук, на Земята. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 515.*

Та ви казвам една истина: решете се в себе си да бъдете верни на Онова Начало, на Онзи, Който ви е дал живота. Задайте си един въпрос. След като напуснете земния живот, къде ще бъдете? Ще бъдете при праведните. От съвременните хора при праведните ще дойдат, от праведните – при светиите. От светиите – при ангелите и от ангелите – при Бога. Туй е един път, по който постепенно ще

минеш. От стъпка в стъпка. И като идеш до Бога, тогава ще се върнеш да слугуваш на Земята. Който не е ходил при Бога, той не може да слугува. Веднъж човек ще слезе да се учи на Земята и след като завърши науката, ще иде при Бога. Втори път като завърши, ще дойде пак. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 520.*

ПРЕРАЖДАНИЯ

Свети Иван Рилски е идвал пак на Земята, но не чрез прераждане, а чрез вселяване. Този светия е идвал под името Йосиф и работил тук – във Варна и Месемврия – той е, който подготви освобождението на България. Тогава е живял около 80–90 години. Към края на този век свети Иван Рилски ще дойде пак, но и засега работи в пространството за българския народ. Най-напредналите духове в българския народ са Кирил, Методий и цар Борис. Кирил и Методий са славяни. Те ще се явят чрез въплъщение до края на този век, за да подготвят духовно този народ и ще повдигнат славянството. Казакова ще дойде след четири години чрез въплъщаване на физическото поле, а д-р Миркович – след две години. Те се явяват да подготвят душата на този народ. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 146.*

Цар Борис Български е сега на физическото поле в България. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 187.*

Сократ например е един мъдрец, който е познавал Христа, а това явства от сегашното му особено появяване в Толстоя. Да, Сократ е сегашният Толстой – той е живял едно време в Гърция. Толстой е същинското прераждане на Сократ. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 146.*

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Дето има смърт, има и възкресение. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 6.*

Трябва да понасяме твърдо всички нещастия и да кажем: „Да се свети името Божие и да дойде благодатта Божия.“ Ще речете: „Измряха толкова хора.“ В моите очи те не са измрели, а възкръсват. Аз бих желал с тях да отида – славно нещо е да отидеш на Небето! *СИЛА И ЖИВОТ, серия II, 1927, с. 235.*

Докато живее разумно, човек се ползва от благата на Божествения живот. Той живее в Божията Любов, Мъдрост и Истина и за него няма смърт, но възкресение. *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 240.*

Ако умреш, за да възкръснеш, разбирам. Но ако умираш, за да не остане нищо от тебе, тогава в твоята смърт, в умирането няма смисъл. *БЛАГОСЛОВЕН, 1998, с. 241.*

Като се пренесе в другия свят, старият е момък на 21 години. *АБСОЛЮТНА ИСТИНА, 1949, с. 98.*

Та казвам: турете сега новото и тогава няма да умирате. Този приятел, който замина сега, той ако е умрял, от безлюбие става това нещо. Той можеше да остане още дълго време. Аз виждам коя е причината. Казват, че той е умрял от старческа болест. Той искаше да живее до 120 години, а пък замина 50 години по-рано. Болестите от какво идат? Старческата болест иде от безлюбие. Смъртта иде от безлюбие. Сега още не знаем, след три дена ще видим, ако той след три дена може да възкръсне и може да ни се яви, тогава има любов. Но ако след три дена не може да възкръсне, тогава е друго. Опасността къде е? Като влезете в духовния свят, не е опасното там, че сте напуснали тялото си. Ти влизаш в духовния свят и съзнаваш, че не обичаш Бога и че любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва. Ти влизаш в другия свят и усещаш, че твоята любов не е била толкова голяма. И това те измъчва. *ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА, 1997, с. 122.*

Възкресението е въпрос само на душата. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение няма. *СИЛА И ЖИВОТ, серия V, 1922, с. 466.*

Кой досега е обикнал всички хора, цялото човечество? Само Христос. Той слезе на Земята, обикна всички хора и с любовта си плати всичките им дългове. Ще кажете, че и вие трябва да обичате всички хора. За да ги обичате, трябва да умрете за тях и след това да възкръснете за тях. За да любиш всички, първо трябва да си роден от Бога, после да умреш за тях и най-после да възкръснеш за тях. Всеки е роден, но не всеки е готов да умре. Защо? Защото не е роден от Бога. Той не е готов да умре, затова не може да възкръсне. Много хора умират по необходимост, затова не могат да възкръснат, т.е. да израснат. Те очакват да дойде новата светлина и топлина в света, че тогава да възкръснат. *ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА, 1942, с. 131.*

Сега ние очакваме повдигането на човешката душа, освобождаването на човешкия дух и възкресението на човешкото тяло. Значи физическият човек трябва да възкръсне! На физическия свят възкресението представя новият живот на човека. В духовния свят възкресението подразбира идването на Любовта на Земята. В Божествения свят възкресението означава слизането на Духа на Земята. Следователно едновременно човек трябва да възкръсне и в трите свята: да възкръсне тялото му, да възкръсне душата му, да възкръсне и духът му. Това е истинското възкресение. Когато човек умира и отново се ражда, това възкресение става само на физическия свят – то се нарича прераждане. Възкресението в духовния свят подразбира влизане на човека в свят без никакви противоречия. Възкресението в Божествения свят подразбира придобиване на Вечния живот. *БЪДЕЩЕТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, 1934, с. 29.*

Ти ще кажеш: „Кой досега не е умрял?“ Всички могат да умрат, но всички няма да изгният. Семето, което изгнива и изниква, не е умряло, но онова семе, което не е изникнало, то животът в него продължава. *ВЪЗКРЕСЕНИЕ, 1999, с. 276.*

Когато Бог изпрати светлина във вашите умове, топлина във вашите сърца и сила във вашите тела, вие ще възкръснете и отново ще се родите. Като говоря за тялото на човека, аз не разбирам

сегашното, немощното му тяло, в което днес живее. Бог ще вложи своята сила в духовното тяло на човека, а не във физическото му тяло. В духовното тяло на човека се крият великите блага на живота – бъдещото богатство на човека. Казано е в Писанието: „Ако не се роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие." Това значи: ако не стане духовно възрастен и не влезе да живее в духовното си тяло, човек не може да бъде наследник на Царството Божие. Както човек не може да живее без физическо тяло, така не може и без духовно. Човек се нуждае от ум, от сърце и от тяло. Това са три елемента, с които битието се разбира. *ЛЪЧИ НА ЖИВОТА, 1937, с. 218.*

Първо възкресение и второ възкресение. В първото възкресение са тия, които ще знаят да дохождат, да оставят своето тяло и доброволно да се връщат. Второто възкресение е завършването на човешката еволюция, когато Земята ще запустее, та няма да има условие за развитие. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 164.*

Определеното число за възкресение между българите, това е числото 1400. Това е то българският народ. Те са силата. Възкресение, то значи човек да се сее наново. Значи 1400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очакват своето пълно раждане. Тези 1400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните още. *ВЕРИГАТА, 2007, с. 163.*

БЕЗСМЪРТИЕ – ВЕЧЕН ЖИВОТ

Човек трябва да надмогне смъртта със своята воля, със своите чувства и със своя ум. Сега от вас се изисква геройство. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 104.*

Едно устойчиво първично съединение, то е безсмъртието. И човек може да измени клетките на своето тяло и да живее колкото иска, стига да узнае съединителното равновесие на нещата, нещо, което е било известно на древните хора. *ХОДЕТЕ ВЪВ ВИДЕЛИНАТА, 1994, с. 35.*

Всички същества от Слънчевата система се стремят да възстановят първичния си стремеж, първичното равновесие, които животът някога имал и впоследствие изгубил. Те работят за създаването на

новия живот. Като изследваме нещата, ние виждаме, че природата е дошла до положение да тури равновесие в законите на света, да изключи смъртта от живота. Това значи, който умира, да не минава през такива големи мъчения, както сега. *УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ, 1949, с. 5.*

Може да кажете, че всички имате Любовта. Да, хубаво е това, но трябва да знаете, че Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, Любовта не може да живее във вас. Защо? Защото всеки грях е смърт. Например в даден момент един човек греши. Какво става с него? Той умира. После направи едно добро. Какво става в този случай с него? Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие. *СЪБОРНИ БЕСЕДИ, 1926, с. 6.*

Тръгваме за онзи свят от 32 хиляди трептения и дохождаме до 46 хиляди трептения в секундата – до света, достъпен за нашето ухо, и казваме: „Знаем дотук“; но като продължим оттук нататък, ние сме в тъмнота и казваме: „Това не познаваме.“ Като дойдем до червените лъчи, казваме: „Слава Богу, изминахме тази пустиня.“ А тази пустиня обема едно невъобразимо грамадно пространство между две граници от 46 000 и 428 билиона трептения в секундата. Всички онези неща, които хората не разбират, са за тях пустиня, в която нищо не расте, нищо няма. Когато Христос е говорил за „вечния живот“, Той е бил много внимателен. Той е попълнил всички междини, съединил е световете в едно цяло: духовния – със света на ангелите, Божествения – със света на Троицата, физическия – със света на човеците – душите. Затова Той казва: „Аз съм пътят от Истината за живота; Аз свързвам тия два свята и водя еднакво и към света на ангелите, и към света на Бога, на Истината. Следователно онзи, който Ме последва и тръгне по тоя път, който Аз ще му посоча, ще намери онова необходимо благо за своята душа – Божествения мир.“ Затова Той още казва: „Мир ви давам, Моя мир ви оставям.“ А мирът е чадо на Небето. Той е отгледан в жилището на Бога. От горното заключаваме следното: пътят – това е движението на Духа в разумното приложение на законите в Природата; животът – това е

хармоничното организиране на елементите и развитието на силите в Божествената душа; Истината – това е проявлението на Единния Бог, Който създава условията, при които човешкият дух и човешката душа могат да се стремят към нещо по-добро и по-светло в тоя обширен свят. *СИЛА И ЖИВОТ, серия I, 1915, с. 259.*

Във вечния живот, в любовта няма да има нито една сълза, няма да има умиране, а ще има заминаване. И когато поживея 100, 200 и 500 години, ще кажа на приятелите си: „Сега ще отида да посетя друг свят, други места и сбогом ще ви кажа. След време пак ще се върна. Там, където бъда, няма да има умиране, плач, погребения. Оттам ще ви пращам своите писма.“ *СИЛА И ЖИВОТ, серия V, 1922, с. 479.*

Новият свят ще бъде свят на Божествено Милосърдие, Кротост, Въздържание, на Справедливост. Ще бъдат задоволени нуждите на всички хора. Всеки народ ще бъде под смокинята и като капе смокинята, ще яде и ще благодари на Бога. Във всеки дом ще има пеене, свирене, изобилие. Няма да има прегърбване на хората. Като заминава в другия свят, ще каже: елате аз отивам на другия свят. Няма да има такова умиране, както сега. Казва, оставям тялото и заминавам. Вземете грижа за моите дрехи. След 10, 15 години пак ще се върна. *БЛАГОСЛОВЕН, 1998, с. 153.*

Не мислете, че смъртта е нещо естествено, в реда на самата Природа; било е време, когато човек е бил безсмъртен. И ние можем да не умираме. Но знаете ли в какъв смисъл употребявам думата „неумиране“? В смисъл да не грешим. Човек, който греши, всякога умира. *МИРОВАТА ЛЮБОВ, 1919, с. 6.*

Човек е създаден да живее, а не да умира. Откак смъртта влезе в живота, хората изгубиха своето първоначално равновесие. Когато умре някой, казват, че този човек заспал, т.е. починал. Може и без този сън. Човек трябва да излезе от областта на спящия живот, т.е. от смъртта, и да влезе в живота на безсмъртието, във възкресението. За да дойде до възкресението, той трябва да повярва, че любовта, знанието, свободата са отвътре, а не отвън. *ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА, 1935, с. 182.*

Никой не може да избегне от закона на промените. Но зад промените седи един по-хубав живот. Зад промяната на гъсеницата седи пеперудата, а пеперудата носи нов живот. Зад старостта, зад

младостта седи безсмъртието. Зад безсмъртието седи друг красив живот, който очакваме. Ние може да имаме този живот още сега в себе си, да предчувстваме това благо в себе си, което иде. То е реалното. *ВЪЗКРЕСЕНИЕ, 1999, с. 213.*

Помнете, пред вас се разкрива велико бъдеще. Това, което досега сте придобили, е нищо пред онова, което предстои да придобиете. Вие сте още в предисловието. Животът, който сега минавате, е живот на смъртта. В бъдеще ще влезете в живота на безсмъртието. Това значи да си роден от Бога и свободно да излизаш и влизаш в тялото си. Когато пожелаеш, ще напуснеш тялото си, ще отидеш на разходка и когато пожелаеш, ще се върнеш. Това е велика наука, велико изкуство. Това се отнася до оня, който сам може да излиза и влиза в тялото си. Остане ли хората да ви учат на това изкуство, скъпо ще платите. Може да излезете от тялото си и да не се върнете назад. Може и да се върнете, но в това време са влезли в тялото ви крадци и разбойници, които са ви обрали. Това е друга опасност. В тоя смисъл смъртта не е нищо друго освен разбойничество. Дойдат ли в дома ви крадци, счупят вратата, оберат ви и ви изхвърлят вън. Обаче, ако вие владеете изкуството сами да влизате и излизате в тялото си, ще излезете като какавида и ще се върнете преобразени, като пеперуда, нашарена с най-красиви шарки и цветове. Някой проявява любопитство, иска да разбере как става излизането и влизането в тялото. За да не задоволи човешкото любопитство, Природата е скрила някои неща от хората. *ЗАКОНЪТ И ЛЮБОВТА, 1936, с. 119.*

Новородените са вече в шестата раса. В нея няма да има вече умиране. Като дойде време да си отиде, човек ще се дематериализира, ще стане невидим. Няма да има гробища. Гробища ще има само за останалите хора, а не за онези от шестата раса. *ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО, 1992, с. 308.*

Животът и смъртта са в зависимост от спазването на великите закони на Природата. Ако спазва тия закони в абсолютен смисъл на думата, човек е дошъл до безсмъртието. Не ги ли спазва, той живее в областта на смъртта. *ПЪТ КЪМ ЖИВОТА, 1941, с. 219.*

Та казвам, новото учение в света е да слугуваме на тази обширната Любов, Любовта на безсмъртието; да слугуваме на Мъдростта, на

знанието, на безсмъртието; да слугуваме на Истината, на свободата, на безсмъртието. Този, безсмъртния живот трябва да го добием още тук, на Земята, не като умрем. Не е въпрос за умиране. Ако е за умиране – ние сега сме мъртви. Не може да стават скокове. Трябва да се започне с микроскопическото подобрение. *БЛИЗО И ДАЛЕЧ, 1997, с. 137.*

КАК ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕМ

Да живее човек, това е цяла наука. Важно е как трябва да живее. Ще живеем, както Бог е определил. Това именно всеки трябва да знае. *МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ, 1936, с. 55.*

За да не се разочарова, човек трябва да живее идейно, да гледа на живота като нещо цяло, неразделно. За идейния човек е все едно къде ще живее. Дали е на Земята, или на Небето, той все живее, но при различни условия. И в богатството, и в сиромашията той вижда условия за живот, за работа и за развитие. Идейният човек носи в себе си Духа. Където отиде, той се чувства пълен с радост и готов за работа… Днес вие носите в себе си свещената идея да служите на Бога. Обаче, ако не живеете идейно, тази идея ще остане неразбрана. Някой казва: едно време много се въодушевявах, но сега вече от нищо не се въодушевявам. Защо? Защото остарях. Който на младини се въодушевява, а на старини губи въодушевлението си, той не е идеен човек. Истински идеен човек е онзи, който и на младини, и на старини се въодушевява. Идейният човек никога не остарява, той винаги е млад. *ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА, 1939, с. 115.*

Колата ви е много претоварена, не трябва да се претоваря. Като очаквате времето, за да влезете в Царството Божие, вие сте се натоварили с излишни мисли и желания, които ви спъват в пътя. Разтоварете се малко, да стигнете по-лесно. Ако сте много натоварени, ще забележите, че от година на година губите силата си, паметта си, мисълта си и ставате кисел, недоволен. Това се дължи на вашето неразбиране на живота. Като живеете, вие трябва да дойдете до закона на обновяването, на вечното подмладяване, та като заминете един ден за онзи свят, да бъдете млади. Ако заминавате за онзи свят, млади заминавайте, а не стари. Там не искат стари хора. И

стари да сте, щом мислите да заминавате за онзи свят, обновете се, станете млади и тогава заминавайте. Ако заминете стари, ще ви върнат назад. Там стари хора не приемат. Който е стар, той ще остане на Земята. Като започнат да остаряват, хората се страхуват, че ще умрат, ще отидат на Небето. Не, старите не ги пущат на Небето. Земята не може без тях. *ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА, 1935, с. 43.*

Някои хора търсят смисъла на живота, а други не се интересуват от него и казват: трябва да се живее! Вярно е, че трябва да се живее, но как? *ДЕЛАТА БОЖИИ, 1940, с. 277.*

И тъй, човек трябва да разбира законите на твърдата материя като прояви, като форми на живота; течната материя – като условие за подхранване на живота; въздухообразната – като условие за проникване на мисълта в живота и светлинната – като обвивка на живота. Тези четири вида материя са различни области, които трябва да се изучават. Човек трябва да започне изучаването им първо от себе си. Той трябва да стане господар на четирите вида материя в себе си, да научи законите, на които се подчиняват. Той трябва да владее естеството на всички видове материя, които съставят неговото физическо, духовно и умствено тяло. Тези тела са неразривно свързани помежду си. Който владее материята на физическото тяло в различните ѝ видове, той ще владее и своето духовно и ментално тяло. Твърдата материя определя формите на физическото тяло. Който не знае законите, които я управляват, той ще доведе тялото си до пълно вцепеняване, до замръзване. Течната материя представя чувствата на човека. По тегло тя съставя по-голяма част от теглото на тялото. Ако не знае как да се справя с нея, тя може да залее сушата, да създаде наводнение в човешкия организъм. За да спаси човека от това наводнение, природата му създава някаква болест. Чрез болестта изпарява голяма част от водата и по този начин организмът дохожда в естествено състояние. Обаче има болести, при които изпаряването на водата става чрезмерно силно, в резултат на което организмът изсъхва. Човек трябва да се пази от наводнения и от чрезмерно изсушаване. За тази цел той трябва да знае законите за регулиране на своите чувства. Въздухообразната материя е свързана с човешката мисъл. За да не стават експлозии в организма му, които да го разрушават, човек

трябва да знае законите за газовете, законите на мисълта. Никога мисълта на човека не трябва да се сгъсти дотам, че да предизвика експлозия. Мислите трябва да запазват своето естествено състояние. Най-после човек трябва да познава свойствата на етера, на светлинната материя, за да не се предизвика спиране или противодействие на възвишените мисли в него. Всякакво противодействие на мислите у човека създава смърт – умствено умиране. *МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ, 1936, с. 325.*

Какво разбирате вие под думата „умиране“? На умирането аз научих колайлъка[*]. Сега вече не уча умирането, аз уча науката за живота, как трябва да се живее. В умирането няма никакво изкуство за мене, никаква наука. Сега аз търся законите, по които трябва да се живее. Живота уча сега, а не смъртта. И вие трябва да изучавате великите закони на живота. Досега се е учило как да се осъждат хората. Сега започнете да търсите, да изучавате хора, богати с добродетели и умни. Оставете вече осъждането, оставете кой е беден, кой е болен. Здрави, умни, добродетелни хора търсете вече. Сега и аз търся умни хора, не по-умни от мене. По-учен от мене е само един Господ. Умни като мене търся. Всички останали хора са като мене. Това е моето правило. Само Господ е по-учен от мене. Той е над мене, а всички останали хора на Земята са като мене. Това е моето правило. Каквото правя, аз всякога коригирам своите постъпки. Като направя нещо и видя най-малката погрешка, веднага се коригирам. Като дойде някой при мене, гледам дали е умен като мене. Ако е умен като мене, разбираме се. Ако не е умен като мене, аз се сърдя. Като видя, че някой е умен като мене, аз се радвам, защото ще се разбираме… Някой път вие мислите, че този или онзи седи по-високо от вас, или че този или онзи е по-умен от вас. Аз научих тази философия. Едно време и аз се безпокоях, че този или онзи е по-учен от мене. Сега вече не се безпокоя. Няма по-учен от мене. Само един има по-учен от мене, той е Господ… Станете като мене, че после ще мислите за по-нататък. Светът не станал още като вас, а ще мисли да става като Господа. Това е въпрос на далечното бъдеще. Може да стане някой, но това е въпрос засега. Сега вие трябва да желаете всички хора да станат като вас учени, да не останат прости. Всички хора трябва да станат добри като вас, а не да

останат лоши. Няма по-хубаво нещо от това, да желаете всички хора да станат като вас добри, учени, умни и т.н. Ако някой от вас е добър художник, той трябва да желае всички хора да станат добри художници. Ако някой е музикант, той трябва да желае всички хора да станат музиканти. Ако някой е силен, той трябва да желае всички хора да станат силни. Ние имаме нужда от добри, от учени, от силни, от умни хора в света. Ние имаме нужда от добри, от учени, от умни, от силни майки, бащи, братя и сестри. Само при това положение нашият живот може да се прояви. Това може да се постигне по магически начин. Представете си, че един човек, член в едно голямо общество, е беден. В една минута или най-много в един час той може да стане милионер. Ако всички тия един милион хора, членове на това общество, дадат на този човек само по един лев, той ще стане милионер. Или ако на такъв беден се дадат сто хиляди лева, едновременно с този милион могат да се направят десет щастливи. Ако всеки ден стават по десет души щастливи, в сто деня ще станат хиляда души щастливи. В двеста дена ще станат две хиляди души щастливи. В триста дена – три хиляди души ще станат щастливи. Значи в една година могат да станат 3650 души щастливи. Ако всеки ден дават на един милион хора по един лев, но 500 милиона християни отделят всеки ден по един лев от касата си, тогава няма да има бедни хора на Земята. Днес ще дойде един запис от сто хиляди лева, утре ще дойде друг и т.н. Къде ще турите тези пари? Ще има ли тогава оплакване от беднотия? Така ще можете да помогнете на тъжни, на скръбни хора.

Един ден срещам една баба на около 80 години. Гледам я, има правилни черти на лицето си. Тя ми каза: „Синко, много работи научих от живота, но едно нещо само не можах да постигна. Имах един добър дядо, но умря. Жално ми е много за него, не мога да го прежаля. Много съм нещастна.“ Като я изслушах, аз ѝ казах: Бабо, аз имам едно изкуство, с което мога да те подмладя. „Можеш ли, синко?“ Мога. Не само това, но мога да върна и твоя дядо, и то млад, какъвто е бил по-рано. Тя се изправи, отвори широко очите си. И наистина, щом може дядото да се върне, щом може бабата да стане млада, тя е вече щастлива. Аз говоря истината. Какво означава подмладяването? Да може бабата да се подмлади, да се върне дядото ѝ пак млад, това не е нищо друго, освен човек да се върне към

Божествения живот, от който някога се е отклонил. Това, което човек обича или което специално бабата е обичала, своя възлюбен дядо, това е Божественият живот в човека, който е заминал за някъде. Да се върне дядото при бабата, това значи да се върне при нея Божественият живот, от който някога е излязъл. Като говоря с бабата, виждам, че дядото седи при мене и ми казва: „Слушам те, хубаво говориш. Поговори малко на бабата, да я насърчиш. Тя ме много обича, но като бях при нея на Земята, тя ме измъчи, тя не знае още законите. Като дойде при мене, ще се научи. Тя ще се научи там да върши Волята Божия.“ После се обръщам към бабата и казвам: „Знаеш ли какво ми говори твоят дядо?“ „Какво ти говори? Къде е той? И аз искам да го видя.“ „Не, засега само аз мога да го виждам, ти не можеш още да го виждаш, не си готова.“ Тя въздъхна, тогава ѝ казах: „Слушай, бабо, аз мога и тебе да подмладя, и дядото мога да подмладя, но с едно условие: ще дадеш обещание, че ще възлюбиш Господа.“ „Къде ще Го намеря, синко?“ „Ще се учиш, бабо, но като дойдеш втори път на Земята, ще бъдеш млада и ти, и дядо ти, но ще обичате Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Тогава няма да бъдеш стара, както си сега.“ Тя се успокои и ми каза: „Като е така, синко, това, което говориш, от твоята уста да влезе в Божиите уши. Ела, синко, пак да ме посетиш, много хубаво ми говориш. Никой друг не ми е говорил като тебе.“

Казвам, ние трябва да се подмладим. Дядото трябва да се подмлади. Духът и душата трябва да се подмладят. Умът и сърцето трябва да се обновят. Това трябва да стане. Следователно, когато аз говоря за любовта, аз разбирам онзи велик, разумен процес на вътрешно обновяване, което осмисля живота и прави човек свободен, мощен и независим от онзи вътрешен страх. Човек не трябва да се страхува от мнението на хората, защото те могат да мислят, както искат, но тяхното мнение не е меродавно.

Казано е: „В начало бе Словото.“ Значи в начало бе разумното. По-нататък се казва: „Светлината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“ Турете това начало в себе си. Това не значи, че го нямате, но трябва да го възстановите. Сега всинца ви искам да ви подмладя, да се подмладите, нищо повече. Същевременно аз искам вашият дядо да се върне, децата ви да се върнат. Възможно ли е това? Няма нищо невъзможно. Бедните мога да направя богати, но всичко това може

да стане само при едно условие: да се научите да любите Бога. Като направите това нещо, всичко друго аз ще направя. Възможно ли е това? Възможно е. Ако се научите да любите Бога, силата ще бъде във вас. Казва Христос: „Дето са двама или трима, събрани на едно място, там съм и Аз.“ Следователно, ако вие, двама или трима, сте събрани в името на Бога, в името на любовта, Бог ще направи заради вас всичко, каквото желаете. Нещо повече даже Бог е в сила да направи за вас. Казано е в Писанието: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.“

Казвам: същественото, което ви трябва, то е любов към Бога. Тази любов не е изключителна, тя е любов на подмладяване. Щом Божествената любов дойде във вас, болестите ще изчезнат. Щом Божествената любов дойде във вас, сиромашията ще изчезне. Щом Божествената любов дойде във вас, грехът, безсилието, всички противоречия ще изчезнат и ще дойде истинският живот. *ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ, 1998, с. 105.*

Та казвам, физическите работи, които имате, всички несгоди, които имате, трябва да знаете, че това е приготвено за новия живот. *СИЛАТА НА МИСЪЛТА, 1998, с. 104.*

Доказано е във физиката, че ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 2000 волта, човек умира. Защо? Защото частите на този ток са толкова едри, че като минават през тъканите на човешкия организъм, те коренно го разрушават и той умира. Обаче, ако през човешкия организъм се прекара електрически ток от 20–30, 50–100 хиляди волта, той не само че не разрушава тъканите, но дори подмладява целия организъм. И в края на краищата, вместо да умре, човек се напълно преражда, подмладява. Даже и най-заразителните болести изчезват от този силен ток. Изобщо тялото се съвършено пречиства. Причината на това въздействие на силния ток се дължи на това, че частиците му са извънредно малки, вследствие на което не разрушават тъканите на организма. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 97.*

За в бъдеще хората ще се подмладяват с помощта на електричество. Човекът, който иска да се подмлади, ще седне на една площ, през която ще прекарват силен волтаж: до 10 милиона, и когато стане от площта, той ще бъде като малко дете. Пълно ретуширане ще стане. Тогава няма да има умрели. Като поставят

един умрял на такава площ, той веднага ще се възстанови. Обаче само праведните ще се ползват от привилегията да ги турят на такъв диск. Само онези от вас, които са издържали изпита си като ученици, ще имат право да седнат на този диск. Който не е издържал изпита си, не може да се повърти на този диск. *НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО, 1999, с. 97.*

Някои хора не могат да мислят, понеже мозъкът им е обвит с един пласт от утайки. Те трябва усилено да мислят, да се създаде голямо налягане, голямо напрежение в мозъка, което да пропука това наслояване. Това наслояване предизвиква стягане, неразположение в главата, а оттам и тъмнина в съзнанието. Ще мислите усилено, докато разработите мозъка си. Този пласт пречи на човека да се моли и той казва: „Днес нямам вдъхновение за молитва.“ Няма защо да чакате вдъхновение, но ще вземете чука и длетото, ще седнете пред камъка и ще започнете да чукате: днес ще чукате, утре ще чукате, докато най-после разбиете този пласт. Щом разбиете този пласт, ще се отвори път за външния свят. Ще вземете една тръба, ще съедините мозъка си с външния свят, отдето ще приемате светлина. От този свят ще нахлуе в мозъка ви такава енергия, такава светлина, която ще може да превърне желязото в злато. Учените са започнали вече да приемат тази светлина. Сега и на вас предстои такава работа: да пробиете този пласт, за да нахлуе външната светлина в него. Който веднъж само се е докоснал до този пласт, той знае какво нещо е нещастието, какво – недоволството. В Писанието е казано: „Който победи, той спасен ще бъде.“ Тази победа подразбира пробиване на този пласт в мозъка. Ако не можете да го пробиете, и след смъртта си пак ще се намерите в същата черупка. Ако не го пробиете, и в живота, и в смъртта да сте, ще се задушите. Пробиете ли го, вие сте извън смъртта, извън ограничителните условия. Ако сами не пробиете този пласт, ще дойдат някои приятели да ви помогнат, но ще задържат енергията за себе си. Законът в Божествения свят е такъв. Плаща се на онзи, който работи, а не на онзи, който не работи. *ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ, 1934, с. 153.*

ИДЕ ШЕСТАТА РАСА

Душата на човека не е все още в тялото. Тя е извън тялото и сегиз-

тогиз изпраща някоя възвишена, светла идея в обикновеното човешко съзнание. А когато човек стане готов, душата ще се прояви чрез тялото, ще се изяви във физическия свят – именно това време наближава. Братята и сестрите, за да могат да се подготвят за тези събития, за да устоят, за да издържат изпитанията, трябва да имат следното предвид: главното е връзката с Бога! Ликвидирайте с всички отрицателни отношения към хората, простете на всички. Прошка с всекиго! Всеки да прощава на брата си и да има пълно разкаяние за своите сторени дела. Бог чака това! И тогава човек ще бъде ограден и запазен.

Сега е епохата, когато Господ почва да се проявява в нас и ни чака работа за Него. Да не се допуща страх. Гледайте да придобиете духовно богатство, за да бъдете силни духом. Силните духом ще издържат. Имайте придобивки в душата, понеже само това ще занесете, като идете горе. За съжаление хората приличат на син, който взема пари от баща си и отива право в кръчмата, за да ги изпие.

В света иде огън, ще засегне и вас, но нека всеки да тури на престол в сърцето си Бога и всичко друго – на второ място. Някои от бялата раса ще изостанат, за да си поправят живота, и няма да влязат в Шестата раса. Лошите хора ядат и пият на гърба на другите, те няма да докарат до никакво бъдеще човечеството и затова им се отнема властта. Сега всичко е в ръцете на Светлите същества. Победата е на Светлите.

Сега ние сме в епохата, за която се говори в Откровението, че са дали на хората бели дрехи да се облекат, а те казали: „Докога, Господи?“ И им се отговорило: „Още малко.“ Няма друго разрешение за човечеството освен да приеме новото. Да се премахнат границите и да дойде федерацията. И това ще стане. Ще има Европейска федерация и тогава всички народи ще бъдат свободни.

Праведните на Агарта ще вземат надмощие в света, ще го ръководят. Хубавото наближава. Бурята иде, но както казва пророк Илия, Бог не е в бурята. Ще устоят тези, които живеят в Доброто. Не бойте се: както във времето на пророк Илия Бог не беше в бурята, а беше в тихия глас, който дойде след нея, така и след тази буря ще дойде святото. *АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША, т. 3, 2001, с. 69.*

БЕЛЕЖКИ
КЪМ БИБЛИОГРАФСКИЯ СПИСЪК

Автор на книгите, от които са подбрани цитатите в настоящия сборник, е ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ – УЧИТЕЛЯ (1864–1944), познат и с духовното си име БЕИНСА̀ ДУНО̀. Две от тях са написани и публикувани от него: есето „Науката и възпитанието“ – през 1896 г., и брошурата с мистичен характер „Хио-Ели-Мели-Месаил“ – през 1900-ната. Повечето от поднесените тук текстове обаче са дадени устно в беседи и лекции, в частни разговори. Те са стенографирани и впоследствие са подготвени за печат и обнародвани от негови ученици.

Най-ранен е цикълът със *Съборни беседи*. Още от лятото на 1900 г. Петър Дънов започва да свиква ежегодни съборни срещи – първоначално на учреденото през 1897 г. във Варна „Общество з а повдигание религиозния дух на българский народ“, прераснало през 1906 г. в Синархическа верига, а след 1918 г. – в общество Всемирно бяло братство. Провеждат се до август 1943 г. в различни градове на страната – Варна, Бургас, Търново, София. Стенограмите от протоколите на Синархическата верига са публикувани в книгата „Веригата на Божествената любов“ (2007) и заедно с беседите, изнесени по време на съборите, съставляват този цикъл.

Сърцевина на духовното послание на Петър Дънов са *Неделните беседи*. Първата, официално стенографирана, той държи на 16 март 1914 г. в София. С нея поставя начало на сериите „Сила и живот“, в които излага основите на Новото учение. Неделни беседи са държани почти без прекъсване до края на 1944 г.

Така се подготвя откриването на Школата. На 24 февруари 1922 г. Учителя основава в София Школата на Всемирното бяло братство. Тя се състои от два класа ученици – *Общ окултен клас*, отворен за всички желаещи, и *Специален Младежки окултен клас* – за тези, които имат готовност да променят изцяло живота си, следвайки принципите на Новото учение. Лекциите на двата класа се провеждат редовно в определен ден на седмицата до декември 1944 г.

В периода 1923–1930 г. първоначално в Русе, а след това в София

младежите от Специалния клас се срещат ежегодно. Лекциите, които Учителя изнася пред тях, съставляват цикъла *Младежки събори*.

През лятото на 1929 г. Петър Дънов за първи път извежда своите ученици на лагер в циркуса на Седемте рилски езера. Там слага началото на *Рилските беседи*. Повечето от тях са изнесени на Езерата, рядко – на връх Мусала, а някои от томчетата са допълвани и с беседи от Изгрева в София преди започването на новата учебна година (22 септември). Беседите от планината носят обаянието на живота сред природата и общуването с нея. Изнасяни са почти всяка година от 1930-а до 1940-а.

През септември 1930 г. Учителя открива още един цикъл беседи, давани в по-тесен кръг в неделя преди изгрева на слънцето. Те са заредени със свежестта и надеждата на ранната сутрин. *Утринните слова* продължават до април 1944 г.

Беседите по повод на календарни празници или специални случаи, които не са присъединени към изброените поредици, съставляват цикъла *Извънредни беседи*.

Особен раздел представляват статиите и резюметата върху негови беседи. Така в периода 1919–1925 г. в списание „Всемирна летопис“ са поместени десет статии под редакцията на Георги Радев. По-късно те са издадени в книгата „В Царството на живата природа“ (1933).

Друг значим дял от духовното наследство на Петър Дънов е достигнал до нас чрез личните архиви на негови ученици, стенографирали беседите и разговорите с Учителя. Най-обемисти и пълни са записките на Боян Боев, който през целия си живот неуморно отбелязва всичко, на което е свидетел в Школата. Една част от архива му е отпечатана в поредицата „Акордиране на човешката душа“, но се надяваме в бъдеще той да бъде публикуван в своята цялост.

Източниците, от които са избраните цитати, са посочени непосредствено след тях с кратко заглавие и година на издаване. В приложения в края на книгата Библиографски списък е дадена разширена информация за тях, допълнена с цикъла, годината на изнасяне, поредния том и броя на беседите или лекциите в него.

Наталия Ангелова

УСЛОВНИ ОБОЗНАЧЕНИЯ

ИБ – Извънредни беседи

МОК – Специален (Младежки) окултен клас

МС – Младежки събори

НБ – Неделни беседи

ООК – Общ окултен клас

РБ – Рилски беседи

СБ – Съборни беседи

УС – Утринни слова

Год. – поредна година на класа, дадена с римски цифри. В скоби след това с арабски цифри е указана календарната година.

Сер. – серия от цикъла Неделни беседи (първите пет серии носят общото заглавие „Сила и живот“). С римски цифри е указан номерът на серията, а в скоби и с арабски цифри – календарната година.

Т. – том. В скоби е указана календарната година.

№ – номер (номерà) на беседата (беседите). Ако беседата е единична, указана е датата, когато е дадена.

БИБЛИОГРАФСКИ СПИСЪК

АБСОЛЮТНА ИСТИНА. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 360 с. – УС, Год. I (1930–1932), №1–16

АЗ ВИ ИЗБРАХ. [Събрала Лалка Н. Кръстева]. София, Всемир, 1995 (Пловдив, печ. Полиграфия). 192 с. – ИБ (1920), №1–48

АЗ ТЕ ПОЗНАХ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 32 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №16 от 1 февруари 1925 г.

АКО ГОВОРЯ. София, Жануа ’98, 2003. 484 с. – ООК, Год. XIV (1934–1935), т. 1, №1–21

АКО ГОВОРЯ. София, Жануа ’98, 2003. 459 с. – ООК, Год. XIV (1934–1935), т. 2 (1935), №22–42

АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША. Архив на Боян Д. Боев. Т. 1. София, Бяло Братство, 1999 (Печ. Д. Благоев). 490 с.

АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША. Архив на Боян Д. Боев. Т. 2. София, Бяло Братство, 2000 (Печ. Д. Благоев). 301 с.

АКОРДИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША. Архив на Боян Д. Боев. Т. 3. София, Бяло Братство, 2001 (Печ. Д. Благоев). 479 с.

БЕСЕДИ И НАПЪТВАНИЯ, държани от Учителя за учениците и слушателите на Бялото братство на събора през лятото на 1920 г. в гр. В. Търново (19–24 август). [София] 1920. 122 с. – СБ (1920), №1–10

БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ, дадени на учениците от Всемирното бяло братство при срещата им в гр. Търново през лятото [на] 1921 г. [София] 1921. 307 с. – СБ (1921), №1–22

БЛАГОСЛОВЕН. [София] АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 430 с. – НБ (1941–1942), №1–40

БЛАЖЕН ТОЗИ РАБ! Русе [1925] (Печ. Малджиев). 29 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №4 от 9 ноември 1924 г.

БЛИЗО И ДАЛЕЧ. София, АСК-93, Урания, 1997 (Печ. Симолини). 216 с. – УС, Год. XI (1941–1942), т. 2 (1942), №16–30

Т. 1. Последното добро (1941–1942). София, 1997.

БОГ Е ДУХ. София, 1929 [Печ. Житно зърно]. 32 с. – НБ, Сер. XI (1928), №6 от 27 май 1928 г.

БОЖЕСТВЕНАТА МИСЪЛ. София, 1942 (Печ. Литопечат). 319 с. – МОК, Год. VII (1927–1928), т. 1, №1–30

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ СВЯТ. София, 1940 (Печ. Литопечат). 524 с. – РБ (1940), №1–30

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 726 с. – ООК, Год. XVII (1937–1938), №1–41

БЪДЕЩЕТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО. София, 1934 (Пловдив, печ. Хр. Г. Данов). 100 с. – СБ (1941), №1–4

В ЦАРСТВОТО НА ЖИВАТА ПРИРОДА. Статии (1–10, 1919–1925 г.) от Учителя [ред. Георги Радев?]. София, 1933 (Казанлък, печ. Гутенберг). 116 с.

ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ. [София] АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 570 с. – НБ (1935–1936), №1–32

ВЕЛИКАТА ВЪЗМОЖНОСТ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 336 с. – ООК, Год. XXI (1941–1942), т. 2 (1942), №22–43

Т. 1. Буден ум и будно сърце (1941–1942). София, 1999

ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 321 с. – МОК, Год. XII (1932–1933), т. 1, №1–20

ВЕЛИКОТО И КРАСИВОТО. София, 1935 (Печ. Задруга). 310 с. – ООК, Год. VII (1927–1928), т. 1, №1–12

ВЕРИГАТА НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ. Годишни срещи [събори]. [Стенографи] Димитър Голов, Петко Гумнеров. София, Захарий Стоянов, Бяло Братство, 2007 (Печ. на СУ Св. Климент Охридски). 514 с. – СБ (1903–1915)

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 776 с. – ООК, Год. XIII (1933–1934), №1–49

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ. София, 1944. 111 с. – НБ (1943), №1–6

ВЕЧНОТО БЛАГО. София, 1944 (Печ. Литопечат). 416 с. – СБ (1943), №1–19

ВЗЕМИ ДЕТЕТО. Бургас, Сила и живот, 1993 (Ямбол, печ. Абагар). 318 с. – НБ, Сер. XV (1931–1932), т. 2 (1932), №12–24

Т. 1. Изново (1931–1932). Бургас, 1992

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА. София, Всемир, 1999 (Печ. Симолини). 160 с. – СБ (1932), №1–4

ВЛИЗАНЕ. София, 1930. 168 с. – НБ, Сер. IX (1926–1927), т. 2 (1927), №13–18

Т. 1. Затова се родих (1926). София, 1929

ВЛИЯНИЕ НА СВЕТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА. София, 1937 (Печ.

Задруга). 192 с. – МОК, Год. V (1925–1926), т. 2, №4–18
Т. 1. Лекции на МОК (1925). София, 1929

ВЛИЯНИЕТО НА ПЛАНЕТИТЕ. Русе [1924] (Печ. Малджиев). 32 с. – ООК (1922–1923), Год. II, №22 от 12 март 1923 г.

ВОЛЯТА БОЖИЯ. [София, 1925] (Русе, печ. Малджиев). 31 с. – ООК, Год. III (1923–1924), №8 от 28 ноември 1923 г.

ВСЕ ЩО Е ПИСАНО. София, 1942 (Печ. Литопечат). 207 с. – НБ (1917), №1–12

ВЪЗКРЕСЕНИЕ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 544 с. – НБ, Год. XII (1932–1933), т. 1, №1–20

ВЪЗМОЖНИ ПОСТИЖЕНИЯ. София, 1934. 213 с. – ООК, Год. VI (1926–1927), т. 3 (1927), №23–32
Т. 1. Простите истини (1926). София, 1933
Т. 2. Неразрешеното (1926–1927). София, 1933

ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ЩАСТИЕ. София, 1941 (Печ. Литопечат). 393 с. – СБ (1941), №1–21

ДА ВЪЗЛЮБИШ. София, 1940 (Севлиево, печ. Братство). 79 с. – МС, Год. II (1924), №1–5

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА. София, 1946 (Печ. Житно зърно). 296 с. – НБ (1916–1920), №1–18

ДА ГО ПОСРЕЩНАТ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 32 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №9 от 14 декември 1924 г.

ДА ИМ ДАМ ЖИВОТ. София, 1936 (Печ. Задруга). 212 с. – СБ (1936), №1–8

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ! Русе [1925] (Печ. Малджиев). 31 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №23 от 22 март 1925 г.

ДАЛИ МОЖЕ. София, 1942 (Печ. Литопечат). 430 с. – НБ (1917–1918), №1–27

ДВАТА ПРИРОДНИ МЕТОДА. София [1924] (Печ. Фотинов). 514 с. – НБ, Сер. VI (1923–1924), №1–24

ДВАТА ПЪТЯ. София, 1934. 140 с. – МОК, Год. I (1922), т. 1, №1–21

ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 483 с. – МОК, Год. XXI (1941–1942), №1–38

ДВИГАТЕЛИ В ЖИВОТА. София, 1938. 420 с. – РБ (1938), №1–26

ДЕЛАТА БОЖИИ. София, 1940 (Казанлък, печ. Гутенберг). 414 с. – НБ, Сер. XIII (1929–1930), т. 3 (1930), №26–45
Т. 1. Крадецът и пастирят (1929). София, 1937
Т. 2. Да ви даде (1929–1930). София, 1938

ДОБРИ НАВИЦИ. София, 1936 (Печ. Задруга). 317 с. – МОК, Год. II (1922–1923), т. 2 (1923), №16–31

Т. 1. Допирните точки в природата (1922–1923). София, 1936.

ДОПИРНИТЕ ТОЧКИ В ПРИРОДАТА. София, 1936 (Печ. Андреев и Йотов). 299 с. – МОК, Год. II (1922–1923), т. 1, №1–15

ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА. София, 1939 (Печ. Бр. Миладинови). 416 с. – РБ (1939), №1–32

ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА. [Ново изд.]. София, Жануа ’98, 2003 (Печ. Симолини). 320 с. – РБ (1939), №1–32

Изд. е излизало със същото заглавие през 1939 г.

ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА. София, 1939 (Печ. Бр. Миладинови). 310 с. – ООК, Год. IX (1929–1930), т. 1 (1929), №1–17

ЖИВИЯТ ГОСПОД. София, 1948 (Печ. Житно зърно). 256 с. – НБ (1922), №1–12

ЖИВИЯТ ХЛЯБ. Бургас, Сила и живот, 1997 (Ямбол, печ. Светлина). 359 с. – НБ, Сер. XVI (1932–1933), т. 2, №13–25

Т. 1. Думи на правда (1932). Бургас, 1996

ЗАВЕТЪТ НА ЛЮБОВТА. София, 1944. 176 с. – НБ, ООК, МОК, т. 3 (1944), №23–31

ЗАЗОРЯВАНЕ. Русе [Н. Ватев] 1927 (Печ. Малджиев). 32 с. – НБ, Сер. VIII (1925–1926), №23 от 18 април 1926 г.

ЗАКОН ЗА ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТ. София, 1928 (Печ. Житно зърно). 143 с. – МС, Год. VI (1928), №1–3

ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 28 с. – ООК, Год. III (1923–1924), №15 от 23 януари 1924 г.

ЗАКОНИ НА ДОБРОТО. София, 1940. 381 с. – МОК, Год. IX (1929–1930), т. 2 (1930), №26–49

Т. 1. Служене, почит и обич (1929–1930). София, 1940

ЗАКОНЪТ И ЛЮБОВТА. София, 1936. 232 с. – ООК, Год. XI (1931–1932), т. 2 (1932), №15–23

Т. 1. Събуждане (1931–1932). София, 1944

ЗАПАЛЕНА СВЕЩ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 659 с. – ООК, Год. XVI (1936–1937), №1–40

ЗАТОВА СЕ РОДИХ. София, Жануа ’98, 2010 (Печ. Симолини). 326 с. – НБ, Сер. IX (1926–1927), т. 1 (1926), №1–12

ЗНАЧЕНИЕТО НА РЪЦЕТЕ И ПРЪСТИТЕ. Русе [1924] (Печ. Малджиев). 34 с. – ООК, Год. II (1922–1923), №15 от 7 януари 1923 г.

ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО. Последно Слово на Учителя, Мърчаево 1944 г. Записал Словото Боян Боев. Състав. Борис Николов. Варна, Роял 77, 1992. 352 с.

ИЗПИТЪТ НА ЛЮБОВТА. София, АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 303 с. – УС, Год. VIII (1938–1939), т. 2 (1939), №16–37

Т. 1. Добрият език (1938–1939). София, 1998

ИСКАЙТЕ СИЛА, ИМАЙТЕ ВЯРА. София, Всемир, 1994 (Печ. Иктус принт). 192 с. – ИБ (1914–1919), №1–38

ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ. София [Н. Ватев] 1927 (Русе, печ. Малджиев). 24 с. – ООК, Год. IV (1924–1925), №21 от 4 март 1925 г.

КАТО РОДИ ДЕТЕ. София, АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 346 с. – НБ (1940–1941), т. 1, №1–20

КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА. София, 1937 (Печ. Задруга). 336 с. – ООК, Год. VIII (1928–1929), т. 1 (1928), №1–12

КОЗАТИВНИ СИЛИ. София, 1930 (Печ. Венера). 245 с. – ООК, Год. V (1925–1926), №11 от 18 ноември 1925 г.

КОИТО ГЛАДУВАТ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 31 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №11 от 28 декември 1924 г.

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ. София, 1950 (Печ. Житно зърно). 237 с. – НБ (1924), №1–14

КОЙТО ИСКА СЛАВАТА. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 27 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №15 от 25 януари 1925 г.

КОЙТО СЕ УЧИ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 34 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №7 от 30 ноември 1924 г.

КРАСОТАТА НА ДУШАТА. София, 1948 (Печ. Житно зърно). 360 с. – УС, Год. VII (1937–1938), т. 2 (1938), №19–39

Т. 1. Ликвидация на века (1937–1938). София, 1948

КРОТКИТЕ. [София] Всемир, 1996 (Печ. Симолини). 208 с. – ИБ (1921–1923), №1–37

КЪМ ИЗВОРА. София, Бяло Братство, 2002 (Печ. Образование и наука). 416 с. – ООК, Год. XV (1935–1936), т. 1, №1–18

ЛЕКЦИИ НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕН КЛАС. София, Просветен к-т [1923]. 195 с. – МОК, Год. III (1923–1924), №2–10

ЛЕКЦИИ НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕН КЛАС. София, Просветен к-т [1924]. 128 с. – МОК, Год. III (1923–1924), №11–15

ЛЕКЦИИ НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕН КЛАС [в две книги]. София,

Просветен к-т, 1927. 112, 186 с. – МОК, Год. III (1923–1924), №21–25, 26–32

ЛИКВИДАЦИЯ НА ВЕКА. София, 1948 (Печ. Житно зърно). 389 с. – УС, Год. VII (1937–1938), т. 1, №1–18

ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 615 с. – НБ (1938–1939), №1–38

ЛЪЧИ НА ЖИВОТА. София, 1937 (Печ. Задруга). 413 с. – РБ (1937), №1–24

МАЛКИ И ГОЛЕМИ ПРИДОБИВКИ. София, 1936 (Печ. Задруга). 419 с. – ООК, Год. VII (1927–1928), т. 2 (1928), №13–26

Т. 1. Великото и красивото (1927–1928). София, 1935

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ. София, 1941 (Печ. Литопечат). 293 с. – МОК, Год. X (1930–1931), т. 2 (1931), №21–42

Т. 1. Път към живота (1930–1931). София, 1941

МИРОВАТА ЛЮБОВ. КОЗМИЧНАТА ОБИЧ. София, 1919 (Придворна печ.). 1–26, 27–47 с. – СБ (1919), №1–2

МИРОТВОРЦИ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 28 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №10 от 21 декември 1924 г.

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ, СТАРИЯТ. София, Бяло Братство, 1996. 256 с. – УС, Год. III (1933–1934), т. 2 (1934), №21–48

Т. 1. Ново разбиране за времето (1933–1934). София, 1996

МНОЗИНА КАЗВАХА. Казанлък, 1933 (Печ. Гутенберг). 226 с. – НБ, Сер. X (1927–1928), т. 1 (1927), №1–10

НАЙ-ГОЛЯМ В ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 672 с. – НБ (1936–1937), №1–35

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 25 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №1 от 19 октомври 1924 г.

НАУКА ЗА ЖИВОТА. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 416 с. – ООК, Год. XIX (1939–1940), т. 2 (1940), №24–48

Т. 1. Единственото богатство (1939–1940). София, 1999

НАУКА И ВЪЗПИТАНИЕ. 2. изд. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 64 с.

1. изд. Науката и възпитанието. Варна, 1896

НАЧАЛО НА МЪДРОСТТА. София, 1946 (Печ. Житно зърно). 375 с. – ООК, Год. XI (1931–1932), т. 3 (1932), №24–41

Т. 1. Събуждане (1931–1932). София, 1944
Т. 2. Законът и Любовта (1932). София, 1936

НАШЕТО МЯСТО. София, 1932 (Печ. Венера). 249 с. – РБ (1931), т. 2, №11–22

Т. 1. Любовта към Бога (1931). София, 1931

НЕРАЗРЕШЕНОТО. София, 1933. 251 с. – ООК, Год. VI (1926–1927), т. 2, №13–22

Т. 1. Простите истини (1926). София, 1933

НЕСЪИЗМЕРИМИТЕ НЕЩА. София [1926] (Русе, печ. Малджиев). 29 с. – ООК, Год. IV (1924–1925), №6 от 19 ноември 1924 г.

НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА. София, 1933 (Казанлък, печ. Гутенберг). 220 с. – НБ, Сер. X (1927–1928), т. 2, №11–20

Т. 1. Мнозина казваха (1927). София, 1933

НОВАТА МИСЪЛ. София, 1947 (Печ. Житно зърно). 366 с. – ООК, Год. XII (1932–1933), т. 1 (1932), №1–15

НОВАТА МИСЪЛ. [2. изд.]. София, Жануа ’98, 2008 (Печ. Симолини). 848 с. – ООК, Год. XII (1932–1933), №1–47

1. изд. в 3 тома
Т. 1. Новата мисъл (1932). София, 1947. №1–15
Т. 2. Работа на природата (1933). София, 1948. №16–31
Т. 3. Трите посоки (1933). София, 1948. №32–47

НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА. [2. изд.]. София, Жануа ’98, 2005 (Печ. Симолини). 384 с. – МОК, Год. IV (1924–1925), №1–31

1. изд. в 5 кн. със загл. Лекции на МОК. София, 1927–1928

НОВИЯТ СВЕТИЛНИК. София, 1946 (Печ. Житно зърно). 339 с. – ООК, Год. XXIII (1943–1944), №1–14

НОВИЯТ ЧОВЕК. София, 1947 (Печ. Житно зърно). 317 с. – НБ (1921), №1–16

НОВИЯТ ЧОВЕК. София, Жануа ’98, 2002 (Печ. Симолини). 352 с. – НБ (1921), №1–16

НОВО РАЗБИРАНЕ. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 329 с. – УС, Год. II (1932–1933), т. 1 (1932), №1–12

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА. София, Жануа ’98, 2000 (Печ. Симолини). 496 с. – УС, Год. III (1933–1934), №1–48

ОБИЧАЙТЕ И РАДВАЙТЕ СЕ. София, Бяло Братство [1997] (В. Търново, печ. Абагар). 184 с. – УС, Год. IX (1939–1940), т. 2 (1940), №19–35

Т. 1. Първият момент на Любовта (1939–1940). София, 1997

ОЖИВЯВАНЕ. София, АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 368 с. – Н Б (1942–1943), т. 2 (1943), №21–41

Т. 1. Проявление (1942–1943). София, 1998

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА. София [1942] (Печ. Литопечат). 324 с. – РБ (1942), №1–25

ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ. София, 1939. 253 с. – ООК, Год. VIII (1928–1929), т. 4 (1929), №41–52

Т. 1. Ключът на живота (1928). София, 1937
Т. 2. Смени в природата (1928–1929). София, 1938
Т. 3. Форми в природата (1929). София, 1938

ОСНОВНИЯТ ТОН. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 344 с. – МОК, Год. XV (1935–1936), т. 2 (1936), №17–36

Т. 1. Господар и слуга (1935–1936). София, 1998

ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ. София, 1932. 152 с. – СБ (1931), №1–3

ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЕ ИСТИНИ КЪМ ЧОВЕКА. София, 1933. 280 с. – ООК, Год. VI (1926–1927), т. 1 (1926), №1–12

ПЕТИМАТА БРАТЯ. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 271 с. – НБ (1917–1938), №1–18

ПЕТТЕ РАЗУМНИ. Русе, 1927 (Печ. Малджиев). 29 с. – НБ, Сер. VIII (1925–1926), №20 от 28 март 1926 г.

ПО БОГА НАПРАВЕНИ. [София] 1929. 200 с. – СБ (1929), №1–5

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ. София, АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 628 с. – НБ (1937–1938), №1–39

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО. София, АСК-93, Урания, 1997 (Печ. Симолини). 224 с. – УС, Год. XI (1941–1942), т. 1, №1–15

ПОСОКА И РАСТЕНЕ. [3. изд.]. София, Жануа ’98, 2002. 424 с. – МОК, Год. VI (1926–1927), №1–37

1. изд. в два тома
Т. 1. Посока на растене (1926–1927). 1938
Т. 2. Светото място (1927). 1939

ПОСОКА НА РАСТЕНЕ. София, 1938 (Печ. Бр. Миладинови). 236 с. – МОК, Год. VI (1926–1927), т. 1, №1–19

ПОСТИЖИМОТО. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 432 с. – НБ (1933–1934), т. 1, №1–21

ПОУЧАВАШЕ ГИ. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 228 с. – НБ (1923), №1–12

ПРАВЕДНИЯТ. София, 1930. 167 с. – НБ, Сер. IX (1926–1927), т. 3 (1927), №19–24

Т. 1. Затова се родих (1926). София, 1929
Т. 2. Влизане (1927). София, 1930

ПРИГОТОВЛЕНИЯТА НА СЪРЦЕТО. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 416 с. – НБ (1933–1934), т. 2 (1934), №22–45

Т. 1. Постижимото (1933–1934). София, 1999

ПРОЯВЛЕНИЕ. София, АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 368 с. – НБ (1942–1943), т. 1, №1–20

ПЪРВИЯТ МОМЕНТ НА ЛЮБОВТА. София, Бяло Братство, 1997 (В. Търново, Абагар). 280 с. – УС, Год. IX (1939–1940), т. 1, №1–18

ПЪТ КЪМ ЖИВОТА. София, 1941. 307 с. – МОК, Год. X (1930–1931), т. 1, №1–21

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ. София, Жануа '98, 1999 (Печ. Симолини). 704 с. – НБ (1939–1940), №1–41

ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО. София, АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 296 с. – МОК, Год. XIX (1939–1940), т. 2 (1940), №20–41

Т. 1. Смяна на състоянията (1939–1940). София, 1998

ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ. Събрани неделни беседи. София, Жануа '98, 2007 (Печ. Симолини). 258 с. – НБ (1923–1943), №1–13

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА. София, Просветен к-т [1927]. 467 с. – СБ (1927), №1–9

РАДОСТТА. Беседи. София, Жануа '98, 1999 (Печ. Симолини). 512 с. – НБ, Год. XII (1932–1933), т. 2 (1933), №21–42

Т. 1. Възкресение (1932–1933). София, 1999

РАЗДАЙ ВСИЧКО. Русе [1925] (Печ. Малджиев). 32 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №2 от 26 октомври 1924 г.

РЕАЛНОСТИ И СЕНКИ. София, 1941 (Печ. Литопечат). 234 с. – ООК, Год. X (1930–1931), т. 3 (1931), №29–44

Т. 1. Божият глас (1930). София, 1940

Т. 2. Просветено съзнание (1930–1931). София, 1940

САВААТ-АМОН-РА. София, Жануа '98, 2009 (Печ. Симолини). 391 с. – НБ, Сер. VIII (1925–1926), т. 2 (1926), №16–35

Т. 1. Заведоха Исуса (1925–1926). София, 2008

САМ ИЗТЪПКАХ ЖЛЕБА. Русе [Н. Ватев] 1927 (Печ. Малджиев). 29 с. – НБ, Сер. VIII (1925–1926), №24 от 25 април 1926 г.

СБОРНИК ЛЕКЦИИ, 1917–1943. София, Жануа '98, 2009 (Печ. Симолини). 558 с. – МОК (1923–1930), №1–12; НБ (1917–1929), №13–22; РБ (1925–1930), №23–25; ООК (1928–1943), №26–28

СВЕТЛИНА НА МИСЪЛТА. София, 1930 (Печ. Венера). 184 с. – ООК, Год. V (1925–1926), т. 2 (1926), №12–22

Т. 1. Козативни сили (1925–1926). София, 1930

СВЕТОТО МЯСТО. София, 1939 (Печ. Бр. Миладинови). 220 с. – МОК, Год. VI (1926–1927), т. 2 (1927), №20–37

Т. 1. Посока на растене (1926–1927). София, 1938

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИР. [София, 1925] (Русе, печ. Малджиев). 26 с. – ООК, Год. III (1923–1924), №9 от 5 декември 1923 г.

СЕЯТЕЛЯТ. София, 1950 (Печ. Житно зърно). 316 с. – УС, Год. II (1932–1933), т. 2, №13–27

Т. 1. Ново разбиране (1932). София, 1949

СИЛА И ЖИВОТ. София, 1915 (Царска придворна печ.). 268 с. – НБ Сила и живот, Сер. I (1914), №1–14

СИЛА И ЖИВОТ. Русе [Н. Ватев] 1927 (Печ. Малджиев). 277 с. – НБ Сила и живот, Сер. II (1914–1917), №1–16

СИЛА И ЖИВОТ. София, 1920 (Печ. Гужгулов и Котев). 224 с. – НБ Сила и живот, Сер. III (1917–1919), №1–14

СИЛА И ЖИВОТ. София, 1922 (Печ. Едисон). 316 с. – НБ Сила и живот, Сер. IV (1921–1922), №1–14

СИЛА И ЖИВОТ. София, 1922 (Печ. Съгласие). 486 с. – НБ Сила и живот, Сер. V (1922), №1–24

СИЛА И ЖИВОТ. Начала на новото учение на Всемирното бяло братство. [Ново допълнено изд.]. София, Захарий Стоянов, Бяло Братство, 2006 (Печ. на СУ Св. Климент Охридски). 542 с. – НБ Сила и живот (1916–1917), т. 2, №38–66

Т. 1. 2006. №1–37

СИЛАТА НА МИСЪЛТА. София, АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 320 с. – ООК, Год. XVIII (1938–1939), т. 2 (1939), №22–42

Т. 1. Славата Божия, Царството Божие и волята Божия (1938–1939). София, 1998

СКРЪБ И РАДОСТ. София, Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 532 с. – МОК, Год. XVIII (1938–1939), №1–39

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ. София, АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 432 с. – ООК, Год. XVIII (1938–1939), т. 1, №1–21

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ. София, 1940. 370 с. – МОК, Год. IX (1929–1930), т. 1, №1–25

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ. София, Жануа ’98, (Печ. Симолини) 2004. 767 с. – МОК, Год. IX (1929–1930), т. 1, №1–25

СМЕНИ В ПРИРОДАТА. София, 1938. 333 с. – ООК, Год. VIII (1928–1929), т. 2, №13–26

Т. 1. Ключът на живота (1928). София, 1937

СТАРОТО ОТМИНА. София, 1947 (Печ. Житно зърно). 324 с. – УС, Год. VI (1936–1937), т. 2 (1937), №16–35

Т. 1. Той създава (1936–1937). София, 1947

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО. София, 1939 (Печ. Бр. Миладинови). 339 с. –

ООК, Год. IX (1929–1930), т. 2, №18–34
Т. 1. Естествен ред на нещата (1929). София, 1939

СЪБОРНИ БЕСЕДИ. София, Просветен к-т [1926]. 240 с. – СБ (1926), №1–9

СЪБУЖДАНЕ. София, 1944. 329 с. – ООК, Год. XI (1931–1932), т. 1, №1–14

СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ. София, АСК-93, Урания, 1998 (Печ. Симолини). 450 с. – УС, Год. X (1940–1941), №1–29

СЪРАЗМЕРНОСТ В ПРИРОДАТА. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 339 с. – МОК, Год. XII (1932–1933), т. 2 (1933), №21–42
Т. 1. Великата разумност (1932–1933). София, 1949

СЪЩЕСТВУВАНИЕ, ЖИВОТ И ОТНОШЕНИЕ. [Ново изд.]. [София] Жануа ’98, 1999 (Печ. Симолини). 490 с. – МОК, Год. XI (1931–1932), №1–37
Изд. е излизало в 2 тома
Т. 1. Живот и отношения (1931–1932). 1947
Т. 2. Фактори в природата (1932). 1947

ТИ СИ! Русе [1925] (Печ. Малджиев). 28 с. – НБ, Сер. VII (1924–1925), №8 от 7 декември 1924 г.

ТИХИЯТ ГЛАС. София, Всемир, 1997 (Печ. Симолини). 160 с. – И Б (1924–1930), №1–28

ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ. София, АСК-93, 1998 (Печ. Симолини). 692 с. – НБ (1934–1935), №1–39

ТОЧНОСТТА. Русе [1924] (Печ. Малджиев). 19 с. – ООК, Год. II (1922–1923), №24 от 8 април 1923 г.

ТРЕТИ (III) МЛАДЕЖКИ СЪБОР на учениците от Всемирното бяло братство, 5–8.VII.1925 г., София. София, Просветен фонд [1940]. 88 с. – МС, Год. III (1925), №1–5

ТРИТЕ ЖИВОТА. [Ново изд.]. София, 1942 (Печ. Литопечат). 393 с. – ООК, Год. I (1922), №1–23
Изд. е излизало със заглавие Окултни лекции (1922). 1922. –№1–14
Лекциите №15–23 са отпечатани в отделни брошури

ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ. София, Жануа ’98, 2000 (Печ. Симолини). 592 с. – УС, Год. V (1935–1936), №1–34

УПЪТВАНЕ. [София, 1924] (Русе, печ. Малджиев). 18 с. – ООК, Год. II (1922–1923), №33 от 8 юли 1923 г.

УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ. София, 1949 (Печ. Житно зърно). 251 с. – НБ (1930), №1–14

УЧЕНИЕ И РАБОТА. София, 1939. 344 с. – УС, Год. IV (1934–1935), т. 1, №1–

14

УЧИТЕЛЮ БЛАГИ. София, 1934 (Печ. Бр. Миладинови). 141 с. – НБ, Сер. XII (1929), т. 1, №1–6

ХИО-ЕЛИ-МЕЛИ-МЕСАИЛ. ГЛАС БОЖИЙ. София, Бяло Братство, 2003. 23 с.

ХОДЕТЕ ВЪВ ВИДЕЛИНАТА. София, Всемир, 1994. 112 с. – ИБ (1898–1913), №1–47

ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА. София, 1935. 339 с. – РБ (1935), №1–17

ЦЕННАТА ДУМА. София, 1941 (Печ. Литопечат). 448 с. – УС, Год. IV (1934–1935), т. 2 (1935), №15–41

Т. 1. Учение и работа (1934–1935). София, 1939

ЦЕННОТО ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ. София, 1932. 397 с. – РБ (1932), №1–29

ЧЕТВЪРТИ (IV) МЛАДЕЖКИ СЪБОР на учениците от Всемирното бяло братство, 7–10.VII.1926 г., София. София, Просветен к-т, 1926. 123 с. – МС, Год. IV (1926), №1–3

ЧИСТ И СВЕТЪЛ. 2 изд. София, 1936. 15 с. – ИБ от 3 април 1926 г.

ПО ПЪТЯ НА ДУШАТА

Из Словото на Учителя Беинса Дуно
(Петър Константинов Дънов)

Българска
Електронна книга, първо издание

КОРИЦА
Наталия Ангелова

ХУДОЖНИК НА КАРТИНАТА
Генчо Алексиев (1896–1956)

КОРЕКТОР
Румяна Маринова

КОНСУЛТАНТ
Людмила Т. Димитрова

ПРЕДПЕЧАТ
Веселина Маркова
Наталия Ангелова

ФОРМАТИРАНЕ НА Е-КНИГА
Веско Василев

ИЗДАТЕЛ НА ЕЛЕКТРОННОТО ИЗДАНИЕ
Сдружение СЛЪНЧОГЛЕДИ

ISBN 978-619-7033-31-1

Безплатно разпространение

Книгата "По пътя на душата" в печатен формат е издание на ЕДИКТА, което може да бъде открито на edicta-bg.com.

БЕЛЕЖКИ ПОД ЛИНИЯ

[*] holiness people (англ.). Свети хора. Последователи на Движението на светостта (англ. Holiness Movement), идейно течение в протестантството от края на XIX в. Лайтмотив на движението е вярата във възможността при определени условия още приживе да бъде постигнато и постоянно поддържано състоянието на святост. В началото на XX в. част от общините на движението приемат петдесятната доктрина за кръщаване чрез Светия Дух и преминават в лоното на Петдесятната църква.

[*] баждарница – *ж. остар.* Помещение край град, където се събира налогът „бач“ за внасяни стоки.

[*] колайлъ̀к – *м. диал.* (тур. kolaylik). Леснина, средство.